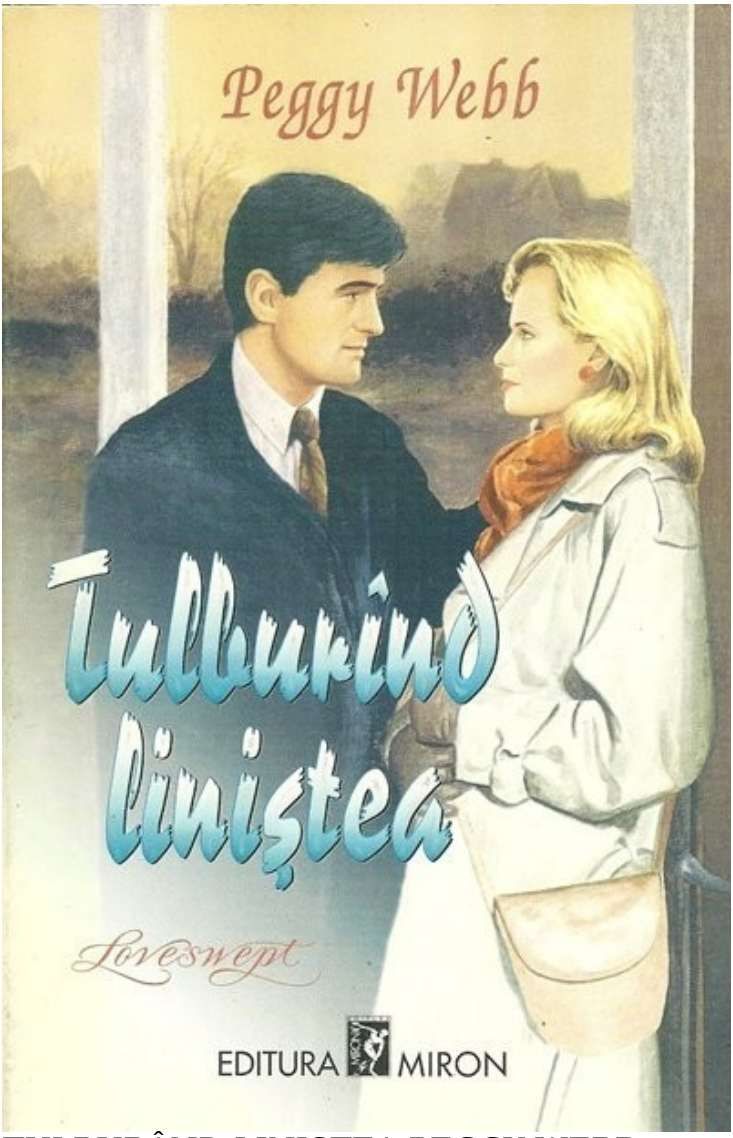

TULBURÂND LINIŞTEA PEGGY WEBB

CAPITOLUL 1

Amy Logan arăta mai mult ca o puştoaică de şaisprezece ani, decât ca o femeie de douăzeci şi şase. Se tot învârtea prin noul ei apartament, cu coama ei blondă strânsă în coadă de cal şi cu nasul pistruiat strălucind în lumină.

— Pune unde vrei piesele de rezervă ale lui Herman,

mătuşă Syl! Eu trebuie să mă ocup puţin de bătrâna petunie, altfel cred c-o să se ofilească de tot. Înşfacă o jardinieră şi o târî spre fereastră.

— Nu-ţi face griji, Christine! îi zise ea florii care trăgea să moară. Te punem noi imediat la soare. Plină de energie şi avânt, dar mai puţin de forţă musculară, Amy făcu vânt florii din jardinieră pe pervazul ferestrei, lăsând-o acolo într-un echilibru precar şi repezindu-se la cutia ei cu scule.

— Mătuşă Syl, mi-ai văzut cumva ciocanul? Mătuşa Syl îşi scoase capul din dulap, unde tocmai aşezase piesele de rezervă ale lui Herman. Ochii ei căprui sclipind vioi erau pe jumătate ascunşi de o perucă roşu-morcov care-i alunecase pe frunte.

— De ce nu-l cauţi în frigider, draga mea? Ştii doar că mereu pui acolo ce nu trebuie. După ce îi oferi acest sfat înţelept, dispăru iarăşi în dulap.

Amy zări în cele din urmă ciocanul în cutia cu ace şi aţă.

O să trebuiască să mă organizez. Puţină disciplină nu strică, îşi spuse pentru a mia oară în ziua aceea. Luând ciocanul şi o mână de cuie se întoarse la fereastră.

Împinse jardiniera mai încolo ca să-şi facă loc pe pervaz, după care sări şi ea rămânând atârnată cu capul în jos, ca să descopere locul ideal unde urma să-şi agaţe petunia. Ciocanul bubui cu eficienţă în peretele restaurat al vechii clădiri victoriene. Era o casă cu trei nivele, impozantă şi frumoasă, care după restaurare fusese împărţită în şase apartamente: câte două la etajele de sus şi două la parter. Sper că gălăgia asta n-o să-i deranjeze pe vecini, îşi zise veselă între două bubuituri de ciocan. Satisfăcută în sfârşit că piroanele pe care le numea „cuie” vor ţine, se strecură înăuntru şi apucă cu grijă jardiniera ca s-o coboare sub pervaz unde-i găsise locul. Reuşi să agaţe un colţ al vasului, dar celălalt refuza să stea. În lupta ei pentru a-i oferi petuniei o casă nouă, Amy se trezi atârnată periculos în afara ferestrei, cu petunia în braţe. Deodată jardiniera se desprinse din singurul reazem solid

şi se prăbuşi pe trotuar.

— Atenţie, cade! ţipă Amy. Bărbatul brunet avu doar o secundă la dispoziţie ca să se ferească din calea proiectilului floral. Jardiniera se făcu zob la picioarele lui, împrăştiind pământul gras, plin de îngrăşăminte atent selectate, pe pantofii lui din piele. Ridică imediat privirea ca să-şi descopere inamicii, dar nu zări decât o puştoaică pistruiată care atârna aproape suspendată în vid de la fereastra de deasupra.

— Christine e bine? îl întrebă fata. Bărbatul îşi întoarse privirea spre trotuar ca să confirme ceea ce ştia deja: că era singura persoană de pe stradă cât vedea cu ochii.

— Christine o fi intrat în pământ. N-o văd nicăieri, zise el.

— Christine e petunia mea, îi explică Amy răbdătoare. Se aplecase atât de tare peste marginea pervazului pe care stătea, că tot sângele i se urcase în obraji. Se trase deci înapoi, nu înainte de a fi apucat să-l studieze pe omul pe care era cât pe ce să-l zdrobească adineauri. Vocea lui era extrem de plăcută: profundă, joasă şi puţin înspăimântătoare, când o auzeai pentru prima oară, iar ochii îi erau la fel de albaştri precum apele golfului Chesapeake care sclipeau în depărtare. Aveau nuanţa aceea de albastru pe care o pictase în sute de acuarele soţul ei. Închise ochii pentru o clipă, copleşită de amintirea lui Tim Logan. Zeci de imagini începură să i se perinde prin faţa ochilor: Tim, cu părul strălucind în lumina soarelui, cu privirea aţintită asupra frunzelor purtate de toamnă pe apele lacului; expresia lui de încordată atenţie când picta; florile pe care i le plantase pe mormântul proaspăt. N-o să se mai gândească acum la toate astea, îşi zise.

— Mă tem că biata Christine a plecat timpuriu dintre noi. Vocea vibrantă şi profundă o tulbură pe Amy din reverie. Deschise brusc ochii şi-l văzu pe omul acela ţinând-o pe biata Christine de tulpina frântă. Din fericire am reuşit să evit aceeaşi soartă, continuă el.

— Îmi pare rău. Sprâncenele lui se ridicară întrebător. Amy nu-şi dădu seama dacă era amuzat sau furios.

— Îţi pare rău că ai scăpat jardiniera sau că eu nu am murit?

Cu toată căldura soarelui simţi un fior la auzul vocii lui. O ducea cu gândul la bătăi de tobe, potcoave de cai răsunând pe pietre de râu şi tunete îndepărtate.

Zâmbi surprinsă de zborul propriei imaginaţii şi hotărî în gând că probabil se datora venirii ei în oraşul în care cândva locuise poetul himerelor. Zise tare:

— Îmi pare rău că te aflai chiar sub geamul meu! Şi să ştii că nu am aruncat-o, mi-a căzut!

— Chiar şi aşa, există destule mărturii care să te inculpe! îşi muşcă uşor buzele ca să nu izbucnească în râs, cu toate că nu prea ştia de ce-i venea să râdă când cineva era gata-gata să-l omoare atât de stupid. Probabil era din cauza pistruilor. Puştoaica de pe fereastră îi amintea de jucăria lui favorită-un căţel pe care-l iubise la nebunie când era copil. Ciudat, îşi spuse, nu m-am mai gândit la Frisky cel de pluş de vreo cincisprezece ani.

— Vorbeşti ca un avocat, îi zise ea.

— Judecător. Doamne sfinte, se gândi Amy. Un judecător! Când făcea o greşeală era întotdeauna gogonată. Va sfârşi probabil în spatele gratiilor la închisoarea din Baltimore, depare de invenţiile ei minunate şi de scumpa ei mătuşă Syl. Dornică să îmblânzească cumva lucrurile se repezi peste marginea pervazului, aplecându-se primejdios.

— Cum m-aş putea revanşa… onorată instanţă?

De data asta nu se mai putu abţine să nu zâmbească. Mutrişoara asta deschisă şi pistruiată, braţele goale şi frumos rotunjite, aurite de soare, ar reprezenta suficiente motive ca să-l facă şi pe Sfinx să zâmbească, hotărî el în gând.

— Mă numesc Todd… Todd Cunningham!

Şi te-ai putea revanşa bătând la uşa mea şi prevenindu-mă ori de câte ori o să mai vrei să azvârli de la

fereastră o jardinieră. Gândurile sumbre cu iz de închisoare pe viaţă păliră în lumina zâmbetului lui. Şi era un zâmbet frumos, se gândi Amy. Şi numele lui îi plăcea. Avea o rezonanţă liniştitoare, inspirând siguranţă. O rezonanţă judiciară. Evident însă că nu avea importanţă. Important era doar ceea ce făcuse ea.

— N-am azvârlit jardiniera. Încerca să se comporte ca o persoană jignită în propria demnitate, dar poate coada de cal era cea care-i strica efectul. Cât despre avertismente pe viitor… Păi, nu ştiu unde stai. Şi chiar dacă aş şti, nu aş face-o.

Avertismentele ne feresc viaţa de surprize.

— Mă voi considera avertizat din oficiu în acest caz. S-ar putea chiar să flutur un steag înainte de a scoate capul pe fereastră. Începu să râdă în timp ce-şi scutură pământul de pe pantofi. Se pare că am neşansa de a fi vecinul – dumneavoastră de dedesubt. Nu-mi rămâne decât să sper că nu daţi petreceri care să mă deranjeze în miez de noapte.

— Ba da, dar numai sâmbăta, dacă nu le-am dat deja marţea.

— În cazul ăsta e mai bine să facem cunoştinţă ca să ştiu cui să-mi adresez viitoarele reclamaţii. Dar zâmbetul lui contrazicea flagrant replica muşcătoare.

Amy Logan începu să se retragă spre interior, precaută.

Conversaţia depăşise deja cadrul incidentului cu jardiniera zburătoare. Simţi un fel de vinovăţie, ca şi cum ar fi trădat amintirea sfântă a lui Tim. Din fericire pentru ea, judecătorul părea să aibă treburi mai importante decât să stea pe Central Avenue flecărind cu o femeie care-i spunea petuniei sale „Christine”.

— Nu pot să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc, Amy Logan, zise el. Mi-a făcut mai degrabă părul măciucă, dar plăcere… nu prea. Îşi îndreptă umerii largi, în virtutea unui obicei care însemna că problema nu prezenta interes. O să-mi trimit servitorul să adune resturile lui Christine şi ale jardinierei ca să ţi le aducă sus.

Un servitor? se gândi ea impresionată. Cum oare îşi putea permite un servitor?

— Nu e nevoie. Mă descurc şi singură.

— Mi-e teamă că nu m-ai liniştit cu vorbele astea, Amy Logan! Mi-am pierdut încrederea în calităţile tale de grădinar. Îşi înclină capul într-un scurt salut. La revedere! îşi lungi gâtul uitându-se după el până ce dădu colţul.

— Ce se petrece aici? se auzi glasul mătuşii Syl, un glas gros şi baritonal, total nepotrivit cu înfăţişarea ei de păsărică. Amy îi aruncă o privire vinovată şi intră în casă.

— Nimic.

— Ăsta-i cel mai lung „nimic” pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc.

Peruca mătuşii Syl ajunsese pe-o ureche. Amy îşi zise în gând că probabil o boare de vânt ar fi fost suficientă s-o lase pe mătuşă cu capul descoperit. Mi-e teamă că lui Hortence nu-i place aici, continuă ea, şi Dumnezeu ştie ce va fi în mintea lui Herman după ce o să-l pui în priză. Ţinea în mână o colivie din care Hortence cea multicoloră privea atentă cu ochişorii ei chihlimbarii.

Amy zâmbi. Mătuşa Syl vorbea întotdeauna despre papagalul ei şi despre robotul lui Amy ca şi cum ar fi fost oameni. Sigur, Amy fu nevoită să recunoască în sinea ei că şi ea se gândea uneori la ei ca la nişte semeni mai puţin dotaţi.

— Lasă-i puţin până se obişnuiesc, mătuşă Syl. La urma urmei, Baltimore e cam acelaşi lucru cu Jackson. Mătuşa Syl încerca să-şi îndrepte peruca, reuşind însă să şi-o încurce în ramele gen „pisică” ale ochelarilor ei extrem de… exotici.

— Ba aş putea să scriu o carte numai înşirând deosebirile. Şi dacă mă gândesc bine, cred că am s-o fac. Cartea s-ar numi: *Crima de pe Central Avenue*. Tu ai observat cum s-a uitat „concierjul” la noi azi-dimineaţă, când Hortence l-a făcut

„Porumbel grăsuţ”?

— Mătuşă Syl, asta vine din franceză. Noi nu vorbim aşa. Amy traversă camera şi începu să conecteze firele şi

circuitele robotului ei cu patru picioare, în timp ce gândul îi zbura aiurea.

— Cine vine de la Paris? Mătuşa Syl, asemenea tuturor autorilor de romane poliţiste pline de mister uitase demult ce spusese mai înainte. În plus, încă se mai lupta cu războinica ei perucă roşie.

— Nu „cine”, o corectă Amy, „ce”. „Concierge” e un cuvânt franţuzesc. Hortence i-a spus administratorului clădirii că e un „porumbel grăsuţ”. Am impresia că Armand ţi-a amestecat engleza ta minunată. Bătu uşurel creştetul metalic al robotului într-un gest plin de afecţiune. E timpul să ne apucăm de treabă, Herman. Butona cu delicateţe pe micul computer integrat-al lui Herman, introducându-i datele necesare. Apoi selectă comanda: *Despachetează lenjeria*.

— Dar să nu-l laşi să despacheteze şi porţelanurile. Le tratează cam „de sus”, o avertiză mătuşa Syl.

— Ajutaţi-i să dea de dracu’, băieţi! Să dea de dracu’!! Hortence, care era o fanatică admiratoare a echipei Mississippi State presărase în conversaţie o expresie de pe gazon.

— Tacă-ţi clonţul, Hortence, şi cară-te de pe „boa” mea de pene! Mânia simulată a mătuşii Syl nu reuşi să-l păcălească nici măcar pe papagalul arogant.

Aplecându-şi căpşorul cu pene verzi într-o parte, Hortence îşi admonesta stăpâna în cel mai pur stil Humphrey Bogart:

— Lua-te-ar toţi dracii, iubito.

— Într-o bună zi o să te vând unui marinar! Amy îl porni pe Herman, după care se întoarse către mătuşa Syl ca s-o ajute să-şi descâlcească peruca încurcată în ochelari. Reuşi să le separe rapid; mai greu fu însă s-o scoată cu forţa pe Hortence din şalul boa, ale cărei pene îi inspirau obrăznicăturii de Hortence dorinţa de a se cuibări imediat. Încercă s-o mituiască.

— Dă-i drumul Hortence şi îţi dau un biscuit.

— Îngroapă întâi securea! ţipă Hortence, demonstrând că şi păsările se lasă greu mituite.

— Dă-i drumul, că dacă nu îţi smulg toate penele din coadă. Asta o spusese mătuşa Syl. Ochii ei negri aruncau fulgere. Pasărea se conformă imediat şi zbură în cel mai îndepărtat colţ al coliviei sale.

— Nu ştiu de ce m-am luat de ea, constată mătuşa Syl, pe când se îndreptă care livingul-dormitor pe care şi-l repartizase. Amy însă ştia. Hortence îi fusese dăruită mătuşii de cel de-al cincilea soţ, Armand, micuţul şi îndesatul francez care îşi acoperise nevasta, idolul mai bine-zis, cu tot ceea ce banii şi dragostea omenească puteau inventa. El o supranumise *„Doamna fără egal a tuturor misterelor”*. Syl îi jelise moartea în cel mai practic mod cu putinţă: se cufundase în muncă, creând adevărate capodopere ale genului, care pe deasupra mai stăteau şi în capul listei celor mai bine vândute cărţi. Şi, evident, le dedicase pe toate memoriei scumpului ei Armand.

Amy o urmări pe mătuşa Syl dispărând în dormitorul-living, întrebându-se dacă ea va fi vreodată capabilă să accepte moartea lui Tim, aşa cum o făcuse *„doamna misterelor”*. Se simţise pustiită când, cu un an în urmă, blândul ei soţ-artist-o lăsase singură pentru totdeauna. Nici măcar acum nu se putea gândi la el ca la cineva mort. Fusese victima unei întâmplări stupide, a unei tragedii care ar fi putut fi uşor de evitat. Fuseseră invitaţi la un sfârşit de săptămână la cabana unor prieteni, pe malul lacului Pickwick. Tim şi George plecaseră cu barca, într-o scurtă plimbare. Vremea era frumoasă şi liniştită, în niciun caz nu te-ar fi îndemnat să te gândeşti la vreun pericol sau mai rău, la o tragedie. Tim se aplecase prea mult peste marginea bărcii, ca să admire săgetarea argintie a unui peştişor. Căzuse şi, mai târziu, îi găsiseră trupul prins între ramificaţiile unor rădăcini de sub apă. Murise înecat. Amy despacheta cu grijă acuarelele lui Tim şi le atârnă pe perete. Parcă trecuse nu un an, ci doar o săptămână de când îl lăsase pe Tim singur, în liniştea apăsătoare a cimitirului. Mai atârnă pe perete o acuarelă şi făcu un pas înapoi s-o admire, dar mai ales ca să simtă iar acea prezenţă familiară pe care o răspândeau în jur peisajele

lui. Nimic nu se întâmplă de astă dată. Îşi zise că poate zarva săptămânii care trecuse în vârtejul mutării era de vină. Şi, la urma urmei, nu de asta fugise din Mississippi în Maryland? Ca să-şi uite trecutul?

Îşi îndreptă umerii micuţi şi porni iar la atac prin dezordinea camerei, răsturnată cu fundul în sus. Hoinărind printre cutii şi cutioare, ajunse într-un colţ retras şi însorit. Ferestrele duble dădeau spre golful Chesapeake.

— Cred c-o să-mi fac aici atelierul. Răsucindu-se pe călcâie, făcu o piruetă cu braţele date în lături, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze soarele care-i inunda ferestrele. Priveliştea asta este un adevărat izvor de inspiraţie. Simt deja că mă paşte o invenţie. Herman, ce-ai zice de un perpetuum de făcut floricele?

Conglomeratul de oţel şi circuite nu-i dădu însă niciun răspuns. Era foarte ocupat să îndese lenjeria în plus pe rafturile frigiderului.

Viziunea lui Amy cu floricele fabricate la nesfârşit datorită viitoarei ei invenţii îşi luă zborul odată cu un ciocănit discret în uşă. Deschise repede şi se trezi în faţa unui uriaş care ţinea în braţe rămăşiţele unei jardiniere… ale jardinierei ei. Se gândi că semăna mai mult cu un bunic mare şi bun, decât cu un valet oarecare.

— Domnişoara Logan? o întrebă el. Mă numesc Justin Oxford. Domnul Cunningham m-a trimis să vă aduc astea. Avea o voce bubuitoare, perfect potrivită trupului său imens. Barba cenuşie şi vesta îi săltau în timp ce vorbea.

Amy era încântată. Singurii valeţi pe care îi cunoscuse erau cei din cărţile mătuşii sale şi în cele mai multe cazuri erau suspecţi de crimă. Dar uriaşul ăsta din faţa ei părea mai degrabă genul de om care duce păianjenii afară în loc să-i striveacă imediat.

— Mulţumesc! zise ea luând rămăşiţele jardinierei. Nu vreţi să intraţi puţin?

— Nu astăzi, domnişoară Logan. Am la cuptor o friptură de care trebuie să am mare grijă. Pe când îl privea depărtându-se pe coridor se trezi plină de interes pentru valet. Ba, mai exact, pentru stăpânul valetului. Şi trecu

destulă vreme până când îşi concentra din nou atenţia asupra perpetuum-ului de făcut floricele.

Todd nu-şi putea crede urechilor. Gălăgia unei orchestre dezlănţuite îi umplea casa. Privi cadranul fluorescent al ceasului de mână. Trei dimineaţa. Aruncă jos pătura şi intră imediat într-o pereche de blugi nimeriţi la întâmplare, în vreme ce orchestra de deasupra continua să bubuie şi să ţiuie. Dumnezeule! se gândi.

Ciudăţenia aia de femeie care aruncă flori cu tot cu jardiniere în capul trecătorilor nu glumise care va să zică. Dădea petreceri zgomotoase. Cu adevărat. Îşi trase în picioare eleganţii lui pantofi de piele şi-şi aruncă în grabă un tricou roşu-aprins. Nu pierdu nicio clipă; fiecare mişcare era extrem de eficientă. De altfel el însuşi era un tip determinat, care nu se pripea niciodată; nu-i trebuise de când se ştia cine ştie ce timp ca să sară din miezul celui mai profund somn drept în picioare, perfect treaz. Trebuia să meargă la serviciu a doua zi, ba nu, azi. Şi să fie al naibii dacă va tolera o orchestră care să-i bubuie toată noaptea în cap.

Nici nu se mai deranja să aprindă luminile, ieşind cu paşi mari din casă. Ştia cu precizie locul fiecărei mobile, aşa cum ştia locşorul fiecărui lucru din apartamentul lui strălucind de ordine şi curăţenie până la pedanterie. Dacă ar fi fost obligat vreodată să-şi petreacă o săptămână închis pe întuneric în propriul lui apartament, nu s-ar fi împiedicat nici măcar o dată de vreun colţ sau n-ar fi deranjat nimic, nici cu un milimetru măcar. Casa lui reflecta cu acurateţe felul lui de a fi, mintea lui bine organizată, ascuţită, analitică.

În vreme ce Todd înainta pe coridor auzi şoapte şi murmure din spatele celorlalte uşi. Se părea că petrecerea de la Amy Logan deranjase pe toată lumea.

În curând holurile vor geme de oameni furibunzi şi insomniaci. Alergă pe scări în sus. Nu era nevoie să se întrebe care e apartamentul ei. Şi de n-ar fi ştiut că era exact cel de deasupra sa, în care până acum două săptămâni locuiseră nişte oameni foarte liniştiţi şi

cumsecade, Beeman-ii, tot s-ar fi orientat rapid după intensitatea alarmantă a bubuielilor. Apropiindu-se, începu să recunoască ceva ce semăna cu cunoscutul cântec *Dixie*. Era de altfel exact genul de piesă la care s-ar fi aşteptat din partea lui Amy Logan în caz de petrecere. În după-amiaza zilei precedente îi detectase accentul dulce, sudist, care tărăgăna cuvintele. Ceva tipic Georgiei, Alabamei sau Mississippi-ului.

Când ridică mâna ca să ciocănească în uşă se trezi că i se deschide larg.

— Eşti exact omul potrivit, auzi ca prin vis şi o mână mică, fină, îl înşfacă puternic, conducându-l înăuntru. Hortence a înnebunit din pricina muzicii ăsteia.

Todd îşi coborî privirea spre femeia mărunţică. Tufe de păr alb îi decorau capul, aidoma unor bulgări de frişca, iar ochelarii îi tot alunecau pe vârful unui năsuleţ aristocratic. Reţeaua de riduri fine de pe pielea ca pergamentul o plasa automat în categoria adulţilor copţi, dar privirea vie şi ghiduşă îi dădea o altă vârstă. Cu o surprinzătoare vigoare îl înhaţă de braţ şi-i făcu vânt în sufragerie.

Un papagal atârnă de lustra cu multe braţe; un robot se învârtea la nesfârşit, izbindu-se de nişte cutii pe jumătate pline. Şi ca să întregească efectul năucitor, fosta mare frumuseţe sudistă cu ochi ca de catran sărea în sus şi-n jos în jurul lui.

— Trebuie să ne ajuţi! ţipă ea ca să acopere vacarmul muzicii şi scâţâielile papagalului înnebunit. Todd avu senzaţia că pătrunsese în lumea minunilor din spatele oglinzii, asemenea lui Alice în Ţara cu acelaşi nume. Zicându-şi în sinea lui că are picioarele solid înfipte în pământ adevărat şi că nu-i prada unui coşmar feroce, Todd îşi făcu ochii roată prin cameră în speranţa de a zări orchestra criminală. Nu era însă nicăieri. Şi nici vreun picior de musafir. Înainte să poată cugeta la o atare ciudăţenie, Amy Logan îşi făcu apariţia în uşa camerei ei din celălalt capăt al apartamentului. Şi dacă i-ar fi fost regizată intrarea de către cel mai bun regizor, tot n-ar fi

reuşit un efect mai teatral asupra lui Todd. Era înveşmântată într-o bucăţică de material roz de care îşi aminti cu mândrie pentru memoria lui prodigioasă că s-ar chema „pijamaua păpuşii”. Acum ştia şi de ce i se zice aşa. Ochii ei albaştri erau imenşi, iar părul un roi de bucle extrem de sexy, îi cădea în valuri „coafate” de somn pe umerii mici şi rotunzi. Semăna cu o păpuşă de porţelan, dar până la un anumit punct. Şi asta fiindcă era luminată din spate de o veioză bine plasată. Efectul ştergea orice urmă de îndoială. Nu, nu era o păpuşă. Sânii mici, împingând obraznic materialul care-i acoperea, sau, în fine, care încerca să-i acopere, şoldurile frumos rotunjite şi suple se vedeau cu claritate prin sus-numita pijama. Era o femeie în carne şi oase, ba încă una extrem de frumoasă şi cu vino-încoace. Spre propria lui surprindere îşi dădu seama că nu mai e chiar atât de furios.

— Unde e petrecerea? întrebă. Îşi zise că vocea lui sunase ca din gura altuia, a cuiva aflat la mii de kilometri distanţă de casa asta fermecată. Se dezmetici, punând gândurile sale romantice pe seama muzicii care încă nu încetase.

— Care petrecere?

— Îşi dădu imediat seama că vorbise „pijămăluţa”, fiindcă o văzuse că şi-a mişcat buzele. Îi veni iar să râdă. Apoi se întrebă confuz de ce avea ea mereu acest efect

„Hazos” asupra lui.

— Da, petrecerea. Orchestra pe care aţi adus-o m-a trezit.

— Nu dau nicio petrecere. E vorba de patul meu. Niciodată nu se etichetase drept

„Tare de ureche”, dar, ce-i drept, sărise de puţin timp de treizeci şi cinci de ani, ceea ce poate că însemna declinul. Cine ştie? Ba, pe deasupra, fusese victima unui atentat nereuşit cu „jardiniere zburătoare”. Ce-i de colo? O asemenea traumă te poate betegi fără să-ţi dai seama.

— Poftim? Ai spus cumva „pat”?

— Da, susură ea păşind în sufragerie şi pierzând efectul lămpii fermecate din camera ei. Lui Todd îi păru

rău. Ceva nu-i în regulă cu el, continuă Amy îndreptându-se către nişa unde îşi instalase atelierul. Dar mă ocup eu de asta. Luă de jos o cutie uriaşă plină cu tot felul de scule.

— Ia stai puţin, zise Todd. Acum, că ea nu mai stătea cu spatele în lumină, mintea lui începea încet-încet să se pună în mişcare. Nu mi-e prea clară chestia cu patul. Orchestra aia e la tine în cameră? Stă cumva pe patul tău?

— Nu, orchestra este patul meu. Se năpusti ocolind o cutie în ultima fracţiune de secundă şi captură în fine robotul. Apăsă pe câteva butoane şi Herman se opri. Eu sunt inventatoare, îi zise ea lui Todd în chip de explicaţie. Vezi, cam cu asta mă ocup. Dar el nu prea vedea şi tocmai de aceea o lăsă să continue. Patul meu e programat să cânte muzica potrivită în funcţie de împrejurare. *„Cântecul de leagăn”* al lui Brahms la culcare*, „Dixie”* la deşteptare. *„Am chef de dragoste,* pentru… se opri îmbujorată, pentru altele. Adora felul în care o văzuse roşind. De altfel de ani de zile nu mai văzuse aşa ceva. Mi-e teamă să s-au încurcat nişte fire din cauza mutării şi sigur s-a dereglat şi potenţiometrul. Volumul e blocat la maximum.

— Asta e clar. Se îndrăgostise fără drept de apel. De asta şi uita să se mire în sinea lui de asemenea invenţii. Stătea acolo zâmbind ca un idiot şi simţind în acelaşi timp un imbold ciudat să o ia în braţe şi să o legene uşor. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut-o. O bătaie grozavă în uşă îl împiedică însă să afle!

— Aoleu! exclamă femeia mai în vârstă. Crezi că i-om fi trezit pe vecini?

Pentru prima oară după ce intrase Amy în cameră, Todd reuşi să îşi amintească faptul că nu erau singuri. Femeia aceea micuţă, care-l strânsese de mână ca într-o menghină…

— Cu siguranţă, răspunse el bătând-o uşor pe mână ca s-o încurajeze. Dar îi ştiu pe toţi. Nu vreţi să mă lăsaţi pe mine să descurc treburile?

O mai strânse o dată de mână pe bătrâna doamnă ca să nu-şi facă griji şi se îndreptă către uşa de la intrare. Avea neplăcuta senzaţie că explicaţia pe care urma să o

ofere ar fi cântărit mult mai greu în balanţă dacă s-ar fi îmbrăcat cu impozanta lui robă judecătorească. Fiindcă chiar din gura unui judecător, un pat care cânta *„Dixie”* era cam greu de „înghiţit”. Deschizând uşa ca să întâmpine mulţimea de protestatari, mai avu timp să se gândească la propria-i reputaţie ce va fi sigur distrusă de circumstanţe. De îndată ce uşa se închise în urma lui, mătuşa Syl se întoarse către Amy.

— Olala, am fost salvate de un erou adevărat, în carne şi oase.

— Ei, nu chiar salvate, preciza Amy. Şi la urma urmei nu e decât un vecin. Îşi frecă palmele transpirate de coapse şi… Îşi dădu seama în ce ţinută era. Oftă. Oare ce-o fi crezut despre mine? Tocmai el, judecătorul. Şi-o fi imaginat probabil că e vreo fluşturatică aiurită venită din Sud sau eventual de pe altă planetă, încercând să-l seducă. Înşfăcând trusa de scule se repezi în dormitor unde se îmbrăcă repede cu un capot asortat. O îmbunătăţire vizibilă, îşi zise pe când înnoda cu nădejde cordonul. Îşi deschise apoi trusa şi se puse pe reparat. De acum încolo va trebui să nu uite că nu mai locuia în vechea ei casă, la fel şi mătuşa Syl, şi să ţină cont de existenţa celorlalţi chiriaşi.

— Îmi plăceai mai mult fără capot, îi zise imediat ce intră în sufragerie mătuşa Syl. Înainte arătai mult mai romantică. Îmi aminteai de o scenă din *„Foc încrucişat”*. Asta era unul din nenumăratele ei romane. Ştii despre care vorbesc, nu? Ochii începură să-i strălucească pe măsură ce se cufunda în lumea de vis a propriilor ei romane. Eroina e prizonieră într-o veche clădire victoriană. E miezul nopţii. Eroul trebuie să escaladeze un zid înalt de zece metri ca să ajungă la ea. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta îmi aminteşte extraordinar de clar scena despre care ţi-am povestit.

Discuţia despre dragoste şi romantism o irită pe Amy. Dragostea murise odată cu Tim. Se năpusti ca o furtună afară din dormitor ca să caute un cleşte.

— Dar e trei dimineaţa, mătuşă Syl. Nu-i miezul

nopţii, zise peste umăr către mătuşă-sa care se ţinea după ea. Iar omul ăsta n-a escaladat un zid de zece metri ca să ajungă până aici. Trupul îi fu inundat de o căldură nefirească la amintirea privirii pe care i-o aruncase Todd Cunningham. Se uitase… aproape cu pasiune la ea! îşi strânse pumnii, punându-şi-i apoi pe obrajii îmbujoraţi. Nu voia să se gândească acum la asta. Oricum, nu e un erou! ţipă ea în parte datorită muzicii, dar mai ales fiindcă se simţea frustrată. E doar un judecător bătrân şi scorţos.

Se întoarse spre uşa camerei ei care se deschisese cu un pocnet mic. Todd stătea sprijinit de tocul uşii, iar strălucirea orbitoare a pantofilor săi bine lustruiţi părea tare nelalocul ei în ambianţa dată, adică un apartament întors cu susu-n jos.

Se întrebă de cât timp stătea el acolo.

— Cred că gloata a fost îmblânzită, zise el. Din vocea lui nu răzbătea niciun indiciu. Şi acum, îşi îndreptă umerii cu acelaşi gest pe care Amy i-l observase după-amiază, să facem ceva cu gălăgia asta.

— A venit momentul să vă părăsesc, zise mătuşa Syl. Se întoarse spre Todd: Sunt Sylvia Street, mătuşa lui Amy.

— Eu mă numesc Todd Cunningham, zise el. Sunt vecinul de dedesubt. Vă rog să-mi spuneţi Todd.

— Todd. Mătuşa Syl îşi înclină capul cu graţie, reuşind să arate plină de demnitate, în ciuda celor câtorva bucle de păr alb care-o făceau să arate cel puţin ciudat.

— Şi acum vă las să vă ocupaţi amândoi de patul nepoatei mele.

— Vino imediat înapoi, mătuşă Syl, zise Amy, dar mătuşa Syl nici n-o băgă în seamă. Amy îşi trase mai cu nădejde capotul pe corp când văzu că mătuşa sa dispăru în living-dormitorul ei.

— O idee excelentă, completă Todd.

— O idee înfiorătoare.

— De ce?

— De aia.

— Un asemenea răspuns n-ar avea nicio valoare în faţa instanţei.

— Aici nu suntem în faţa instanţei. Suntem în sufrageria mea.

— Atunci propun să ne mutăm în dormitor. Patul ăla cântăreţ are nevoie de oarece tratament. Amy se întrebă de ce gândul o purtase brusc la miezul fierbinte al unor nopţi de vară şi la trupuri împreunate, cu sudoarea şiroind, în loc să se gândească la invenţia ei care o luase razna.

— Pot să-l tratez eu aşa cum trebuie. Îşi dădu părul pe spate-ce păr lung şi frumos, după cum observă el imediat. Şi nu am nevoie de ajutor.

— Eşti hotărâtă să-mi distrugi reputaţia? Printre buzele întredeschise îşi reţinu cu greu respiraţia întretăiată. Felul în care îi vorbise, tonul vag ironie şi glasul catifelat o făcuseră să se gândească iar la pat.

— Onorată instanţă, sunt oare dată în judecată?

— Nu, domnişoară Logan. Se pare însă că eu sunt. Vecinii mei m-au pus să le promit că o să am grijă personal de vacarmul ăsta. De astă dată datul lui din umeri fu şi mai elocvent, iar zâmbetul o făcu pe Amy să se simtă uşurată.

Reputaţia mea va fi chiar în zdrenţe, dacă or să mă audă întorcându-mă la mine în apartament în vreme ce patul tău va mai cânta încă „Dixie”. Şi cred că n-ai vrea că aşa ceva să te apese pe conştiinţă, nu-i aşa? Mai ales că ai mai încercat să mă şi omori astăzi, cu ajutorul unui super-ghiveci cu flori.

Amy începea să îşi dorească să o fi făcut. Pulsul n-ar fi trebuit să i-o ia razna precum un fluture într-o sticlă. Nici palmele nu ar fi trebuit să îi transpire în asemenea hal, fără a mai vorbi că ea nu ar fi avut de ce să se simtă aşa de buimăcită. Dar nu-ul pe care trebuia să i-l spună i se înţepenise pur şi simplu în gât. El îi zâmbi, iar ea se gândi că avea un zâmbet mult prea viclean pentru un judecător.

— Oricum, zise el, am şi eu dreptul de a demonstra că sunt un erou adevărat şi nu un bătrân judecător scorţos.

— Ai auzit deci?

— Am auzit.

— Doamne Sfinte!

— Cred că pedeapsa cea mai potrivită ar fi să mă

primeşti în dormitorul tău. Bineînţeles că ea îşi dădu seama de subînţelesul acelor cuvinte, dar era prea ocupată să îşi alunge tot felul de… imagini din minte.

— De vreme ce pui astfel problema, cum te-aş putea refuza? Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. Nu-i venea să creadă că se întâmpla ceea ce vedea că se întâmpla. Şi pe când intrau în dormitorul ei se întrebă dacă mâine nu va regreta această nebunie de moment.

CAPITOLUL 2

Şi regretă într-adevăr. Primul lucru – în dimineaţa următoare când se trezi, fu să se gândească la felul cum arată Todd Cunningham în dormitorul ei. Înalt, solid şi liniştitor. Ca o bucată de stâncă de care să te agăţi. Ca omul care să te ajute să micşorezi presiunea frustrărilor adunate zi de zi. În plus fusese vesel şi glumeţ pe tot parcursul disperatei încercări de a face patul să înceteze cu gălăgiosul lui

„Dixie” cântat ca pentru surzi. Nu că s-ar fi priceput vreun pic la electronică. Râse tare amintindu-şi ce mutră neajutorată făcuse el când îi pusese în mână o grămadă de sârmuliţe.

— Nu poţi să smulgi pur şi simplu toate firele drăciei ăsteia? o întrebase el. Sări jos din pat cântând. Mătuşa Syl îşi strecură capul pe uşă. Azi purta o perucă galbenpai, cu bucle răsucite ca nişte tirbuşoane. Efectul general era fantastic: capul îi semăna acum cu o narcisă uriaşă.

— Nu te-am mai auzit cântând cântecul ăsta de la moartea lui Tim. E tare drăguţ. Amy se opri brusc. Era adevărat. Îi plăcea să cânte *„Şi iată-l pe Billy sosind”* un cântec din repertoriul lui Jérôme Kem. Întotdeauna înlocuia numele „Billy” cu

„Timmy”. De altfel era şi cântecul lui favorit. Ciudat, murmură pentru sine. Nici măcar nu se gândise la Tim pe când cântase adineauri.

— Am chef să cânt în dimineaţa asta, mătuşă Syl. E o dimineaţă aşa de frumoasă!

— O zi făcută pentru dragoste şi mistere. Mătuşa Syl îşi aruncă pe umăr un alt boa ale cărui pene erau de astă

dată exact în nuanţa perucii. Vrei să vii încoace puţin? Aş avea nevoie să îmi exersezi o aruncare pe geam de la etajul doisprezece.

Amy ieşi rapid din pijama şi se îmbrăcă într-un costum de un verde crud. Cererea mătuşii sale nu era neobişnuită. Ba chiar era unul din lucrurile de care Amy îşi amintea cel mai bine din copilăria ei, că fusese mereu ajutorul mătuşii sale la scris. Mătuşa Syl reprezenta „întreaga" ei familie de la vârsta de şase ani. Şi-n timp ce alte fete se jucau cu păpuşile, ea asculta intrigi ascunse, condimentate cu spionaj şi amor sau exersa diverse feluri de a muri. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care devenise inventatoare, se gândi ea. Exersase destul pe tărâmul gândirii creatoare. Zise tare:

— Dar suntem la etajul doi, nicidecum la doisprezece.

— Nu face nimic, îi replică mătuşa Syl. Urcă-te pe fereastră şi oferă-mi un urlet ea pentru etajul doisprezece.

— De vreme ce acum locuim într-un apartament ar fi poate mai bine să sărim peste „urletul de la etajul doişpe". Mai ales după episodul cu patul meu, de azi-noapte.

— Perfect, scumpa mea. Şi acum sari, te rog, pe pervaz înainte ca muza mea inspiratoare să mă părăsească.

— Mă laşi să iau întâi micul dejun?

— Nici vorbă, scumpa mea. Clyde mi s-a împotmolit în capitolul şapte. Trebuie să fac ceva cu el, altfel nu se poate.

— Adică te-ai hotărât să-l laşi să sară pe geam de la etajul doişpe?

— Mulţumesc, nu. Am de gând să-l fac să-şi arunce nevasta pe fereastră.

Grăbeşte-te, Amy, până nu uit la ce m-am gândit. Fredonând încă fragmente din

„Şi iată-l pe Billy sosind" Amy deschise veselă fereastra şi se căţără pe pervaz.

— Întâi capul sau picioarele, mătuşă Syl?

— Capul. Clyde e un nemernic. Amy se aplecă mult în afara ferestrei. Soarele dimineţii strălucea pe Chesapeake.

Îi trecu prin minte că era o zi mai bună de navigat în apele golfului, decât de încercat moartea cu degetul.

— E bine aşa, mătuşă Syl?

— Apleacă-te şi mai mult, scumpa mea. Acolo. Perfect. Aşa, zise pe când pieptul lui Amy începuse să se legene cu capul spânzurat în jos. Deschide gura, ca şi cum ai vrea să ţipi. Vreau să văd exact jocul venelor de la gât.

Amy îşi îmbunătăţea „jocul teatral" tocmai când judecătorul Todd Cunningham se pregătea să dea colţul clădirii, în drum spre Curte. Era deja în întârziere, îşi dădu seama, pe când aruncă o privire îngrijorată ceasului de la mână. În toţi aceşti ani petrecuţi în sala de judecată, nu i se mai întâmplase aşa ceva. De vină era patul ăla aiurit.

Chiar şi după ce reuşiseră să-l facă să tacă, el nu mai fusese în stare să adoarmă. Sau poate că nu patul fusese de vină. Imagini cu ochi albaştri imenşi şi pijama de păpuşică începură să-i defileze prin faţa ochilor. Şi deodată descoperi pe cineva atârnat în aer, chiar deasupra capului lui. Se opri brusc.

— Stai! strigă el. Să nu sari. Ştiu că azi-noapte ţi-a fost greu, dar nimic nu poate fi atât de greu, încât să alegi moartea. Amy îi dărui un zâmbet strălucitor.

— Bună dimineaţa, domnule judecător. Aţi dormit bine?

Todd avu din nou senzaţia aceea ciudată că păşise în lumea din spatele oglinzii.

— Aş putea să pariez că n-o să te arunci de acolo.

— Bineînţeles. Exersam doar arta „morţii". El hotărî pe loc că un asemenea lucru venind din partea ei părea chiar logic.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai face o mică favoare.

Nu-mi mai arunca pe viitor nicio jardinieră, cu sau fără flori, în cap.

— S-a făcut.

— Dar ce faci acolo sus?

— O ajut pe mătuşa Syl să adauge o tentă de autenticitate cărţilor ei. Ştii, scrie romane încărcate de

mister.

— Sylvia Street? Todd se întrebă de ce oare nu făcuse legătura încă de azi-noapte, după care hotărî că nici nu era de mirare. Un decor cu papagali atârnaţi de candelabru, cu roboţi alergând bezmetici şi cu paturi care cântă „Dixie” în miez de noapte nu putea fi ceva obişnuit.

— Dar e scriitoarea mea preferată. Amy scutură din cap şi strigă spre cineva dinăuntru:

— Mătuşă Syl? Ai auzit? Eşti preferata lui. Un cap încununat cu o perucă semănând cu o imensă narcisă galbenă apăru la geam.

— Tinere, eşti un om de un remarcabil bun-gust, zise cu modestie mătuşa Syl.

Todd râse cu poftă. Încă de azi-noapte îşi dăduse seama că modestia nu era punctul forte al caracterului mătuşii Syl.

— Mă străduiesc, îi răspunse el, după care o privi băgând iar capul în casă. Îşi mută interesul asupra femeii suspendate acolo sus. Întârziase, dar era minunat.

— Obrajii, ţi-s prea îmbujoraţi, îi strigă el. Mâinile lui Amy fugiră către faţă.

— Obrajii zici?

— Da. Sunt prea îmbujoraţi pentru cineva care moare.

— Nu-i spune asta mătuşii Syl, că o să fugă să ia o cutie de pudră ca să mă facă să arăt mai palidă.

— Pentru tuşa de autenticitate?

— Exact. Todd ştia că ar fi trebuit să plece, dar îi era greu să părăsească priveliştea. Nici Amy Logan, nici mătuşa ei „misterioasă” nu reprezentau nişte chiriaşemodel, în comparaţie cu Beemanii, foştii chiriaşi, dar erau cu siguranţă mult mai interesante, fără a mai vorbi că Amy arăta la fel de bine privită de jos în sus, ca şi de sus în jos.

— Ai nevoie de ajutor ca să intri înăuntru? o întrebă el. Şi spera să aibă. Gândul la felul cum ar fi tras-o de picioare înăuntru îi stârni o grămadă de fantasme. În ciuda faptului că nu era genul „fantezist”, îi veni să zâmbească

iar, ceea ce şi făcu.

— Nu, îi răspunse ea. Mătuşa Syl are o mână zdravănă. Şi nici nu sunt atât de departe de fereastră, încât să cad.

— În acest caz, te las să mori. La revedere! Se întoarse agale şi o porni către Curte. Micile pungăşii cu care va avea de-a face or să-l remonteze după ce-o văzuse pe Amy „murind”. Amy zâmbi urmărindu-l pe Todd cum se îndepărta încet. Habar nu avea de ce zâmbeşte. Poate că de vină era soarele care-o încălzea atât de plăcut sau poate Golful Chesapeake strălucind în depărtare. Poate că iunie e o lună a zâmbetului spre deosebire de noiembrie, o lună a disperării. Ultimul ei gând îi dădu fiori şi parcă un vânt îngheţat îi mătură buna-dispoziţie. Faţa îi deveni ca o coală de hârtie, complet golită de viaţă, exact ca în ziua aceea ploioasă când trupul lui Tim fusese coborât în pământ pentru totdeauna. Se zbătu să se ridice iar pe marginea ferestrei.

— Trage-mă în sus, mătuşă Syl! Mătuşa Syl o apucă zdravăn de picioare şi o trase. Amy ateriza cu un „pleosc” pe parchet. Văzându-i faţa, mătuşa Syl îngenunche imediat lângă ea.

— Draga mea. Te-am lăsat cumva prea mult cu capul în jos? Arăţi ca o stafie abia ieşită din mormânt.

— Aşa-i. Amy sări în picioare şi se îndreptă spre bucătărie. Şalul boa al mătuşii Syl mătura podeaua, în vreme ce aceasta îşi urmă nepoata.

— Iarăşi Tim?

— Mă tem că da. Amy deschise uşa frigiderului şi scoase o sticlă de lapte. Sper că n-om fi uitat să cumpărăm cereale.

— Cred că ar trebui să uiţi de ele măcar pentru o clipă. Vreau să stăm de vorbă. Amy oftă. De obicei mătuşa Syl părea venită de pe altă planetă, dar când se hotăra să coboare pe pământ, ateriza cu mare zgomot. Dacă ea considera că trebuie să-i vorbească lui Amy, atunci nu mai era cale de scăpare. Discuţia avea loc. Mătuşa sa era pe cât de excentrică, pe atât de încăpăţânată.

— Te ascult, zise Amy.

— Ba nu mă asculţi. O dai numai cotită în felul tău. Mătuşa Syl luă laptele din mâna lui Amy şi o luă pe după gât.

— Iubito, vreau să fii iarăşi fericită.

— Fericirea mea a murit odată cu Tim.

— Pe toţi dracii şi fir-ar a naibii de treabă! Amy era şocată. De câte ori venise vorba despre acest subiect mătuşa ei nu se arătase niciodată atât de furioasă.

— Era un om minunat, mătuşă Syl. Am avut o căsnicie perfectă.

— Nu există căsnicii perfecte. Mătuşa Syl vorbise cu o asemenea vehemenţă, că-i alunecase peruca pe ceafă. Cred că sunt în măsură să ştiu mai bine, doar am avut cinci.

— Ei bine, eu nu am avut decât una, dar a fost tot ce mi-am dorit vreodată. Şi mi-au rămas suficiente amintiri frumoase ca să mă hrănesc cu ele toată viaţa.

— Pfff. Amintirile nu-ţi ţin de cald noaptea.

Nici nu te duc la dans şi nici nu-ţi oferă şampanie. O strânse tare pe Amy de umeri, aproape scuturând-o. Ar cam fi timpul să închizi racla sfântului tău ex-soţ şi s-o iei de la început.

— Ce raclă? întrebă Amy. Dar ştia ce voia mătuşa Syl să spună. Pe toaleta ei stătea un şir nesfârşit de poze de-ale lui Tim, pipa lui era veşnic pe etajera de la capul patului, iar acuarelele lui atârnau pe toţi pereţii din casă.

— Zău? Chiar nu ştii? Mătuşa Syl străbătu bucătăria şi dădu jos din cui primul pastel în tonuri valide de albastru care-i căzu în mână. Ai putea să începi cu asta. Niciodată nu mi-a plăcut. Prea spelb. Mai bine am pune aici un Picasso „sălbatic”. Ah, Picasso! Ăsta da, artist, avea viaţă!

Amy recupera acuarela şi o atârnă înapoi pe perete. Mângâie cu vârfurile degetelor tabloul, urmărind conturul sinuos al valurilor care se ebeau de un ţărm nisipos.

— Dar pictura asta are viaţă, mătuşă Syl. Şi mai are în plus blândeţe şi seninătate.

— Ce-ai zice de ceva sex şi multă forţă? Amy pur şi simplu înlemni.

— Asta e tot o discuţie despre artă?

— N-a fost niciodată o discuţie despre artă. Cătuşa Syl îşi aruncă într-un gest teatral boa-ul peste umăr şi se aşează la masa din bucătărie. Discuţia asta e despre bărbaţi. Uite, Armand de exemplu. Ah! închise ochii şi-şi dădu capul pe spate pradă unui veritabil extaz: Ăsta da, bărbat! deschise brusc ochii şi îşi aşează peruca la locul ei: Cânta pe trupul meu cu instrumentele dorinţei ca un virtuoz. Prelua sută la sută controlul când eram în pat. E de altfel singurul loc în care i-am permis unui bărbat să mă conducă. Eu a trebuit să am patru bărbaţi ca să dau în cele din urmă de cel potrivit mie.

— Eu nu am de gând să înşir patru bărbaţi doar ca să ajung la unul pe care nu mi-l doresc şi de care n-am nevoie. Am avut totul alături de Tim, adăugă subliniind fiecare sunet.

— Aha! Exclamaţia mătuşii Syl contura o întreagă enciclopedie a neîncrederii. Uiţi că văd lucrurile cu ochii şi inima unui scriitor.

— Mătuşă Syl, ar fi cazul să renunţi la a căuta lucruri inexistente şi ai face mai bine să mănânci ceva cu mine.

— Atât îţi spun: mănâncă-ţi îngheţata cât o mai ai în cornet. Asta era o parafrază după un citat din Thornton Wilder, scriitorul ei favorit. Pe Amy o salvă de la o analiză mai amănunţită intrarea lui hortence. Papagalul ăsta nu îşi făcea niciodată apariţia în mod paşnic. Plonja ca o bombă scrâşnind şi împrăştiind pretutindeni pene. Ateriza pe aeroportul improvizat pe frigider.

— *„îngropa securea de război. Fiu-fiu. „Yankee Doodle Dandy”.* Trage la poartă o bombă din aia.

— O fi vrând şi Hortence un biscuit? întrebă mătuşa Syl la persoana a treia.

— Lua-i-ar dracu’ de biscuiţi, îi răspunse imediat Hortence.

— Într-o bună zi o să te fac friptură pe varză.

— Nu pot să zic că de-abia aştept, interveni Vmy.

Era atât de uşurată de întreruperea asta bine-venită, că ar fi fost în stare să sărute bătrâna pasăre obraznică. În loc de asta, îşi termină de mâncat cerealele.

Amy îşi petrecu restul zilei despachetând de prin cutii şi încercând să găsească un loc tuturor lucrurilor în noua casă. Descoperi cu acest prilej că apartamentul era mai mic decât crezuse şi, evident, mai mic decât casa din Jackson. După ce reuşi să instaleze pe pereţi toate picturile lui Tim şi să îşi organizeze colţul de lucru, rezultatul muncii el fu ceva între o galerie de artă şi un decor din „Star War”, un război al stelelor. Mătuşa Syl dispăruse la ea în cameră, imediat după micul dejun. Ţăcănitul necontenit al bătrânei şi credincioasei ei Remington o convinse pe Amy că mătuşa ei era într-o conversaţie aprinsă cu muza.

La sfârşitul zilei căzură amândouă epuizate, fiecare în patul ei. Şi adormiră atât de rapid, că niciuna dintre ele nu auzi şuieratul subţire al bătrânelor ţevi, nici apa curgând pic cu pic în chiuveta din bucătărie, nici zgomotul infernal pe care-l făcea imensul frigider încărcat mult peste puterile lui. Se cufundaseră adânc în lumea viselor şi acolo ar fi trebuit să rămână până la răsăritul soarelui, Dacă nu s-ar fi întâmplat un mic incident!

— Ajutor! O crimă! ţipă o voce în beznă, smulgându-le pe Amy şi pe mătuşa ei cu brutalitate din somn.

Amy ţâşni imediat din pat, luându-şi şi ciocanul, în vreme ce mătuşa Syl sări şi ea din pat şi înşfacă o foarfecă de grădină. Erau sigure că abominabila crimă se petrecuse chiar în apartamentul lor. Se furişară aşadar din dormitoare către sufragerie.

— Ajutor! O crimă. Vocea răsunase atât de aproape, că îi dădu fiori de gheaţă pe şira spinării lui Amy. Crimă! Crimă! Ajutor! La arme! înfrângeţi-i pe prăpădiţi.

Îngropaţi securea de război!

— Hortence! ţipară amândouă deodată.

— Crimă! le sosi numaidecât replica. Învăţaţi-i minte „Bulldose”!

Amy trânti jos ciocanul şi orbecăi după pasărea

obraznică. Hortence îşi luă bineînţeles imediat zborul şi se cocoţă pe candelabru, de unde îşi continuă tirada.

— Aoleu, iar începe, zise Amy. Doamne Sfinte, e-or să zică vecinii?

Oare de ce nu poate Hortence dormi liniştită ca orice pasăre în propria ei colivie?

— Păi, vezi că… O puternică bătaie la uşa lor întrerupse explicaţia mătuşii Syl. Amy se uită înspăimântată la mătuşa Syl.

— Chiar au venit. Vecinii. Sosesc, strigă spre u închisă fugind întâi în dormitor ca să îşi ia halatul. Mătuşa Syl se străduia să o dea jos pe Hortence în vreme ce Amy deschise uşa.

— Ce se petrece aici? Bărbatul care vorbise avea tunete în glas şi pe chipul încruntat. auzit pe cineva strigând: „Crimă”.

— E vorba de un papagal. Amy zâmbea dulce, sperând că accentul ei sudist combinat cu farmecul ei de netăgăduit vor mai îmblânzi mânia celuilalt. Dar de astă dată nu-i merse.

— Noaptea trecută era patul. Acum e o pasăre ce pare că nimeni nu se mai poate odihni în mod decent de când aţi apărut voi aici. Bărbatul cel serios îşi petrecu mai bine în jurul corpului halatul subţire pus direct pe piele. I se vedea pieptul dezgolit şi cu pielea găinii.

— Că bine ziceţi, se auzi o altă voce. Capul vorbitorului se strecură pe uşă pe când corpul îi rămăsese în coridor. Era o femeie trecută binişor de cincizeci de ani şi Amy îşi spuse că probabil îşi lipise cu grijă ridurile cu bandă adezivă.

— Dar aş îndrăzni să adaug că toată lumea de pe palier a fost deranjată. Propun să facem ceva. Apoi intră la ea în apartament trântind uşa în mod demonstrativ.

— Îmi pare foarte rău, zise Amy către omul care rămăsese în cadrul uşii. Se pare că mutarea l-a indispus pe papagalul nostru.

— Mutarea m-a indispus şi pe mine, domnişoară. Caută să-l faci să tacă măcar până mâine dimineaţă.

Acestea fiind zise se retrase, mărşăluind spre uşa apartamentului de alături.

— Mi se pare că ne-am făcut duşmani peste tot. Toţi vecinii ne sunt ostili, zise Amy către mătuşa sa, închizând uşa.

— Las că o să le treacă, îi răspunse mătuşa Syl.

Dar nu le trecu. Două zile mai târziu, Amy se trezi într-una din sălile Palatului de Justiţie, acţionată în judecată de vecinii ei pentru tulburarea liniştii publice. Stătea pe o banchetă de lemn în fundul sălii, alături de un bărbat nebărbierit care făcuse contrabandă cu lichior şi peşte congelat. Un adevărat criminal, adică un coleg de-al meu, se gândi Amy. Aoleu. Încerca să-şi ţină respiraţia, dar fără să reuşească.

Aşa că se trase cât mai departe posibil şi se făcu mică-mititică, încercând să treacă neobservată. Trecea pentru prima oară prin experienţa „criminalităţii”.

Râuri de transpiraţie începură să-i brăzdeze fruntea şi ceafa în timp ce prin faţa ochilor îi defilau imagini înspăimântătoare cu gratii de fier şi lumina soarelui cernută de la înălţimea unei ferestruici. Spaima o făcuse să piardă contactul cu lumea reală şi cu tot ce se întâmpla în sala de judecată.

Inculpaţi după inculpaţi se perindau la bară, chemaţi în faţa judecătorului. Şi uite aşa trecu dimineaţa, apoi prânzul şi se făcu amiază. Amy obosi să se tot gândească la viitorul ei de după gratii şi se hotărî să fie atentă la ce se întâmpla chiar sub nasul ei. Dându-şi părul umed pe spate îşi îndreptă spinarea istovită şi ridică ochii… direct în privirea albastră, luminoasă, a judecătorului Todd Cunningham. Nu şi-ar fi închipuit că judecătorii pot arăta atât de bine în robă neagră. Nici nu s-ar fi gândit că ochii lor puteau clipi cu înţeles, când erau practic în exerciţiul funcţiunii. Dar el o privi grav şi continuă audierea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Amy fu gata-gata să cadă de pe bancă. Uită cu desăvârşire de viaţa din închisoare şi începu să-l urmărească pe Todd prezidând. Primele lucruri pe care le remarcă fură perspicacitatea şi umorul.

— Domnule Tudbury, nu sunteţi singurul care a încercat mersul pe ape, zicea el. Se adresase unui tip care, beat fiind, căzuse chiar în golf, făcând atâta gălăgie, că fusese chemată paza de coastă ca să-l pescuiască. Fusese acuzat de tulburarea liniştii. Vă sugerez să nu vă apropiaţi de acum înainte de golf decât dacă aveţi o barcă. Apoi îi notase înţelegerea cu care discutase cu o femeie înspăimântată, al cărei căţel pudel fusese acuzat că trecuse nepermis în grădina vecinului distrugându-i trandafirii.

— Şi eu am avut demult un căţel, doamnă Canfield, îi zisese Todd. Şi înţeleg perfect că detestaţi să-l puneţi pe Fifi în lesă. Dar există o lege în acest sens. Am aflat că la Sears pun în vânzare săptămâna aceasta un stoc nemaipomenit de obiecte pentru căţei, toate bineînţeles la preţ redus. Ce-ar fi să daţi o raită pe acolo?

Amy mai observă că judecătorul Todd Cunningham putea fi implacabil şi înspăimântător când era cazul. Dar chiar şi când avu de-a face cu un delincvent înrăit care se purta insolent, reuşi să arate ca şi până atunci că îi păsa de soarta tuturor acestor oameni. Până să îi vină rândul, Amy aproape că se relaxase. Când înainta către bara, constată că sala rămăsese goală, exceptându-i pe aprod, judecător, gardian şi pe vecinii ei de vizavi, în calitate de reclamanţi.

— Amy Logan, te consideri sau nu vinovată de tulburarea liniştii publice? o întrebă Todd. Încerca să-şi păstreze o mină serioasă pe când se uita în jos spre ea. Arăta ca o fetiţă obraznică cu mutriţa aia dulce şi cu buclele căzându-i pe frunte. Se ridică în vârfurile picioarelor şi îi murmură la ureche:

— Ce se va întâmpla dacă nu recunosc nimic? Gura lui Todd tremura pe la colţuri pe când se străduia cu disperare să nu pufnească în râs. Era exact ca o fetiţă care golise o farfurie cu prăjituri şi nu ca o persoană care tulburase liniştea. Se aplecă peste marginea mesei şi îi răspunse tot în şoaptă:

— O să audiez ambele părţi şi apoi voi hotărî. Ea îşi

muşcă buza de jos extrem de concentrată.

— O să dureze mult?

— Depinde de părţile implicate în litigiu. Amy se întoarse s-o privească pe reclamantă care stătea cu buzele strânse pungă, plină de venin. Chiar şi fără bandă adezivă, vecina ei arăta de parcă pielea i-ar fi fost întinsă, gata să pocnească, pe după urechi.

— În cazul acesta, şopti înspre Todd, o să mă recunosc vinovată.

— Va trebui s-o spui tare, astfel încât declaraţia să-ţi fie înregistrată.

— Sunt vinovată, Înălţimea Voastră, dar nu în mod intenţionat. Hortence a fost de vină. Ăsta-i adevărul. Todd nu se putu abţine să nu zâmbească.

— E suficient să spuneţi „vinovată”.

— Bine, atunci, vinovată. Şi, privind drept în ochii strălucitori ai lui Todd, adăugă în şoaptă: Dar nu-mi place chestia asta. El îi făcu scurt cu ochiul şi Amy simţi o imensă uşurare, acum că ziua ei petrecută la tribunal luase sfârşit în cele din urmă. Faptul că fusese o „criminală” o făcuse foarte nervoasă.

— Pot pleca? mai întrebă ea.

— Nu încă. Va trebui să aştepţi sentinţa. Ochii i se măriră.

— La închisoare or să-mi putrezească oasele.

— Nu. Doar o amendă. Alese amenda cea mai mică şi încheie şedinţa.

— Stai, zise el pe când Amy dădea să plece.

— Adică mai e ceva?

— Da. Aş vrea să mâncăm împreună undeva.

— Asta-i o hotărâre judecătorească?

— Evident.

— Eu aş numi-o mai degrabă „abuz de putere”.

— Vinovat. Se dădu jos de pe podiumul înalt şi o luă de mână.

— N-am acceptat, replică ea.

— Nu face nimic. Pe cât sunt de scorţos, pe atât sunt şi de încăpăţânat. Zâmbiră amândoi părăsind tribunalul.

CAPITOLUL 3

Amy îl privi pe Todd, aşezat de cealaltă parte a mesei. În fond, nu-i decât un prânz, îşi spuse în gând. Doar orice femeie din lume trebuie să mănânce şi, în plus, îi plăcea la nebunie mâncarea italienească. Ba, mai mult, el îi era vecin şi îi putea arăta şi oraşul cu această ocazie. Era însă total neexperimentată, căci felul cum îi străluceau ochii pe deasupra paharului de vin o trăda.

Todd plutea pur şi simplu. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Vorbeşte-mi despre tine, Amy Logan. Ştiu că arunci uneori câte o jardinieră în capul trecătorilor şi că joci scene „mortale" atârnată pe pervaz, dar nu ştiu nimic despre invenţiile tale.

— Păi, patul muzical e chiar una din invenţiile mele. Ţi-l aminteşti?

— Cum aş putea să-l uit? îşi amintea mult mai mult decât patul. Îşi amintea de

„Pijamaua păpuşii", care îi înfierbântase imaginaţia.

— Mândria şi fericirea mea e robotul, continuă ea. Herman e prototipul şi nu cred că mai e nevoie să-ţi spun că n-am prea avut succes cu patul, însă roboţii mei sunt folosiţi în scop industrial, la fabrica de automobile din Detroit.

— Arăţi mai degrabă ca o ingenuă, decât ca o inventatoare. Cred că ţi s-a mai spus. Ea începu să râdă.

— De zeci de ori. Ia spune-mi, cum ar trebui să arate un inventator?

— Gârbovit, cu părul alb, cu o barbă mare şi obligatoriu cu ochelari cu multe dioptrii.

— Exceptând umerii gârboviţi mi se pare mai degrabă o descriere a lui Moş Crăciun. Îşi înfipse furculiţa în salata uriaşă. Nici tu nu prea arăţi ca un judecător.

— Ai dreptul la replică. Şi cum arată un judecător tipic?

— Gârbovit, cu părul alb, cu o barbă mare şi obligatoriu cu ochelari cu multe dioptrii. Amy savura schimbul de replici cu Todd. O conversaţie pur

prietenească, zise. Nu e nicio lipsă de loialitate, cred. El îşi dădu drumul pe spate şi începu să râdă.

— Pare cam scorţos.

— Trebuie să-mi aminteşti mereu de remarca mea cu „*judecătorul cel scorţos*”? O privi cu atenţie şi îi răspunse:

— Mă amuză să îmi amintesc de ea, fiindcă aşa nu uit cum erai îmbrăcată când ai spus-o.

— Nu… începu ea.

— Ce „nu”? Să nu spun ce gândesc?

— Nu o lua ca pe o ofensă personală.

— De ce nu?

— De aia. El zâmbi.

— Asta e replica ta favorită când vrei să eviţi să răspunzi la vreo întrebare incomodă, aşa-i?

— Şi de obicei mă ajută.

— Nu şi când e vorba de mine. Eu vreau să ştiu tot ce e înainte şi după „de aia”. Vreau să ştiu totul despre tine. Se aplecă şi îi luă mâna peste masă.

Pentru o clipă, Amy încremeni. Mâna lui era mare, caldă şi reconfortantă, aşa că absorbi pentru o clipă forţa care emana din ea. Pe urmă îşi trase încet mâna dintr-a lui.

— Nu vreau să mă implic afectiv, îi zise ea. Todd îi observase ezitarea când îşi trăsese mâna, văzuse scurta luptă oglindită pe faţa ei. O femeie care fuge de dragoste, hotărî în sinea lui. De ce oare? Nu trebuie să insist acum! Trebuie să-i dau o anume libertate. Şi timp. Îi zâmbi.

— Eşti sigură că nu eşti avocat? „Implicarea sentimentală” are rezonanţe de tribunal. Amy îi fu recunoscătoare că preferase să privească totul cu umor.

— Nu uita că mătuşa mea e scriitoare. În vreme ce celelalte fete învăţau să silabisească, eu discutam pe teme de tehnici literare, intrigi şi deznodăminte.

Mătuşa Syl n-a crezut niciodată că e necesar să adapteze conversaţia la un nivel de „începător”. Implicarea totală e cea mai bună metodă de învăţare, obişnuia ea să spună mereu.

— Ai locuit întotdeauna cu ea?

— Da, de când mi-au murit părinţii într-un accident,

pe atunci aveam şase ani, şi până când m-am măritat. Todd ştiu fără să se uite la mâna ei că nu purta verighetă. O căsnicie ratată? se întrebă el. Cicatrici emoţionale? Ar fi vrut să afle.

— Eşti divorţată?

— Nu, a murit. Ochii ei albaştri priviră deodată într-un punct îndepărtat. Soţul meu a murit.

— Îmi pare rău. Îi acoperi mâna cu a lui, într-un gest instinctiv de compasiune.

De astă dată însă ea nu-i simţi căldura. Nu simţi nimic în afară de pustiul interior pe care i-l stârnea de fiecare dată această amintire.

— S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, continuă ea, gândindu-se că în clipa asta simţea totul de parcă ar fi fost ieri. Iar Todd, după ce rostise „îmi pare rău", se trezise fără cuvinte. Privi faţa ei pierdută în gânduri şi hotărî că încă mai suferea de pe urma morţii soţului ei. El nu îşi pierduse decât bunicul, pe când avea cincisprezece ani. De aceea nu prea avea experienţa morţii. Singurul lucru important pe care şi-l putea aminti era că fusese consolat prin prezenţa fraţilor săi, simplul fapt că îşi împărtăşeau cu toţii durerea pierderii îi făcea s-o suporte mai uşor. Ar fi vrut să se ridice de la masă şi s-o ia pe Amy în braţe, dar un asemenea gest nu ar fi fost binevenit. Decisul judecător Cunningham fu salvat din agonia indeciziei de sosirea mâncării. Căuta să axeze discuţia pe lucruri mai puţin personale, cât de interesant e acvariul din Baltimore, World Trade Centerul şi alte obiective ale oraşului. Cu o sensibilitate care provenea firesc din faptul că se născuse şi crescuse într-o familie numeroasă şi iubitoare, se strădui s-o facă pe Amy să se simtă bine. Amy îi dărui un zâmbet de mulţumire. Pe când Todd vorbea, mâncarea începea încet-încet să capete alt gust decât cel de carton şi durerea îi păli, destrămându-se ca o pânză de păianjen. Cu toate că nici prin minte nu-i trecea să ţină cont de sfatul mătuşii Syl, îşi zise totuşi că nu era nimic rău într-o invitaţie la masă într-o companie fermecătoare. Şi Todd Cunningham era fermecător. Fără niciun fel de

îndoială. Pe deasupra îi mai era şi vecin.

Când terminară de mâncat, Amy era complet împăcată cu sine. Reveni la dispoziţia ei veselă de puştoaică pistruiată pe care i-o ştia Todd încă de când o văzuse prima oară, atârnată de pervaz.

Ieşiră din restaurantul *Mica Italie* şi luară taxiul pe apă, traversând portul. Mica ambarcaţiune cu motor era plină până la refuz cu alţi petrecăreţi întârziaţi şi, fiindcă nu aveai nici unde să arunci un ac, Amy se trezi înghesuită în Todd. Nu protestă deloc, când el îi înconjură umerii cu un braţ. I se părea firesc şi natural, atâta timp cât pluteau în lumina lunii pe apele argintate.

Se sprijini mai confortabil la pieptul lui. Baltimore devenise o realitate plăcută, iar Jackson pierise în depărtare. Todd o lăsă pe Amy în faţa uşii ei, cu un sărut mic pe obraz. Un sărut de prieten, de vecin, ceva care să n-o înspăimânte, dar care o şi dezamăgi vag. Ei bine, să nu se mai gândească la asta, fiindcă ar fi mai rău decât dacă ar deschide cutia Pandorei. Mătuşa Syl îşi ridică privirea din cartea pe care tocmai o citea.

— De ce nu l-ai invitat pe judecător la un ceai cu prăjiturele?

— Mătuşă Syl, termină, te rog. Amy îşi aruncă pantofii din picioare şi o luă lipa-lipa către fereastră. Gândurile îi zburară iarăşi spre Todd. De parcă nu s-ar fi despărţit doar de câteva minute. Îşi lipi faţa de geamul rece. Pur şi simplu nu se mai înţelegea. Acum, mutarea la Baltimore, pe care ea o considerase o evadare din trecut, o făcea să simtă o anume tristeţe şi chiar vinovăţie. Se întreba dacă nu cumva golful Chesapeake avea vreun amestec în toate astea.

— Iubito, nu am chef deloc să încetez, se auzi vocea mătuşii Syl. Voiam doar să îţi amintesc de existenţa vieţii. Dacă toţi aceşti ani petrecuţi alături de mine te-au învăţat ceva, sper să fi fost vorba de cum să trăieşti, Amy. Hai să scăpăm de ziua de ieri, fiindcă azi e tot ce îţi rămâne. Mătuşa Syl se ridică de pe scaun şi se apropie de nepoata ei, îmbrăţişând-o cu blândeţe. Apoi se ridică pe vârfuri şi o

sărută pe obraz.

— Noapte bună, draga mea!

— Noapte bună, mătuşă Syl. Amy se grăbi să ajungă la ea în dormitor.

O speria logica perfect adevărată a mătuşii ei. Îşi aruncă hainele de pe ea şi se repezi în baie, de parcă ar fi fost urmărită de o ceată de diavoli. Fără să mai aştepte măcar să se încălzească apa. Intră sub duş. Apa ca de gheaţă o biciui peste faţă şi îi făcu pielea ca de găină. Dar era exact ce îi trebuia ca să se poată descotorosi de ideile mătuşii ei cu uitarea trecutului şi tot restul. Clănţăni din dinţi sub duşul rece. N-o să lase niciodată ziua de ieri pradă uitării, hotărî ea în cele din urmă. Asta era tot ce-i mai rămăsese de la Tim.

Închise robinetul şi se întinse după prosop. Pe când şi-l înfăşură pe trupul umed, se luptă să îşi readucă în faţa ochilor chipul lui Tim. Iată-i ochii, aurii ca frunzele de toamnă, şi părul strălucind în soare. Dar nu reuşea să-i contureze bărbia. Fusese oare rotundă şi dulce sau aproape pătrată şi voluntară ca a lui Todd? Nu, se gândi ea, n-o să-l lase pe Todd să pătrundă ca un intrus în gândurile ei. Se luptă să şi-l scoată din minte şi descoperi cu stupoare că ochii lui de un albastru scânteietor se suprapuseră ochilor lui Tim. Oare ce se întâmpla cu ea?

Sări în pat, trăgându-şi plapuma până sub bărbie, ca şi cum în felul ăsta ar fi reuşit să-şi păstreze amintirile lângă ea. Să nu le lase să-i scape. Trecutul e viu în inima ei. Şi cât timp va fi aşa, îl va avea mereu alături pe Tim.

A doua zi dimineaţă, Amy se trezi fără vlagă şi cu cearcăne adânci sub ochi din pricina nesomnului. Se strădui să se concentreze asupra perpetuum-ului ei de floricele, dar mereu se trezea cu sculele în mână, gândindu-se la Todd şi uitând ce voia să facă în continuare. Ba până şi ţăcănitul maşinii de scris a mătuşii ei ajunsese insuportabil. Pentru mintea ei suprasolicitată de gânduri contradictorii, zgomotul ăsta ascuţit şi neîntrerupt semăna cu o suită de ciocănituri care i-ar fi atacat prin surprindere apartamentul.

— Mă predau, mormăi pentru sine. Lumea va trebui să mai aştepte noua mea invenţie. Sări în picioare şi se întinse. După-amiaza i se arăta în culori sumbre. Îşi dădu brusc seama că trebuie să facă orice, ca să aibă o ocupaţie.

— O să spăl rufele, anunţă cu voce tare, aşa, în general.

Acum, că luase o decizie, începu să alerge prin apartament scotocind după rufele murdare puse în diverse locuri. Nesatisfăcută încă de cât urma să aibă de spălat, mai adăugă şi un teanc de prosoape de bucătărie perfect curate. Era într-o asemenea stare de „spălare obsesivă" că ar fi smuls şi învelitoarea de pe cuşca lui Hortence, dacă aceasta nu ar fi ripostat:

— Săriţi! Ajutor! O crimă!

— Scuză-mă, Hortence. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Dragostea, ţipă încântat papagalul. Aud clopotele iadului, asta-i dragostea!

— Eşti ridicolă, Hortence. Nici vorbă de aşa ceva. Amy îşi încleşta o mână peste gură, zicându-şi în gând: la ascultă, să ştii că dacă stai de vorbă cu Hortence ea nu te poate ajuta. Nu-i decât o pasăre. Ce ştie ea?

— Dragosteee, scâţâi mai departe Hortence.

— Ce-i cu gălăgia asta? întrebă mătuşa Syl intrând pe uşă.

Purta de astă dată o perucă neagră ca pana corbului. Sau ca păcatul, conchise Amy în gând.

— Muza mea tocmai s-a îmbarcat pe un avion cu reacţie cu destinaţia St. Thomas. Vorbeai singură, Amy?

— În principiu, cu Hortence, zise Amy.

— Clar, ăsta-i un semn care nu înşală. Mătuşa Syl clătină din cap şi peruca ei gen Cleopatra îi alunecă pe o ureche. Amy ştia că nu e bine s-o întrebe, dar o făcu totuşi:

— Semn sigur de ce?

— Dragoste! ţipă Hortence promptă.

— Exact, comentă şi mătuşa Syl. Hortence a noastră e asemenea corbului din poemul lui Poe, ăla care zicea doar „*Niciodată, niciodată*", dar o brodea mereu.

— Dumnezeule Doamne! Cred că stau într-o casă de

nebuni! Amy îşi rostogoli furioasă ochii şi înşfacă apoi coşul uriaş, ticsit cu rufe mai mult sau mai puţin murdare.

— Şi unde te duci? o întrebă netulburată mătuşa Syl.

— Să spăl rufe. Cineva trebuie să rămână lucid. Se întoarse spre robot: Vii, Herman?

— Ce-ar fi să-l porneşti întâi, Amy? murmură perfid mătuşa Syl, zâmbind răutăcios. Amy se întoarse din drum şi din trei paşi fu lângă Herman pe care-l butonă cu furie.

— Bineînţeles că ar trebui să-l pornesc mai întâi. Am vrut doar să te testez, mătuşă Syl.

— Cum ziceam, asta-i dragoste, nu uită să presare sare pe rană mătuşa Syl în vreme ce Amy ieşea cu robotul pe uşă. Amy se prefăcu că nu aude. Spălătoria era la subsol. Aburii înţepători o izbiră pe Amy înainte să deschidă uşa.

— Doamne Sfinte, îşi zise ea. E atât de cald, că mi-e frică să nu ţi se topească circuitele, dragă Herman. Robotul o urmă silenţios ducând uriaşul coş cu rufe.

Când ajunseră la maşinile de spălat îi luă coşul şi începu să aleagă rufele. Şi cum dispunea singură de toată spălătoria se hotărî să folosească doar patru maşini în caz că ar veni totuşi cineva.

— Cu toate că, îi zise ea robotului, nu cred să fie cineva atât de nebun încât să se apuce de spălat sâmbătă după-amiaza şi pe o asemenea căldură.

— Nu uita că mai există şi oameni disperaţi. Se răsuci imediat la auzul acestei voci inconfundabile. Se afla în faţa lui Todd, la care se zgâi până se temu să nu se înece în albastrul ochilor săi. O făceau să se gândească la apele golfului şi la nevoia de a trăi prezentul, cu toate variantele lui posibile.

— Disperaţi de ce? găsi puterea să-l întrebe.

— De a mai găsi o cămaşă curată. Todd se îndreptă spre una din maşinile de spălat din fundul sălii. Voiai s-o foloseşti pe asta? o mai întrebă din mers.

— Nu, serveşte-te cu încredere. Herman şi cu mine ne-am propus să le luăm în stăpânire pe astea patru de aici. Se bucură că între ea şi judecător era o distanţă

semnificativă.

— Herman spală? zise el. Sunt impresionat.

— Herman face aproape orice îl programez eu să facă. Se aplecă asupra robotului şi apăsă butonul pentru instrucţiuni. Azi, de pildă, o să adauge el detergentul.

Oare de ce se ridicase brusc temperatura cu zece grade? se întrebă ea. Era oare posibil să i se facă rău de căldură şi avea ceva de a face cu un anume judecător?

— Te superi dacă mă uit şi eu? sări în picioare. Fusese atât de ocupată şi de adâncită în propriile-i gânduri, că nici nu-şi dăduse seama de prezenţa lui Todd, în spatele ei.

— Da, sigur că da. Te invit chiar. Mâinile ei se agitară nesigure pe panoul lui Herman. Introdusese oare comanda „adaugă săpunul” sau nu? Nu-şi putea aminti cu niciun chip.

— Întotdeauna m-au fascinat inteligenţele ştiinţifice, îi zise Todd. Şi teamă mi-e că unicele mele cunoştinţe despre roboţi sunt culese din „Războiul stelelor”.

Amy râse.

— Herman e ceva mai domestic, să ştii.

Se ridică şi îşi dădu la o parte părul umed de pe frunte. Todd nu dădea niciun semn că ar avea de gând să-şi vadă de propriile-i rufe. Şi-ar fi dorit ca el să nu stea atât de aproape. Să fii într-un taxi pe apă, înconjurată de multă lume era una, dar să te afli într-o spălătorie goală era cu totul altceva. Pielea îi era străbătută de ace mărunţele care nu aveau nici în clin, nici în mânecă-era sigură cu căldura. Se întinse după detergentul pe care şi-l adusese şi i-l puse lui Herman în cleşte.

— Fascinant, auzi din spate vocea lui Todd. Numai că el nu vorbea de robot cum s-ar fi putut crede. Privea felul în care tricoul umed al lui Amy i se întindea pe sâni, scoţându-i în evidenţă. Hotărî în sinea lui că spălatul rufelor va căpăta o nouă dimensiune, acum, că Amy Logan se mutase la el în bloc. Ar fi putut să devină chiar o experienţă erotică.

Cu toate că, Dumnezeu îi e martor, avea prea puţină

fantezie erotică. Chiar şi acum.

— Speli întotdeauna sâmbăta după-amiază? o întrebă el. Ah, ticălos bătrân şi nenorocit, îşi zise în gând. De ce naiba nu acţionezi şi n-o inviţi pe femeie la o întâlnire?

— Nu, îi replică imediat Amy. Eu spăl rufe când am chef.

— Sâmbăta e ziua mea de spălat, aşa că sper să-ţi vină cheful numai sâmbăta după-amiază.

— Rareori îmi vine sâmbăta. El se întoarse spre maşina lui de spălat, aflată în capătul acela îndepărtat şi se apucă să îndese lenjeria în ea. Nu trebuie să împing lucrurile prea departe, hotărî el. Am progresat deja de la stadiul de „cerut o întâlnire" şi mă mişc cu viteza luminii spre cel de „sărut pasionat". Nu te grăbi, judecătorule, se amendă cu maliţie, tot în gând, desigur. E o femeie care nu vrea să se mai implice sentimental. Îţi aminteşti, nu? Aici se cere fineţe, nu o tactică de buldozerist.

— Păi, parcă ştiam că ai un valet care se ocupă de gospodărie, îi zise ea.

— Justin nu se ocupă de rufe, decât în cazurile disperate.

Amy aruncă rufele cam la întâmplare în maşină. Habar n-avea dacă amestecase coloratele cu cele albe şi nici nu-i prea păsa. Bluze albe vărgate cu roz erau acum un preţ insignifiant plătit pentru a scăpa cât mai repede din toată chestia asta şi de a-şi lua apoi picioarele la spinare cu viteza maximă. Acele de pe piele se făcuseră deja piele de găină şi asta pe tot corpul. De vină era probabil tricoul alb, deschis la guler pe care îl purta Todd. Arăta mult mai frumos şi mai bronzat îmbrăcat în alb. De ce oare nu-şi spăla rufele în roba de judecător? Se amuză în gând, i-ar fi fost mai uşor pentru liniştea ei sufletească. Cu toate că şi aşa ar arăta îngrozitor de atrăgător, fir-ar să fie. Liniştea spălătoriei nu era tulburată decât de clănţănitul metalic al maşinilor în funcţiune. Se lupta fiecare cu gândurile lui şi se străduiau amândoi să pară cât mai concentraţi de rufele personale. Prima învârtitură în interiorul maşinilor pornite răsunase ca o cădere de apă,

ca Niagara chiar, în liniştea spălătoriei.

— Păi, cam asta ar fi, zise Amy după ce porni şi ultima maşină. Luă cartea pe care şi-o adusese cu ea, un fascinant roman de Lawrence Sanders, şi se aşeză pe scaunul cel mai îndepărtat. Se strădui să se concentreze asupra a ceea ce citea, în timp ce robotul ei turna fulgii de săpun în maşină odată cu detergentul. Cu coada ochiului înregistra faptul că şi Todd îşi adusese ceva de citit, numai că era vorba de un tom gros de drept. Cu asta ai fi putut să ancorezi un cort în mijlocul unui taifun, se gândi ea plină de respect. Reluă a treia oară lectura aceluiaşi paragraf şi se întrebă de ce i se păruse romanul ăsta atât de captivant şi de ce tot trăgea cu coada ochiului la mişcările acelui Judecător mult prea arătos după părerea ei.

În cele din urmă Todd închise cu zgomot coperţile cărţii sale uriaşe. E ridicol, îşi zise. Se ridică în picioare şi o porni hotărât către ea.

— Precedentul legal în justiţie îşi pierde farmecul în preajma ta, Amy! îşi ridică privirea din carte şi oftă.

— Doamne Sfinte! strigă deodată, pe alt ton.

— Am spus ce nu trebuia?

— Nu, săpunul!

— Săpunul?

— Uite-te la săpun. Todd se întoarse la timp ca să vadă cum spuma de săpun se revărsa din maşina lui Amy, formând o cascadă cu irizări strălucitoare pe duşumea. Asta îi determină să intre în acţiune.

— Trebuie să facem ceva, zise Amy. Dar de îndată ce sări în picioare, alunecă scurt şi plonja cu fundul în apă.

— Dă-mi voie să te ajut! începu Todd, dar nici nu termină bine că se trezi întins pe spate lângă Amy. Moliciunea dulce a trupului ei şi ochii de un albastru strălucitor îl ispitiră. Se ridică deasupra ei, aplecându-se până ce buzele li se întâlniră. Amy ştiu că nu mai avea scăpare şi nici n-ar fi vrut să aibă. Pe când îşi trecea degetele răsfirate prin părul lui simţi cum trupul i se cutremura; era conştientă de dorinţa aprigă pe care i-o deştepta atingerea lui, de picioarele lor încleştate, pe când

se rostogoleau în spuma umedă. Şi mai ales fu uimită de ceea ce simţea în braţele acestui bărbat fascinant, tandru şi… ud leoarcă.

CAPITOLUL 4

Buzele lui erau calde, minunate. Nu mai fusese sărutată de atât de mult timp, încât nici nu-şi mai amintea cum e. Şi apoi, ce rău putea fi într-un sărut? îşi împleti braţele pe după gâtul lui şi îi răspunse şi ea din toată inima.

Todd fu surprins de reacţia ei. Nu intenţionase altceva decât un sărut care să însemne o plăcere de moment, o cedare în faţa ispitei. Voise doar să atingă buzele ei atât de ademenitoare, să le atingă uşor cu ale sale, după care să-şi vadă de treburile lui, adică de adunat săpunul de pe jos. Dar… om era şi el. Apăsându-i trupul cu al lui, hotărî însă că niciun bărbat viu nu i-ar putea rezista lui Amy Logan, aşa udă şi pasionată cum arăta. Palmele lui mari îi cuprinseră faţa, iar gura lui o căută pe-a ei, înfometată, dornică, presărând ispite, destăinuind plăcerea fierbinte şi tulburătoare pe care ea i-o stârnise. Limba lui se strecura în gura ei în aşteptare şi îi dărui senzaţii pe care Amy le crezuse înmormântate odată cu Tim.

Simţi brusca năvală fierbinte din carnea ei şi sânii întăriţi de dorinţă. Trecuse atâta timp, se gândi ea, atâta timp! îşi strecură degetele în părul lui Todd, aspru, sârmos, total diferit de moliciunea părului lui Tim. Se simţi apoi strivită de un trup dur, musculos, cu totul altfel decât al lui Tim. Dar se simţea atât de bine, încât ghimpele vinovăţiei dispăru imediat. Ce putea face un mic sărut?

Îşi simţea trupul dornic şi încărcat de senzaţii noi. Pieptul lui larg, muşchii elastici şi abdomenul dur, totul o îndemna parcă să-l dorească şi mai mult.

Sub ploaia de sărutări pasionate, rămăsese totuşi perfect conştientă de situaţia în care se aflau; trântiţi pe duşumeaua tare, într-o mare de săpun şi apă, în huruitul maşinilor de spălat şi ai robotului ei care se învârtea în cerc continuu. Şi totuşi şi-ar fi dorit ca timpul să nu mai zboare, ca să poată păstra această clipă în ciuda decorului

de spălătorie „aburindă”. Ar fi vrut să tragă un zid de baloane de săpun care să-i izoleze pentru totdeauna de lumea de afară.

Agăţându-se cu o anume disperare de trupul lui Todd ştiu că patima ei era menită acestei clipe şi acestui bărbat. Forţa propriilor ei senzaţii o uimi.

Amintirile nu puteau concura cu realitatea, care, ce e drept, scăpase din faza de

„Doar o sărutare”. Îşi coborî braţele din jurul gâtului lui Todd. Ştia că dacă ar fi continuat, nu s-ar mai fi putut opri şi asta ar fi însemnat prea mult pentru povara amintirilor.

— Săpunul, reuşi să şoptească.

— Da. Săpunul. Todd se aplecă şi sărută ultimul balonaş de săpun de pe faţa ei. Cred că şi săpunul ar trebui să aibă o sărbătoare naţională, aşa cum e 4 Iulie. Stătea încă deasupra ei ca şi cum nici prin minte nu-i trecea să se mişte de acolo.

Nu că nu l-ar fi dorit şi ea. Dar acum, că sărutările încetaseră, bunul ei simţ începea s-o invadeze.

— Ar trebui totuşi să facem ceva, zise ea.

— De-acord. N-ai putea să-i spui robotului tău să mai toarne nişte detergent în maşini? Rămânem fără baloane.

— Vorbeam serios.

— Şi eu la fel. Câtă vreme avem balonaşe, te pot săruta liniştit în temeiul unei

„Tulburări de comportament temporare datorate săpunului”.

Felul în care zisese aceste cuvinte, cu sprâncenele ridicate mult în sus şi cu o strâmbătură comică o făcu să izbucnească în râs. Şi câtă vreme era în stare să râdă, ştia că nu-i va fi greu să îşi domolească sentimentele.

— Eşti un judecător cam nebun. Am să te condamn la treizeci de minute de dat cu cârpa pe podele. El se ridică în picioare, trăgând-o şi pe ea în sus.

— Mi se pare că scap cam ieftin având în vedere crima comisă.

Condu-mă spre locul de ispăşire. O ţinea strâns de

mână ca să nu alunece. Ai grijă, Amy, n-o să mai răspund de mine dacă iar cădem în baltă. Avea un zâmbet fermecător care o făcu să ignore sensul cuvintelor sale.

— În cazul ăsta, înălţimea Voastră, pe viitor o să mă asigur când mai spăl rufele că n-o să fiţi prin preajmă.

— Credeam că te apucă spălatul când îţi vine cheful! Ea deschise un dulăpior şi scoase de acolo o cârpă şi o găleată. I le dădu spunându-i:

— Cum şi-ar putea vreo femeie schimba părerea, dacă o tot împinge de la spate un judecător scorţos şi încăpăţânat?

Mâna lui se închise peste a ei, iar la mijloc, Cârpa de spălat podelele. Părea că nu prea are de gând să se grăbească să treacă la munca de jos. Adevărul e că Todd savura momentul pe îndelete. Savura faţa micuţă a lui Amy ridicată spre el, apoi o analiza din cap până-n picioare, admirându-i rotunjimile graţioase, perfect subliniate de hainele ude.

— „Judecătorii bătrâni şi scorţoşi" nu sunt chiar atât de greu de stăpânit cum crezi. Mai ales când stăpân le e o femeie cu ochi albaştri şi… continuă în gând… cu trupuri pe care Dumnezeu nu le dă oricui.

Amy simţi cum i se opreşte respiraţia pentru o fracţiune de secundă. Se uită la el. Era imposibil să nu-i vezi lumina din ochi, imposibil să nu simţi Intensitatea gândurilor lui. Îşi închisese strâns ochii, încercând să-şi readucă în memorie amintirea lui Tim. Dar din ea nu mai rămăsese decât o umbră palidă. Şi fără o imagine clară a trecutului se simţi ca un soldat care pleca în luptă neînarmat.

Deschise brusc ochii mari. Todd râdea, se auzea ca un bubuit care acoperea chiar şi zgomotul tuturor maşinilor de spălat din încăpere.

— Mai fă o dată aşa, îi zise el.

— Cum?

— Închide strâns ochii ca adineauri. Arăţi exact ca o fetiţă obraznică prinsă asupra unui lucru interzis.

Îşi trase mâna dintr-a lui şi făcu un pas înapoi. Îi fu

de ceva folos, dar nu prea mult. Cei şase centimetri distanţă, în loc de trei, nu îi micşorau cu nimic farmecul.

— Câţi copii obraznici cunoşti?

— Destui. Am trei fraţi care erau cei mai obraznici copii din bloc. Începu să râdă.

— Îmi închipui că nici tu nu erai chiar un înger.

— Sigur că nu. Eu nu făceam decât să le furnizez ideea şi să-i manipulez urmărind totul din umbră. Pe urmă mă mai uitam şi când fraţii mei îşi încasau pedepsele.

Ea luă încă o cârpă din dulăpior şi începură amândoi să şteargă dârele înspumate de pe jos. Când robotul se apropie de ei, se întinse şi apăsă pe butonul de oprire.

— Eu m-aş fi răzbunat dacă îţi eram frate.

— Păi, asta făceau şi ei. Una din intrigile mele favorite era să-i subtilizăm bunicii cada de baie, o chestie grea din zinc, îţi dai seama, şi s-o transformăm în corabie. Am avut parte de-o plimbare grozavă cu barca, mai ales că am folosit drept pânze costumul de ofiţer unionist al bunicului.

— Un costum de ofiţer unionist?

— Da. Asta n-a fost ideea mea, ci a lui Jeff. Costumul era roşu şi zicea că dacă intră în bucluc când vom naviga în golful Chesapeake, un astfel de steag ne-ar fi de folos. Amy era încântată de poveste, aşa că uită să mai dea cu cârpa. Oare cum o fi să ai fraţi? se întrebă ea. După cum îi vorbea Todd despre ei, simţea câtă dragoste le poartă şi asta umplea parcă un gol în sufletul ei de care nu fusese absolut deloc conştientă până atunci.

— Ce mi-ar fi plăcut să vă văd corabia, zise ea.

— Mi-o amintesc încă, era una din cele mai bune ambarcaţiuni pe care le-a văzut golful Chesapeake vreodată. Am petrecut straşnic în după-amiaza aceea. Mi se pare că am descoperit vreo trei noi continente, o groază de comori ascunse chiar acolo, în nisip, şi am înfrânt o bandă de piraţi care voiau să cucerească Baltimore. Todd întinse cu nădejde cârpa în timp ce vorbea. Se opri deodată brusc şi se uită în sus la Amy.

— Hei, tu de ce nu dai cu cârpa? în fond al cui e

săpunul?

— Al meu, ce-i drept. Începu şi ea să şteargă o bălticică.

— Eşti un povestitor atât de bun, că am uitat totul în afară de povestea ta. Spune-mi mai departe. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Abia aştepţi să auzi cum a fost răzbunarea, aşa-i?

— Nu, am oroare de vărsări de sânge. Asta mi se trage din faptul că am crescut în casa unei romanciere.

— Către seară, Jeff s-a furişat acasă şi l-a întrebat pe bunicul dacă poate să-i împrumute costumul de ofiţer, ăla roşu, desigur. Sigur că bunicul a început să-l caute, iar Jeff presărase câteva indicii care duceau spre mine. Mike şi Wayne erau înştiinţaţi despre plan. De îndată ce Jeff a plecat către casă, fraţii mei m-au trimis într-o misiune secretă.

— Şi în ce consta?

— Ziceau că au zărit o prinţesă indiană care trebuia salvată din braţele piraţilor. Eu trebuia să atac pe apă, iar ei pe uscat. Dar nu şi-au pus în aplicare „atacul”. S-au ascuns în tufişuri şi tocmai atunci a apărut şi bunicul care ochise de la distanţă costumul lui în chip de steag pe cada de baie.

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Bunicul ajusta întotdeauna pedeapsa pe măsura crimei. Aşa că mi-a zis că de vreme ce eram pasionat de bărci, să-i curăţ şi să-i lustruiesc lună barca de pescuit.

— Să-mi închipui că fraţii tăi radiau de plăcere, nu? Au stat şi s-au uitat cum munceşti.

— Ba nu. M-au ajutat. M-am prefăcut că tot ceea ce fac era atât e amuzant, că până la urmă numai că n-au căzut în genunchi ca să mă roage să-i las să mă ajute. Şi adevărul e că ne-am distrat toţi patru. Ca şi acum, de altfel.

Povestea îi făcuse să îndure cu uşurinţă şmotrul. Amy scurse pentru ultima băltoacă cârpa în găleată şi studie duşumeaua curată din spălătorie.

— Aproape că-mi pare rău că nu mai avem de şters.

— Şi mie la fel. Todd îi zâmbi cu viclenie. El se gândise la sărut şi nu la cârpă, desigur. Amy roşi imediat. Ca să-şi mascheze tulburarea, se duse la robot şi se aplecă să îl inspecteze.

— Bietul Herman. Va trebui să mă ocup de picioarele lui ude.

— Amy. Felul în care Todd îi rostise numele, cu un mic accent poruncitor, o făcu să se întoarcă Imediat. Nu vreau să las relaţia noastră să evolueze cum o da Domnul. Nu vreau să depindă de chef. Hai să scoatem rufele din maşină şi să mergem la un picnic.

— Nu pot... Dar el îi întrerupse protestele.

— E o zi frumoasă. Am putea să mergem să ne plimbăm cu barca. Ea râse.

— Într-o cadă, poate?

— Nu, am ceva mai potrivit pentru asta, o barcă care te-ar face să uiţi totul în afară de apă şi vânt. Amy fu tentată, dar nu convinsă. O parte din ea simţea că ar trebui să se împotrivească acestui bărbat care ameninţa s-o facă să-şi uite trecutul.

— Trebuie să mă uit la Herman. Şi mai sunt şi rufele astea pline de săpun.

— Nu văd nicio problemă. Cu eficienţa unui burlac cu state vechi de plată, Todd programă maşinile pe „limpezit şi stors”, după care le puse iar în funcţiune. Apoi se întoarse către ea şi zâmbi: Vezi? Vor fi gata într-un minut. I le dai lui Herman să ţi le ducă sus, iar eu alerg să pregătesc ceva de mâncare, pentru drum.

— Nu ştiu ce să zic.

— Spune „da”.

— N-ar prea trebui...

— Şi de ce nu?

— De aia.

— „De aia” nu e un motiv de luat în seamă. Se apropie de ea şi îi ridică faţa către ei. Îţi promit să nu te muşc. Privindu-l în ochii zâmbitori şi albaştri îşi dădu seama că pierduse bătălia.

— Păi...

— Eu le sărbătoresc cu Herman. Se aplecă deasupra micului tablou de comenzi ca să nu se mai gândească la alte posibile întâlniri şi sărbătoriri alături de Todd. Mai butonă câte ceva şi micul robot flutură cleştişorii în semn de rămas-bun.

Todd se aplecă, punându-şi mâinile pe umerii lui Amy şi o sărută scurt pe obraz.

— Eu aşa îmi iau rămas-bun, dar numai până când ne vom revedea, peste aproximativ patruzeci şi cinci de minute.

Lui Amy îi plăcea la nebunie felul lui de a „comunica”, dar nu i-o spuse. Adora atingerea lui. Deodată îşi aminti cum îi dezmierda lui Tim părul, ceafa sau obrazul. Se cufunda atât de adânc în lumea lui imaginară când picta, încât de multe ori nicmu observa sau mormăia: „Nu acum, Amy”.

Îşi întoarse gândul în altă parte, ca să nu-şi mai amintească. Nu va lăsa nimic să întunece memoria lui Tim. Şi în niciun caz nu-l va lăsa s-o facă pe acest bărbat din faţa ei, care devenea cu fiecare clipă mai fermecător.

— Todd, apropo de plimbarea cu barca… M-am răzgândit.

— De ce? Ezită. Ce ar fi putut să-i spună? Că se temea de el? De faptul că s-ar putea să îi ia locul lui Tim în sufletul ei? Că nu se simţea încă în stare să se desprindă de trecut? Că amintirile îi păreau mai puţin înspăimântătoare decât realitatea? Nu putea să-i spună nimic din toate acestea. O confesiune cinstită ar fi stabilit între ei modalităţi de comunicare pe care ea nu le dorea. Aşa că se hotărî să apeleze iar la rezerva ei strategică de răspunsuri de-a gata.

— De aia. Todd ar fi vrut să poată declara cuvintele astea în afara legii. Amy le folosea ori de câte ori voia să ridice între ei nişte bariere şi asta de când o cunoscuse. Îşi controla nerăbdarea, amintindu-şi că ea se exprimase extrem de clar în acest sens. Nu voia implicaţii sentimentale. Nici complicaţii, probabil. Zâmbi ironic. Ar fi trebuit poate să se simtă mulţumit că intra în această

categorie. Făcuse măcar ceva impresie. Şi asta era totuşi mai mult decât nimic.

Cum ar fi putut să combată micul şi distantul „de aia” al lui Amy? se întrebă cu tristeţe. Fără să-i spună nimic, îi spunea totul. Se simţea fără apărare în faţa acestui cuvinţel. Îşi ridică umerii şi apelă automat la singura armă de care dispunea pe moment: umorul.

— Ştiu, e din cauza costumului de ofiţer unionist, zise el. Scuză-mă, Amy. Data viitoare o să fac neapărat rost de unul. Îi zâmbi uşurată şi fu gata-gata să se răzgândească iarăşi. Gata-gata, dar nu chiar.

— Exact ăsta e motivul, Todd. Cum să risc să merg cu barca ta prin golful Chesapeake, dacă nu are un steag roşu?

— Eşti o femeie chibzuită, Amy Logan. Am ştiut asta din momentul în care am descoperit că tu ai inventat patul cântător. Zâmbetul lui îndulci ironia cuvintelor. Amy se decise pentru o retragere rapidă. Cu cât vorbea mai mult cu Todd, cu atât mai mult ar fi vrut să rămână.

— Patul respectiv trebuie reparat, îi zise ea. Parcă îl aud cântând cântecul meu preferat.

— Şi care e acela?

Felul în care îi vorbise, cu un grăunte de seducţie în voce, o ului pe Amy: Cum reuşea să treacă atât de repede de la umor la… Nu şi-ar fi permis pentru nimic în lume să spună măcar în gând… la ce trecuse. Se aplecă iarăşi asupra robotului şi căută să-şi ascundă confuzia apăsând rapid pe diverse butoane. Să iasă din spălătorie reprezenta dezideratul suprem în aceste clipe.

— Asta-i o problemă particulară, doar între inventator şi invenţie. La revedere, Todd. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să strâng spuma. Se învârti pe călcâie şi părăsi încăperea de la subsol, în compania robotului ei.

Todd îi privi depărtându-se. Felul cum îi căzuse Amy în braţe îl obseda pur şi simplu. Robotul ăla mititel ar merita o decoraţie, hotărî el, apucându-se de rufele personale care-l aşteptau în acelaşi stadiu şi căutând să-şi alunge din minte dezamăgirea pentru întâlnirea anulată.

Se trezi brusc zâmbind. O porni spre maşina de spălat, cu dezamăgirea transformată în jubilare interioară. Amy îşi uitase jos rufele.

Amy era atât de preocupată să şi-l scoată pe Todd din minte, că nici sârmuliţele lui Herman nu-i ocupară câmpul vizual în timp ce urcau cu ascensorul. Afacerea „Babanelor de săpun” risca să capete o importanţă covârşitoare. Când ajunseră, în fine, în faţa uşii lor, Herman numai că nu scotea fum. Partea electronică bâzâia şi mormăia de parcă ar fi fost un urs grizzly. Şi, totuşi, Amy nu observă, fiindcă întreaga ei atenţie era concentrată asupra unui anume sărut şi a felului în care se simţise după aceea. Herman făcu atâta zarvă când intrară, că mătuşa Syl îşi scoase capul pe uşa camerei sale să vadă ce pericol o paşte.

— Doamne fereşte! zise ea. Suntem atacaţi de mormăitori.

Dar adevărul e că uşa nu fusese chiar deschisă, ci crăpată cu mare precauţie, doar atât cât să arunce o privire afară. De data asta peruca era argintie şi, ca de obicei, îi stătea strâmbă pe cap, coborând până deasupra ochiului cu care spiona. Şi-o împinse nerăbdătoare mai pe ceafă.

— Ridicole mai sunt şi perucile astea gen „Madame de Pompadour”. De-aia nici nu-i de mirare că Marie-Antoinette şi-a pierdut capul.

Movila de bucle arginii ameninţa să-i sară de pe cap, iar după ce şi-o aşezase într-un unghi de maximă precaritate părea să semene cu Turnul din Pisa. Când îşi eliberă ochii, o văzu în sfârşit pe nepoată-sa. Îi observă hainele ude, obrajii îmbujoraţi, pieptul greu. Curiozitatea intensă o catapultă direct în sufragerie.

— Ce ţi s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă. Şi să nu îndrăzneşti să omiţi vreun amănunt picant.

— Am fost să spăl rufele, îi răspunse Amy.

— Mie mi se pare că te-ai băgat şi tu cu ele.

— Doar un mic accident. Herman a pus prea mult

detergent.

— Herman zici? De când face robotul ăsta altceva decât îl programezi tu să facă? Miros o poveste pe cinste.

— Ba miroşi săpunul. Trebuie să fac un duş şi să mă schimb, mătuşă Syl. Amy o luă grăbită spre dormitorul ei, dar se întoarse amintindu-şi de robot. Bietul Herman. Îl mângâie uşor pe cap şi îl deconecta. O să mă uit mai târziu şi la tine. Şi fără să-şi mai privească mătuşa porni mărşăluind iarăşi spre camera ei.

Dar nimic n-o putea întoarce din drum pe mătuşa Syl, iar pe Amy cu atât mai puţin. O urmă pe nepoată-sa în dormitor, hotărâtă să afle ce i se întâmplase în spălătorie.

— Îmi închipui că din cauza săpunului ţi-s obrajii îmbujoraţi, nu?

Amintindu-şi de sărutul lui Todd, apoi despre remarca lui cu „nebunia temporară din motive de săpun”, Amy reuşi să roşească încă şi mai tare.

— Bineînţeles. După care îşi ascunse grabnic faţa, trăgându-şi tricoul ud peste cap.

— Aha. Mda.

— Ce vrea să însemne asta, mătuşă Syl? Vocea îi era înăbuşită de tricou.

— Înseamnă că s-a întâmplat ceva la subsol. Îşi încleşta mâinile vizibil încântată. Sper că e vorba de o scenă de sex de mare clasă. Mamă, mamă, ador scenele astea de sex feroce!

— Mătuşă Syl! Amyjăsă tricoul să cadă şi îşi dădu jos şortul murat. Încerca să arate sobră, dar din nefericire cu buclele ei blonde răvăşite şi înveşmântată doar în sutienu-i ud şi în bikini tot aşa, nu reuşi deloc. Mereu confunzi realitatea cu ficţiunea. Viaţa mea nu e un roman.

— N-ai zis nu, aşa că înseamnă că am nimerit-o.

— Ce să nimereşti?

— Scena cu sex dezlănţuit. Amy îşi dădu jos lenjeria udă şi se duse glonţ spre duş. Se hotărâse să îşi ignore mătuşa, mai ales că era atât de aproape de adevăr. Dar mătuşa Syl se ţinu scai după ea. Când mirosea o poveste „fierbinte”, greu o mai puteai potoli.

— Şi cine e, mă rog, eroul? Sper că e vorba de judecătorul acela fantastic de mişto şi debordând de vlagă. Amy rămăsese atât de uluită de năvala de epitete şi de entuziasm a mătuşii, încât uitase să-şi potrivească apa.

— Au! ţipă ea când apa fiartă aproape că-i opări picioarele. Fantastic de mişto, într-adevăr, mormăi ea înciudată. Aproape că mi-am făcut arsuri de gradul întâi cu apa asta. Mătuşă Syl, vrei să fii amabilă şi să mă laşi să fac baie fără să mă chestioneze nimeni?

— Aha, mda.

— Şi nu începe cu „aha-mda-urile”. Te rog! Amy mări presiunea duşului, gata să se înece în şuvoiul de apă caldă, dar mai bine aşa decât s-o audă pe mătuşă ei. Dar chiar şi aşa, tot o mai auzi pe mătuşa Syl, mai precis remarca aparţinea de-astă dată scriitoarei Sylvia Street.

— Dacă aş fi fost eu protagonista unei scene de sex sălbatic cu judecătorul, în subsol, poţi să fii sigură că nu m-aş fi-aflat acum sub duş, ci direct în patul lui.

Comentariul îi stârni o groază de fantezii erotice bietei Amy, majoritatea însă nu ar putea fi povestite, ci trecute sub semnul… Amy îşi îngropa faţa înfierbântată în perdeaua lichidă.

După ce îşi termină duşul, fu uşurată să descopere că mătuşa Syl se întorsese înapoi la lucru. Ţăcănitul încăpăţânat al maşinii de scris semăna cu un foc de artilerie. Amy nu mai voia să discute despre ce se întâmplase la subsol. Era şi aşa destul de rău că se întâmplase şi atât.

Se strecură în blugii ei tăiaţi scurt şi îşi puse şi un tricou, roz, muiat, care se oprea imediat sub sâni. Dar era atât de cald, încât ar fi fost tentată să nu-şi pună nimic pe ea. Traversă camera desculţă şi se opri în dreptul patului, luând de pe noptieră pipa lui Tim. Mângâie coada scurtă, mirosind încă discret, cu aroma aceea specială a tutunului de pipă ales cu grijă. Se aşeză pe marginea patului, aşteptând să simtă iarăşi prezenţa lui familiară stârnită de această aromă secretă. Dar de astă dată nu se întâmpla nimic. Închise ochii, încercând să „înhaţe” amintirea lui

Tim, dar tot nimic. Ba, ca lucrurile să fie şi mai şi, simţi că se poartă prosteşte.

Ditamai femeia stând cu o pipă în mână şi aşteptând!

Se ridică în picioare şi puse pipa într-un sertar deschis al toaletei. Când sertarul se închise cu un mic pocnet, se simţi uşurată.

— Scapi de „raclă”? Se întoarse imediat la auzul vocii mătuşii Syl.

Fusese atât de cufundată în propriile-i gânduri, că nici nu observase că ţăcănitul maşinii de scris încetase demult.

— Nu, puneam doar bine pipa, îi răspunse stânjenită.

— Mă bucur, să ştii. Bine ar fi dacă ai face la fel şi cu acuarelele alea spelbe şi lipsite de viaţă. Le-am putea înlocui cu ceva mai productiv.

Amy hotărî să ignore remarca referitoare la munca soţului ei. Îşi făcuse porţia de autoanaliză şi de scufundare în trecut. Ajunge pe ziua de azi, îşi zise.

— Adevărul e că am ceva de gând, vreau să zic o invenţie nouă.

— Perfect. Nu ai făcut altceva decât şmotru şi curăţenie generală de la moartea lui Tim. Ar fi cazul ca apartamentul ăsta să fie întors puţin cu fundu-n sus de una din invenţiile tale trăsnite. Amy se trezi râzând. Adevărul e că se simţea bine când „îi venea” să inventeze ceva.

— Aşteaptă numai până o termin, mătuşă Syl. Traversă în grabă încăperea şi îşi puse mâinile pe umerii mătuşii ei. O să-ţi placă la nebunie. E vorba de o maşină care face floricele încontinuu. Pur şi simplu îşi ia tot ce-i trebuie şi tot ce trebuie să faci e să te „racordezi” la ea. Mătuşii Syl îi plăceau floricelele. Fu atât de extaziată, încât era cât pe ce să înghită una din penele şalului ei boa, alb de astă dată. Amy o lovi uşor pe spate şi ea tuşi până expulza fulgul buclucaş.

— Mamă, ce echipă suntem! zise în cele din urmă mătuşa Syl. Tu cu invenţiile tale şi eu cu romanele mele fabuloase. O să plecăm amândouă în turneu: Hollywood, Paris, Roma, Londra, New Jersey.

— New Jersey?

— Da. N-am fost niciodată la New Jersey. De aia m-am gândit să-l bag şi pe el pe listă.

— Mătuşă Syl, ţi-am spus în ultima vreme cât de mult de iubesc?

— Mi-ai spus, draga mea, dar nimeni nu cred că s-ar plictisi să o tot audă din gura ta. Îşi aruncă într-un gest grandios boa peste umăr şi se întoarse luând-o spre camera sa. Mă duc să scap de ticălosul ăla de Clyde.

— Nu şi-a aruncat încă nevasta pe geam?

— Oh, ba da. Acum urzeşte ceva împotriva celei de-a doua soţii.

Amy se întoarse plină de bucurie să se ocupe şi de Herman. Viaţa nu i se mai păruse atât de frumoasă de multă, multă vreme. După ce termină reparaţiile mărunte, îşi îndreptă toată atenţia spre noua ei invenţie. Şi se implică atât de tare în ceea ce făcea, că uită cu desăvârşire de rufe.

În curând apartamentul fu plin de şuruburile misterioase şi de miros de floricele calde. Amy, tot desculţă, fluiera în timp ce lucra. Din când în când, mătuşa Syl venea să testeze câte o mostră? Aşa că mai mult chicoteau şi „verificau”.

mostrele, decât munceau. După două ore aveau amândouă bărbiile strălucind de grăsime, iar mătuşa Syl declară că îşi schimbase deja cu două numere măsura la confecţii. În mijlocul ilarităţii generale se auzi soneria de la intrare.

— Răspund eu, zise repede mătuşa Syl. Tu vezi-ţi de remarcabila invenţie. Deschise larg uşa de la intrare şi aruncă o ocheadă pe sub peruca Marie-Antoinette. Ce oaspete neaşteptat! Ochii îi străluciră de plăcere recunoscându-l pe judecătorul ei preferat. Ţinea în braţe rufele lui Amy şi arăta din cap până-n picioarş ca un artist de cinema. Oh, e judecătorul cel mişto, ţipă ea.

Amy scăpă un cleşte pe picior.

— Aoleu! zâmbind, Todd se înclină şi plantă o sărutare pe obrazul mătuşii Syl.

— Ce mai face scriitoarea mea preferată?

— Sunt plină de draci. Du-te mai bine dincolo la nepoata mea şi mai fă-i nişte bujori în obrăjori. Clipi şmechereşte către Todd: Şi n-o lăsa să se prefacă ocupată. În casa asta e nevoie numai de sex. Încheindu-şi discursul decoltat, mătuşa Syl îşi ridică şalul pe umeri şi dispăru de pe scenă în stil mare.

Todd nici nu încerca măcar să-şi ascundă râsul.

— Te rog să n-o încurajezi, îi zise Amy de cum îl văzu intrând. E de altfel incorigibilă.

— E ca o boare proaspătă de aer marin. Te înviorează. Todd îşi croi atent drum printre scule împrăştiate şi bucăţi de metal de diverse forme şi mărimi, care reprezentau ultima invenţie a lui Amy, sub formă însă de „serial”, adică neasamblate. Când fu atât de aproape, încât Amy putu să-i vadă o mică cicatrice în bărbie, se aşeză jos, alături de ea, punând şi coşul cu rufe tot acolo.

— Ai grăsime pe bărbie, îi zise el pe un ton cât se poate de serios. Se şi întinse şi i-o şterse cu vârfurile degetelor. Mâinile lui zăboviră pe obraji, apoi îi mângâiară cu tandreţe.

— Hmm, ce-mi place! Şi era plăcut într-adevăr, trebui şi Amy să recunoască în sinea ei. Atât de plăcut, încât i-ar fi plăcut să stea acolo, scăldată în dulceaţa soarelui la apus şi să se lase mângâiată de el la nesfârşit. Pur şi simplu ar fi închis ochii să toarcă. Ar fi vrut să-l ia de gât. Să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute. Dar bineînţeles că nu făcu nimic din toate astea. Dimpotrivă, se dădu puţin înapoi şi îi puse o întrebare extrem de periculoasă. Cel puţin de asta îşi dădu seama abia pe urmă. Şi asta fiindcă deschidea drum acelor canale secrete de comunicaţie de care ea se ferise atât.

— Ce faci cu rufele mele în braţe? îl întrebă…

— Păi, pentru început le împăturesc. Apucă primul lucru care-i căzu în mână, fiind pus deasupra în coş şi care se nimeri să fie o pereche de bikini de dantelă neagră.

Degetele lui mângâiară tandru bucata de material, fără să realizeze la început, apoi îi ridică în sus, uimit. Ca

să salveze situaţia zise: Vezi? Uite aşa.

Ea încremeni.

— Păi ăştia sunt… ăăă… chiloţii mei!

— Fără îndoială. Se uită la etichetă şi zâmbi: Ah, măsura cinci! Aş zice că e perfect.

— Aş zice că e mârşav din partea ta. Îi smulse chiloţii din mână şi-i îndesă în fundul coşului de rufe. Eu nu mă uit la etichetele tale.

— Vrei să le vezi? Pe mine nu mă deranjează.

— Oare aţi înnebunit cu toţii? Vremea asta oribilă trebuie să fie de vină, vi s-o fi urcat căldura la cap şi vi s-a topit creierul.

— Atunci salvează-mă de o astfel de calamitate. Du-mă cu barca prin golf!

— Nu am cadă de zinc.

— Dar eu am. Sări în picioare şi îşi alese cu grijă pârtie printre obiectele împrăştiate peste tot. După ce ajunse la uşa de la intrare se întoarse cu mâna pe clanţă şi îi zâmbi cu viclenie. Se aplecă apoi în afară şi trase din hol o imensă cadă din zinc. În loc de catarg avea un costum roşu de ofiţer unionist atârnat caraghios de un trup fără chip. Amy se zgâi la neverosimilul obiect, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Abia după un minut izbucni în râs.

— Cum crezi că aş putea refuza o asemenea invitaţie ispititoare? îi zise într-un târziu.

CAPITOLUL 5

În vreme ce Amy şi Todd se îmbarcau, soarele începea să coboare încet în apă. Pânzele parcă luaseră foc.

— E minunat! zise Amy.

— Aşteaptă până ce vei simţi vântul răcorindu-ţi faţa, îi răspunse Todd. Se depărtaseră de chei îndreptându-se spre ieşirea din golf. Desfăşură toate pânzele şi lăsă vântul să-i împingă în voia lui. Amy îşi ţinu respiraţia văzând imensa pânză umflată de vânt şi viteza bărcii. În afară de câţiva pescăruşi şi de de alte câteva bărci în depărtare, golful era numai al lor. Se simţi deodată cuprinsă de linişte, pe când privea peste ape. Să fii atât de aproape de frumuseţea naturii…

Parcă lucrurile Căpătau altă perspectivă. Micile necazuri omeneşti păreau să pălească pe fondul acestei frumuseţi şi ordini celeste.

— Ai mai navigat vreodată, Amy? o întrebă Todd.

— De două ori. Nişte prieteni de-ai noştri aveau o barcă. Nu aşa de mare ca asta, ca să nu mai vorbim că lăcuşorul ăla al lor nu se poate compara cu golful Chesapeake.

— Totul pare nesemnificativ privit în comparaţie cu golful. Ea începu să râdă.

— Asta-i o opinie lipsită de prejudecăţi?

— Ba, e total interesată, te rog să mă crezi. Când cineva creşte în preajma unui golf ca acesta, îmi închipui că se va simţi o părticică din el, în mod firesc.

Amy văzu mândria de pe chipul lui. O altă faţetă a comportamentului lui extrem de complex: Judecător imparţial, iubit pasionat sau dulce, glumeţ şi acum, mândru şi dornic de a convinge, pe gândi să ignore ultima parte, cea cu convinsul. Ar fi fost mai bine s-o lase deocamdată la o parte.

— Vorbeşti cu atâta pasiune, îi zise ea. Aşa simţi pentru tot ce consideri că îţi aparţine?

— Da. Golful e ameninţat de poluare. Reprezintă o moştenire uriaşă, pe care aş vrea s-o văd transmisă copiilor şi nepoţilor mei. Fac de altfel parte dintr-un grup, un soi de „comitet de iniţiativă” care îşi propune să salveze golful ăsta. De ce nu ai veni şi tu să te alături cauzei noastre?

Amy se întreba dacă invitaţia era atât de obişnuită pe cât lăsa să se înţeleagă tonul. Probabil că nu, sau poate căuta ea sensuri ascunse acolo unde nu erau de fapt? Privindu-l, aşa cum stătea cu părul aspru în bătaia vântului şi cu ochii albaştri scrutând depărtările, simţi dintr-odată adevăratele dimensiuni ale cuvântului „dorinţă”. Fu atât de şocată de propria ei reacţie, încât se ridică brusc şi fu gata-gata să cadă peste bord.

Braţul lui Todd o pescui la timp şi îi încercui talia. Apoi, nemairezistând, o trase la piept, iar ea se simţi de

parcă ar fi fost conectată la un dinam. Respiraţia începu să îi şuiere printre dinţii încleştaţi şi trupul întreg îi vibra în rezonanţă cu bătăile inimii. Îşi dădu capul pe spate şi ceea ce văzu o făcu să se cutremure. Ochii lui străluceau cu pasiune nestăvilită, iar bărbia îi era încleştată.

Rămaseră îmbrăţişaţi un timp care li se păru infinit, temându-se să respire ca să nu se rupă vraja clipei. Amy îşi închipui că era captivă de bunăvoie, iar el era un pirat care voia s-o răpească. Trupul întreg gemea de dorinţa a ceea cât el o iubea şi o dorea, cât şi ea îl dorea şi i-o arăta în felul acesta minunat, nu voia să depăşească graniţele stabilite de ea. Îşi slăbi strânsoarea şi o ajută să se aşeze.

— O să te obişnuieşti. Vocea îi sunase vlăguită şi străină. Pasiunea îl făcea să sufere fizic. Se îndepărtă spre provă.

— Să mă obişnuiesc cu ce? Amy se simţi ca şi cum ar fi fost alungată din Rai. Împotriva dorinţei ei, ochii i se aţintiră asupra porţiunii de sub talie a pantalonilor lui Todd, nişte blugi tăiaţi de la genunchi. Respiraţia îi şuieră scurt şi sacadat văzând acolo dovada clară a dorinţei lui. Niciodată nu ar fi crezut că o plimbare cu barca ar putea fi o astfel de aventură erotică.

Îşi muşcă buza de jos, străduindu-se să-şi stăpânească respiraţia şuierătoare şi gândurile rătăcite.

— Cu poziţia corectă pe puntea unei ambarcaţiuni. Uneori poate fi o chestiune plină de dedesubturi… greu de biruit. Ceea ce însă i se păru mai greu de biruit fu să îşi ascundă emoţiile şi starea sufletească reală.

— Nu-ţi face griji din pricina mea. Sunt o înotătoare foarte bună. Îşi dădu părul de pe frunte la o parte. Nu voise să-l pună la punct. Dar faptul că se sărutaseră

„Printre norii de săpun”, nu însemna că trebuia să profite de orice ocazie ivită ca s-o atingă. Cu toate că de fapt asta îşi dorea cel mai mult în lume…

— Un înotător bun o să devină un marinar de nădejde, o asigură el. Până la sfârşitul vieţii o să fac din tine o profesionistă adevărată. Tare mai semănau cuvintele lui cu nişte planuri de viitor. Se strădui cu mare risipă de

concentrare să îşi amintească… da, de undeva dintr-un cotlon îndepărtat al minţii reuşi să vâneze promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi şi memoriei lui Tim să nu se mai implice afectiv. Niciodată. Şi se va ţine de cuvânt chiar dacă asta ar ucide-o. Şi chiar dacă va rămâne clocotind de dorinţe nemăsurate în veacul vecilor. Faţa i se făcuse roz, un roz intens, congestionat. Măcar se potrivea cu sutienul ei rose-bombon.

— Să nu contezi pe faptul că ai putea scoate din mine un marinar adevărat, i se adresă. În vara asta o să fiu ocupată până peste urechi.

— Ce ai de gând să faci? Să fug de tine, îi răspunse în gând, dar tare spuse:

— Să inventez.

— Sper totuşi că o să-ţi rămână timp şi pentru comitetul nostru antipoluare. Până acum nu mi-ai dat un răspuns la întrebare.

— Ce e drept, nu. Nu sunt capabilă să controlez „poluarea” din propria-mi casă, cum îţi închipui că aş putea s-o fac într-un golf imens ca ăsta? Todd îi zâmbi.

— Ăsta e un mod de a te eschiva, Amy Logan? Fiindcă, dacă e aşa, consideră-te prevenită: eu sunt tenace ca un buldog. Se hotărî pentru o tactică de diversiune verbală care s-o salveze din situaţie.

— Cred că ar trebui să-ţi fie ruşine. Eşti în oraşul lui Poe şi foloseşti clişee atât de demodate. Poe s-ar răsuci în mormânt dacă te-ar auzi!

— Uite cine vorbeşte de clişee! Amy începu să râdă.

— Mătuşa Syl m-ar dezmoşteni dacă aş produce unul la fel.

— Mă cam îndoiesc. Cine oare ar vrea să dezmoştenească o femeie frumoasă cu

„Bujori în obrăjori”? îşi duse brusc mâna la faţă.

— Bujori zici?

— Da. Îţi aduci aminte ce a spus mătuşa Syl când am plecat? M-a invitat să ţi-i aşez acolo unde i-am şi pus de altfel. Ea îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— Încep să cred că am venit aici invitată de un

bărbat extrem de egoist. Nu tu mi i-ai pus acolo, ci vântul.

— Ia încearcă să-i spui asta mătuşii Syl!

— Nu-i mai da atâta importanţă. E o romantică fără drept de apel.

— La fel ca mine. Întoarse barca în aşa fel, încât să stea sub vânt şi aceasta se opri. Apoi Todd veni spre locul unde stătea Amy. Îi luă uşor mâna şi i-o duse la buze.

— Mă faci să mă simt ca în vremea copilăriei, Amy. Numai că de data asta nu mai am drept barcă o cadă de baie, iar prinţesa e una adevărată. Ea căută să tempereze situaţia apelând la umor.

— Acum parcă-parcă te descurci mai bine. Poe te-ar aproba. Todd îi întoarse palma în sus şi îi depuse pe ea un sărut de foc.

— Acum ştiu de ce femeile sudiste sunt descrise prin romane ca având *„un pumn de fier într-o mănuşă de catifea”*. Eşti o femeie dârză, Amy Logan!

Şi îi eliberă mâna. Lui Amy îi păru foarte rău. Şi ăsta era încă un lucru la care va trebui să se gândească mai târziu, când va avea timp. Fiindcă, în clipa aceasta, problema de importanţă majoră era să reuşească să ajungă cumva la ţărm fără să i se poată citi pe chip dorinţa sălbatică de a face dragoste cu el.

— Îţi mulţumesc, domnule judecător Cunningham. Nimeni până acum nu mi-a mai zis aşa ceva. Chiar şi eu m-am considerat întotdeauna maleabilă în mâinile lui T… Făcu o pauză. Aproape că spusese „în mâinile lui Tim”. Iar ea, din cine ştie ce motiv necunoscut, nu voia să-l amestece pe Tim în acest minunat apus de soare. Todd ghicise ce voise ea să spună. O uşoară încleştare a maxilarelor era singurul indiciu că situaţia îl deranja. Se ridică brusc şi desfăşură toate pânzele, întorcând barca spre ţărm.

— Eşti puternică, Amy. Să nu uiţi asta niciodată. Ar fi vrut să-i mai spună că era îndeajuns de puternică să-şi uite trecutul, îndeajuns de puternică să înceapă o nouă dragoste, dar n-o făcu. Cu toate că şi-ar fi dorit să forţeze nota, hotărî că era mai bine să se oprească aici. Ajungea

pentru o zi. Ce ciudat! Niciodată până acum nu se gândise că nerăbdarea ar fi o trăsătură a caracterului i său. De aia nici nu-i de mirare că rămăsese burlac atâta vreme. Femeile te fac să te comporţi ciudat, îşi zise el. Punând mâna pe cârmă, alese un curs cu vântul din spate.

Todd n-ar fi putut să spună cum reuşise să supravieţuiască plimbării cu barca, ajungând la ţărm zdravăn la cap. O depuse pe Amy în faţa uşii apartamentului ei, sărutând-o doar pe obraz. După ce ea închise uşa, îşi încleşta pumnii în buzunare în asemenea hal, că interiorul începu să pârâie. Şi ca să nu înrăutăţească parcă şi mai tare lucrurile, o auzi pe Amy cântând „Pânze roşii în amurg”. Pe când cobora sărind peste mai tjmulte trepte deodată spre apartamentul lui hotărî că ar trebui să existe o lege împotriva femeilor cu ochi albaştri că ai păpuşilor de porţelan, îmbrăcate cu bustiere roz. Ba, pe deasupra, care mai aveau şi picioare frumos cizelate şi aurite de soare. De fapt, asemenea picioare ar trebui surghiunite din Baltimore. Fiindcă ele contribuie la delincvenţa anumitor judecători. Iar Amy Logan numai asta făcuse cu judecătorul Todd.

Bătu cu pumnul în uşa proprie cu o vigoare nejustificată.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule? se auzi vocea lui Justin care îi deschise imediat uşa.

— Da.

— V-am pregătit limbă de vită marinată în vin.

— Aş fi preferat limba cuiva marinată în amurg.

— Poftim?

— Nu contează, Justin. Cred că sufăr de insolaţie.

— Da domnule, căldura ne-a ameţit pe toţi. Todd se aşează în scaunul lui favorit, la una din ferestrele care dădeau spre apele golfului. Ar fi putut să găsească scaunul ăsta şi cu ochii închişi. Era aşezat întotdeauna cu o precizie milimetrică chiar în faţa ferestrei şi orientat astfel încât să vezi din el întreaga privelişte. Todd rămase o vreme nemişcat, privind undeva, în direcţia golfului ascuns acum în întuneric, căutând să-şi imagineze atmosfera

liniştitoare care trebuia să fie acolo, undeva în faţa lui.

— Justin, te rog să te duci mâine până la domnişoara Logan şi să aduci cada de baie. Dacă Todd s-ar fi întors atunci cu faţa spre valetul său, l-ar fi văzut pe acesta zgâlţâindu-se de atâta râs, dar luptându-se să nu hohotească în gura mare.

— E vorba de un nou detaliu pe care îl adăugaţi decorului, domnule? reuşi să întrebe.

— Nu. E ceva împrumutat de la bunicul Tuck. O să i-o restitui eu mai târziu.

— Vă servesc acum cina? Todd, care era de obicei punctual până la pedanterie, crea un precedent: amână masa.

— Un pic mai târziu, aş vrea să mă gândesc la… Ar fi fost uluit cu desăvârşire dacă l-ar fi putut vedea pe Justin zgâlţâindu-se de atâta râs pe când reuşise să se strecoare neobservat în bucătărie. Valetul râse şi iar râse, până ce trebui să-şi şteargă ochii plini de lacrimi. Rânji vesel şi puse la cuptor limbile marinate.

— Era şi timpul să fim vizitaţi de Cupidon, zise el.

În apartamentul ei de sus, Amy ducea aceeaşi luptă ca şi Todd. Abia pe la jumătatea cântecului *„Pânze roşii în amurg”* începuse să-şi vină în simţiri.

— Prea mult aer marin, îşi zise.

— Clopote ale iadului, asta-i dragostea! cârâi Hortence. Şocată, Amy îşi aţinti privirea spre candelabrul din tavan, dar pasărea nărăvaşă nu era acolo.

— Dragoste, continuă Hortence. Dragostea face lumea să se învârtă. Hait. Spulberaţi-i „Buldogilor”!

Amy porni după sunetul vocii papagalului. Hortence se ascunsese în spatele cutiei de plastic a perpetuum-ului de făcut floricele.

— Ieşi imediat de acolo, pasăre obraznică ce eşti. Amy o huşui pe Hortence. De ce nu stai niciodată în colivia ta? Dragoste, ai? Se pare că toată lumea pe aici se consideră expertă în domeniu.

— Iar stai de vorbă cu papagalul, dragă, răsări mătuşa Syl din camera ei. Mamă, mamă, cred că ai avut o

plimbare pe cinste cu judecătorul ăla magnific. Ia uite numai ce îmbujoraţi îţi sunt obrajii.

— Din cauza vântului. Dar nu erau din pricina vântului şi ea ştia asta. O mână de bărbat, buzele lui sărutându-le pe ale ei... Se năpusti spre „colţul cu invenţii", ca să se poată preface că are de lucru şi să nu fie obligată să continue această conversaţie. În drum spre sufragerie se împiedică de un ciocan uitat, ca toate celelalte unelte, de altfel, direct pe covor. De durere sări într-un picior, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate în coşul cu rufe lăsat în mijlocul camerei.

— Uită-te pe unde calci, draga mea, o amendă imediat mătuşa Syl. Zilele astea ar trebui ca una din noi să se sacrifice şi să devină mai ordonată.

Amândouă se făcură palide la auzul cuvintelor, „Ordine" era atât de îndepărtat de felul lor de-s fi că parcă provenea din îndepărtata Mongolie.

— Poate la anul, zise Amy. Acum nu vreau altceva decât să mă ocup puţin de invenţia asta, Stătea încă în coşul în care căzuse mai adineauri, Ba, într-un anume fel, poza se potrivia cu intenţia, şi să nu uităm că toată povestea asta începuse cu ea, Todd şi rufele de spălat; poate că tot aşa se va termina.

— Ei bine, ai grijă să nu uiţi să mănânci, scumpa mea. Dacă nu mă înşel mai e p foaie de salată în frigider, e drept, cam ofilită pe la margini, dar pentru o salată e tocmai bună. Eu ies; am o întâlnire cu Clark Gable.

Amy zâmbi. Oricine nu o cunoştea pe mătuşa Syl ar fi crezut despre ea că s-a ramolit. Dar ea înţelesese.

— E un film de arhivă la televizor?

— Nu, am închiriat caseta pentru video. Mamă Doamne, tipul ăla e capabil să-mi stârnească asemenea senzaţii că până şi sângele o să-mi curgă iar prin vene. Oi fi eu bătrână, dar scenele de amor mă excită al naibii. Dădu să plece spre camera ei, dar se întoarse scurt: Totuşi îmi închipui, că de vreme ce ţi-ai petrecut toată după-amiaza cu judecătorul cel mişto, poţi să-mi dai şi lecţii pe această temă. Noapte bună. Amy scotocea cu nasul în jos

prin lenjeria de sub ea, prefăcându-se că nu a auzit nimic. Se zgâi la pasărea care prefera să îi întoarcă privirea decât să fie obligată să se retragă strategic în colivie.

— Să nu mai scoţi un cuvânt, o preveni Amy arţăgoasă. Hortence se uita ţintă la Amy şi zise iar:

— Dragoste! Amy se gândi că bătrâna pasăre nu ar fi deranjat-o atât, dacă nu ar fi avut perfectă dreptate. Ceea ce simţea acum era atât de aproape de dragoste, încât o speria de moarte. Dragostea nu trebuia să-i dea întâlnire în Baltimore; ea murise în Mississippi, asta era evident. Amy trase o pereche de bikini negri de dantelă, din coş. Încercă să îşi readucă în memorie timpurile îndepărtate când folosise asemenea mijloace frivole pentru a-şi seduce soţul. Dar trecutul era întunecat. Tot ce îşi putea aminti era felul cum arăta Todd, cu părul în vânt.

Dar e absurd, îşi zise. N-o să mă gândesc acum la asta. Apoi, simţindu-se cam deplasată, ieşi din coşul de rufe şi se duse la bucătărie să-şi facă o salată ofilită.

A doua zi, Amy încă mai făcea un imens efort să nu se mai gândească la Todd. Câtă vreme lucră la invenţie, aproape că reuşi să şi-l scoată din minte, dar când ajunse într-un punct mort cu perpetuum-ul de floricele şi se opri să se odihnească, se simţi invadată de prezenţa lui. Şi atunci, în mod curios, se trezi cu o stare de euforie atât de uşoară îi era inima, că ar fi putut zbura. În ciuda faptului că era iarăşi atât de cald în Baltimore, că puteai să coci pâine pe trotuare, Amy ştiu că nu căldura era vinovată de starea ei. Privi una din picturile soţului ei; pentru prima oară le văzu în mod obiectiv. Erau bune, dar într-un fel şterse. Le lipseau vizibil profunzimea şi vitalitatea. Aveau ceva liniştitor, dar lipsit complet de viaţă.

— N-o să fac aşa ceva, îşi zise ea cu încăpăţânare. Porni în căutarea sandalelor. Una era sub cutia de plastic a perpetuum-ului de floricele, cealaltă lângă tursa de scule. Şi le încălţă repede.

— Îl scot pe Herman la plimbare, mătuşă Syl, ţipă ea cât putu de tare. Remington-ul-mitralieră se opri imediat. Mătuşa Syl îşi vârî capul pe uşă.

— Adu şi ceva de mâncare când te întorci. Asta dacă nu vrei să mănânci seminţe pentru păsări. Eu ies în seara asta; mă duc la concertul ăla în aer liber care se dă în port. Tocmai îşi retrăgea scăfârlia înăuntru, când se răzgândi brusc: Şi de ce, mă rog, îl iei pe Herman la plimbare?

— Are nevoie de o verificare, ca să-mi dau seama dacă mai are probleme tehnice, de când cu „catastrofa” din spălătorie.

— Eu nu i-aş spune aşa.

— Nu vreau să aud cum i-ai spune tu, mătuşă. Amy ieşi în fugă din casă, cu robotul pe urmele ei. Herman nu părea prea afectat de „catastrofă”, îşi zise Amy în gând privindu-l. Ieşiră amândoi din lift în lumina orbitoare a soarelui.

Mângâindu-i capul ţuguiat, Amy îi zise:

— Să ştii că sunt mândră de tine, Herman. Mi se pare că te-am făcut indestructibil. Amy şi robotul ei indestructibil o luară pe Central Avenue. Ştiind că Herman fusese întotdeauna centrul atenţiei pe stradă, îl programă să salute şi să facă mici plecăciuni la intervale regulate. Curioşii se opreau şi se uitau la robotul care, credau ei, îi saluta în mod special. Câteodată, Amy se oprea să schimbe o vorbă cu câte cineva sau să facă o mică demonstraţie. Reuşise astfel să creeze mai multă bună-dispoziţie într-o singură după-amiază, decât reuşeau toţi comicii din lume într-o lună.

— Îmi place oraşul ăsta, ţie nu? îi zise ea micului robot în vreme ce pătrundeau pe o alee umbroasă, în cartierul cel mai select. Oamenii sunt atât de prietenoşi!

Îşi continuară plimbarea, fără să ştie că soarta îi aştepta cu măciuca în mână, după primul colţ. Amy se opri să admire o grădină cu trandafiri, iar Herman o luă înainte. Un motan negru, gălbui, se strecură printr-o gaură a gardului tocmai când robotul dădea colţul. Pisica se trezi faţă în faţă cu „inamicul” Herman; îşi arcui spinarea şi se repezi la piciorul lui Herman, încleştându-i-l cu colţii. Dar Herman nu simţi nimic. El îşi continua netulburat marşul cu pisica atârnată de picior.

Când Amy îşi întoarse ochii spre scena „masacrului”, Herman tocmai o călca pe coadă pe pisica temerară. Aceasta sări ca o ghiulea zburătoare drept într-un copac destul de înalt dintr-o grădină vecină. Rămase acolo mieunând jalnic şi agăţându-se cu disperare de scoarţa copacului. Numai că în copacul cu pricina se aflau nişte tulburele speriate de motan coborâră glonţ, aterizând forţat chiar în mijlocul picnicului organizat de „Ladies Auxiliary” şi prezidat de doamna Matilda Hildenbrand. Ţipetele şi buluceala care urmară fecestei operaţiuni de salvare fură auzite de la Kilometri distanţă.

Dacă Amy ar fi fost Hortence, ar fi putut să folosească nişte cuvinte „bine alese”. Aşa, însă, fu nevoită să apese pe butonul de oprire al lui flerman şi să sară peste gard, ca să vadă dacă le butea fi cu ceva de folos. Măcar să-şi ceară scufe. Gardul era înalt şi ea mică, dar ţipetele de dincolo îi dădură curajul să surmonteze dificultăţile, în grabă îşi sfâşie fusta de blugi la spate şi îşi pierdu şi un nasture de la bluză. Se caţără bălăbănindu-se până sus, în vârful gardului; de acolo nu avea altă soluţie decât să sară, ceea ce îi făcu. Ateriza chiar în mijlocul sinistrului. Deschise ochii, dar îşi dori să n-o fi făcut. Trei cucoane urlau ca din gură de şarpe, agitându-şi braţele ca să alunge păsărelele speriate, în timp ce o alta se urcase pe un scaun şi îşi agita pălăria cu bor larg strigând poruncitor:

— Plecaţi de aici, păsărilor. O femeie, pe care mai târziu Amy află că o chema Matilda Hildenbrand, se năpusti asupra ei ca un uliu.

— Domnişoară, dumneata eşti responsabilă de toate astea?

Amy îşi ridică privirea spre femeia scoasă din răbdări şi îi veni să râdă. Ştia că de multe ori râsul micşorează tensiunea, dar femeia din faţa ei nu era vădit într-o pasă jovială. Amy se ridică în picioare, scuturându-şi iarba de pe fustă.

— Mi-e teamă că Herman v-a speriat pisica, iar pisica a speriat păsărelele…

— Eu nu am pisică, o întrerupse fără scrupule doamna Hildenbrand. Creatura aia incalificabilă îi aparţine vecinului meu. Şi în toţi cei şaizeci de… cincizeci şi cinci de ani de viaţă, nu am mai întâlnit ceva asemănător. S-ar putea să n-o mai recuperăm niciodată pe biata Marlene.

— Îmi pare extrem de rău, eu şi cu robotul meu…

— Robot? Aţi spus „robot”? De la ce vine cuvântul ăsta? Omul nu poate să-şi vadă în mod decent de picnic fără să fie invadat de noua tehnologie? E destul de rău că au apărut cuptoarele cu microunde şi că acum mâncăm diverse chestii, toate cu acelaşi gust de cauciuc, dar roboţi? E inadmisibil!

— Herman e chiar drăguţ. Şi dacă vreţi pot să-l aduc puţin înăuntru. O să vă facă imediat curat pe aici. Măcar atât să fac, de vreme ce a speriat pisica.

Doamna Hildenbrand îşi făcu gura pungă, o pungă nu prea încăpătoare, de altfel, şi îşi ridică nasul ascuţit mult deasupra capului lui Amy.

— Domnişoară, cum te cheamă?

— Amy Logan.

— Ei bine, domnişoară Amy Logan, nu aş accepta robotul acela în propria mea grădină nici dacă ar izbucni un incendiu devastator în propria mea coafură şi el ar fi posesorul unicei găleţi cu apă din întreg oraşul Baltimore. Aţi făcut destule pagube pentru azi, ajunge. Cât despre rest, eu, Matilda Hildenbrand, mă voi asigura personal că justiţia va face dreptate. Ne vedem la tribunal. Amy îşi asigură o retragere rapidă. Singura ei rază de soare fu că ochi o portiţă în gardul cu pricina, nemaifiind nevoită să îl escaladeze încă o dată. De partea cealaltă se reîntâlni cu Herman. Îşi târî cu greu picioarele spre casă. Nu cunoştea deloc oraşul, nici oamenii lui. Nici măcar nu observa lumina aurie care inunda străzile şi zidurile la apusul soarelui. Sau zâmbetele oamenilor care o vedeau însoţită de micul şi simpaticul ei robot. Se gândea numai şi numai la picnicul ăla nefericit şi la ameninţarea unei alte zile pe care o va petrece vrând-nevrând la tribunal. Oare ce o să i se întâmple de data asta? Acum era deja recidivistă. O să

fie trimisă la închisoare? Todd o s-o judece sau altcineva? Faptul că se avea bine cu judecătorul o s-o ajute în vreun fel?

Când Amy ajunse în faţa blocului, reuşise deja să îşi perinde prin minte toate posibilităţile în lumina cea mai neagră cu putinţă. Reuşi cu greu să deschidă uşa masivă, plină de ornamente, de la intrare. Se simţea împovărată şi tristă, dar nu numai din cauza sentimentului de vinovăţie, care, la urma urmei, era chiar discutabil, ci mai ales fiindcă nu avea cu cine împărtăşi toate astea. Nici măcar mătuşa Syl nu era acasă.

Apăsă pe butonul liftului şi se cutremură la gândul că va urca în apartamentul ei pustiu. De ce nu se dusese cu mătuşa ei la concertul în aer liber? De ce nu rămăsese acasă să gătească sau să facă o prăjitură? De ce nu făcuse orice altceva? Când uşile liftului se deschiseră cu zgomot în faţa ei, Amy ştiu că nu va urca la ea. Luându-şi roboţelul, coborî pe scări, citind numele de pe fiecare uşă prin dreptul căreia trecea. Uite, chiar aici, apartamentul de sub ea. Doar văzându-i numele scris pe uşă „Todd Cunningham” cu litere mari şi groase, se simţi deja mai calmă şi mai încrezătoare. Inspirând adânc, apăsă pe butonul soneriei.

Niciun zgomot. Sună iarăşi.

— Te rog. Vreau să fii acolo, zise. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

— Mă bucur că m-ai ales pe mine, auzi vocea lui Todd chiar în spatele ei şi se întoarse imediat. Faţa îi era luminată de bucurie văzându-l. Arăta aşa de solid, stând acolo pe hol, că aproape îi veni să se arunce de gâtul lui.

— N-am vrut chiar să… începu ea confuz. Numai că… vezi… Herman a pricinuit… Se opri, neştiind ce să-i mai spună, acum, că era lângă ea. Nu ar fi vrut ca el să-şi facă o impresie greşită, Doamne fereşte! Şi cum stătea confuză acolo, pe hol, o lacrimă îi alunecă pe obraz. Avea atâta nevoie de el, încât senzaţia aceasta o copleşi, de-i păşind toate celelalte senzaţii. Se aruncă în braţele lui, suspinând înăbuşit cu gura lipită de umărul lui. Ah, Todd! Doamna

Matilda Hildenbrand mă dă în judeca… aaată. Ultimul cuvânt fu ceva nelămurit, dar plin de neliniştea care o cuprinsese.

În clipa aceea, Todd ar fi vrut să îngenuncheze şi să îi sărute picioarele doamnei Matilda Hildenbrand. O îmbrăţişa strâns pe Amy, căutând s-o liniştească întocmai ca pe un copil. O legăna încetişor.

— Sst, linişteşte-te! apoi o mângâie pe spate, sprijinindu-şi bărbia în părul ei moale şi mătăsos. Zâmbi şi zâmbi şi zâmbi… Dacă toate zilele lui în tribunal s-ar fi terminat în felul ăsta, ar fi fost cu siguranţă omul cel mai fericit din Baltimore, ba nu, din întreaga lume. Rămase în hol, ţinând-o în braţe, fără să îndrăznească să se mişte de teamă că ar fi rupt vraja clipei. Cămaşa îi era udă de lacrimile lui Amy. Se agăţase de el îngropându-şi faţa în pieptul lui, iar Todd se gândi că s-ar ca inima să îi explodeze de atâta fericire. Bâjbâind cu mare grijă în buzunar cu o singură mână, ca să găsească cheia de la intrare, o ţinu mai departe în braţe şi tot astfel intrară în apartament. Trânti uşa cu piciorul şi aceasta se închise bubuind.

El îi ridică faţa scăldată în lacrimi.

— Îmi pare rău, zise Amy. Nu ştiu de ce mă port aşa. Doar nu merg direct la spânzurătoare. Zâmbetul ei plin de curaj cam tremura pe la colţuri.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău! Aveai nevoie de un prieten şi eu sunt aici. Îi zâmbi. Şi nu, n-o să fii trimisă la spânzurătoare. Îmi închipui că doamna Matilda Hildenbrand o să te acuze de tulburarea liniştii. Va fi exact ca prima dată, numai că acum va fi mai uşor; ştii doar la ce să te aştepţi.

— Doar atât?

— Nu, nu-i doar atât. O să fiu şi eu acolo. Îi ridică uşor bărbia spre el. Cum i s-ar putea întâmpla ceva rău unei păpuşi de porţelan, când sunt şi eu prin preajmă? Acum, că povara necunoscutului îi fusese ridicată de pe umeri, Amy deveni conştientă de faptul că era în braţele lui Todd. Deveni tot atât de conştientă şi de senzaţia

minunată pe care i-o dădeau braţele lui petrecute în jurul trupului ei. Dar ce o surprinse încă şi mai tare fu că nu simţea nici cea mai mică urmă de vinovăţie. Nu simţea că ar trăda ceva sau pe cineva, că impietează memoria lui Tim sau că trebuie să se agaţe cu disperare de trecut. De fapt, nu simţea deloc nevoia de a părăsi braţele lui Todd. De aceea şi rămase. Zâmbetul ei era la fel de lipsit de griji ca soarele într-o zi de vară. Îşi ridică privirea către el.

— Cu talentul meu special de a da de bucluc, ar fi poate mai bine să am la mine un fluier cu care să te chem la nevoie.

— Nu ai nevoie de fluier. Voi fi mereu lângă tine. Ea râse.

— Ca „Divinitatea”?

— Cred că ai văzut prea multe filme cu „Războiul stelelor”. Îi zâmbi. Nu, ca un prieten adevărat. Ba, chiar mai mult, dacă mă vei lăsa, adăugă în gând.

— O să ţin minte asta. De vreme ce nu prea mai exista un motiv important pentru care să rămână la el în braţe, se retrase cu mare greutate: Ar cam trebui să plec.

— De ce?

— De aia. Adică… l-am lăsat pe bietul Herman în hol…

— Adu-l înăuntru.

— …şi s-a făcut vremea mesei.

— Te invit la masă.

— S-ar putea să se întoarcă mătuşa Syl şi să nu ştie unde sunt.

— O s-o sunăm şi îi vom spune.

— Şi… îşi puse o mână peste gură: Aoleu, am uitat să cumpăr ceva de mâncare.

Nu mai avem în casă decât seminţe pentru păsări.

— Nu cred că i le-ai lua lui Hortence de la gură. Rămâi să cinăm împreună!

— E o invitaţie sau un act de caritate?

— O invitaţie. Şi continuă în gând: Şi un act pasionat.

— În cazul ăsta, accept!

— Trebuie însă să te avertizez că e seara liberă a lui

Justin. Oaspetele de onoare are ceva de obiectat în privinţa muncii de jos, la bucătărie?

— Sunt un geniu când e vorba de salate ofilite, dar nu spăl vasele.

— Nici eu.

— În schimb, Herman le spală.

— Atunci trebuie neapărat să-l invităm şi pe el la cină. Todd deschise larg uşa de la intrare şi Amy îl aduse înăuntru pe micul robot. Trecură toţi trei prin apartamentul sclipind de curăţenie, cu destinaţia bucătărie.

— Eşti sigură că se descurcă cu vasele? o întrebă Todd scoţând din frigider

„Materia primă" pentru o cină chinezească.

— Spală vasele cu aceeaşi îndemânare cu care spală şi rufele. Zâmbind, Todd se îndreptă spre cameră şi se întoarse murmurând:

— Sunt sigur că e pe aici, pe undeva.

— Ce?

— Săpunul. Se întoarse ţinând în mână o cutie cu cu detergent. Nu vrem să-l lăsăm pe Herman să ducă lipsă de săpun, nu-i aşa?

— E o întrebare-capcană?

— Nu, dar e plină de semnificaţii ascunse.

— Eşti un judecător încăpăţânat. Am ştiut asta din prima clipă când te-am văzut.

— Mă declar vinovat.

— Criminalii nu scapă aşa uşor în tribunalul de faţă, îl avertiză ea.

Schimbul lor vesel de replici îi adusese lui Amy trandafiri în obraji. Se distra atât de bine, încât uitase complet de ziua pe care urma s-o petreacă iarăşi pe băncile tribunalului. Uitase şi de cămaşa lui Todd, pătată cu lacrimi şi de doamna Matilda Hildenbrand şi de tăcerea fără de sfârşit a morţii. Uitase de tot şi de toate, în afară de clipa de faţă. Era prea preţioasă ca să se irosească în zadar. Nu conta ce îi va aduce ziua de mâine, avea de gând să trăiască momentul în toată intensitatea.

— Judecă-mă, Amy Logan! îi zise Todd.

— Te condamn la o oră de muncă silnică la plită. Mor de foame!

— Atunci înseamnă că ai aterizat la uşa potrivită. Talentul meu într-ale bucătăriei chinezeşti e neîntrecut în tot Baltimore-ul.

CAPITOLUL 6

După ce îşi lăudase mâncarea chinezească, Todd îşi propuse s-o uluiască pe Amy cu ceea ce Urma să îi pregătească. Numai că Amy reuşi să-l distragă într-un mod absolut inedit. El îi întinse o furculiţă şi îi dădu în grijă să rumenească ciupercile în tigaie. Din nefericire însă pentru liniştea lui sufletească, ea le prăji cu atâta entuziasm că aproape le transformase în cărbuni. În plus, cum să te gândeşti la mâncare, când nasturele de sus al bluzei lui Amy dispăruse cu desăvârşire? Tot timpul îşi arunca ochii într-acolo, de parcă avea de-a face cu un magnet infailibil. Todd îşi şterse fruntea asudată cu un şervet de bucătărie şi se strădui să se concentreze asupra ouălor, dar degeaba. Ouăle îşi pierdeau interesul în faţa farmecelor evidente ale lui Amy. Ea se întoarse şi îi zâmbi.

— Astea sunt gata?

— Dacă ar fi mai gata de-atât, sigur ar exploda.

— Da’ ce, ciupercile explodează?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ciupercile explodează?

— Nu în ultima vreme.

— Mă rog, tu eşti expertul în bucătăria chinezească, nu eu. Şi dacă tu spui că sunt gata, atunci le iau de pe foc. Ai un castronaş?

— Au nevoie de castronaş?

— Todd. Mă asculţi? Pari plecat departe de aici. El îşi reveni suficient cât să-şi întoarcă privirea de pe bluza ei descheiată.

— Să ştii că nu sunt chiar atât de departe cum ai putea crede. Ce spuneai de ciuperci?

— Am terminat cu ciupercile. Te-am întrebat dacă ai un castronaş.

— În cămară. Când Amy se întoarse cu spatele la el şi se ridică pe vârfuri ca să scotocească prin cămară, Todd îşi dădu seama că uitatul la bluza ei fusese floare la ureche pe lângă noua privelişte. Gaura din fusta lui Amy lăsă să se întrevadă puţin din cei mai nostimi chiloţei roz din câţi s-au văzut vreodată. Se uită pierdut într-acolo, dorindu-şi pentru o clipă ca un vânt sălbatic să intre printr-o minune la el în bucătărie şi să rupă fusta ceva mai mult, ca să-i îmbunătăţească lui priveliştea. Şi pe când admira cu toţi ochii pe care i-i dăduse Dumnezeu, stoarse bietele ouă, până când li se scurse tot albuşul şi o parte din gălbenuş. Cojile căzură cuminţi în găleată, fără ca Todd să le bage în seamă. În acest timp Todd se întrebă dacă să îşi dea cinci sau cincisprezece ani pentru ce gândea.

Amy se întoarse spre el şi îl priva de minunata privelişte. Îl prinse pe când încă mai storcea ouăle.

— Nu ar fi trebuit să separi cu răbdare albuşurile de gălbenuşuri? îl întrebă ea.

— Nu. Numai aşa devin roz.

— Roz?

— Am zis eu roz? Voiam să zic bune.

— Ea îi întoarse iarăşi spatele, în deplina-i inocenţă, şi se aplecă să pună ciupercile în castronul vânat mai înainte. Todd rămase gânditor, întrebându-se cum de se descurcase până acum cu subtilităţile bucătăriei chinezeşti fără a beneficia de acest peisaj magnific. Se mai întrebă şi ce ar fi zis Amy, dacă i-ar fi cerut să devină o adăugire definitivă a bucătăriei lui: fusta ruptă, chiloţeii roz şi tot restul. Faptul că reuşi în cele din urmă să obţină ceva comestibil fu o minune. Că stătea la masă, faţă în faţă cu Amy, şi mai duse şi greul conversaţiei, ba mai şi mâncând pe deasupra, fu o altă minune, mai mare chiar decât prima. Mai ales că ar fi vrut de fapt s-o ducă undeva departe, pe o insulă pustie. Probabil că i-ar fi trebuit măcar şase ani ca să descopere frumuseţea fiecărui sân, şi încă o dată pe atât să afle minunile ascunse de chiloţeii aceia roz, de mătase.

Pierdea atât de des şirul conversaţiei, încât se temu

să nu-şi dea seama şi Amy de asta şi să-şi ia zborul. Dar ea se simţea atât de fără griji şi liniştită, că şi dacă ar fi trecut o turmă de elefanţi chiar atunci prin sufragerie, nu s-ar fi mirat deloc.

Vorbiră despre muzică, bărci şi paturi cântătoare. Apoi despre fraţii lui, despre bunici şi despre mătuşa Syl. La sfârşitul mesei ajunseră şi la prăjiturile cu răvaş, care se chemau de fapt „prăjitura norocului”. Conversaţia îi făcuse să se cunoască mai bine şi îi ajutase să îşi transforme respectul reciproc în admiraţie.

— Nu m-am mai simţit atât de bine de când am venit în Baltimore, îi zise Amy. Îţi mulţumesc.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Ce ţi-a plăcut de fapt: mâncarea sau compania?

— Amândouă. Începu să râdă. Îmi dai voie să îmbunătăţesc remarca aia cu

„Judecătorul cel scorţos”? Vreau s-o schimb în „judecătorul cel extraordinar”.

— Inteligentă mutare. Nu ofer prăjitura norocului decât femeilor cu zece la purtare.

— Ea luă imediat o poză comică de mironosiţă, „cu ochii în jos şi mâinile în poală.

— Buna cuviinţă e a doua mea natură.

— În cazul ăsta, ia o prăjiturică. Îi pasă farfuria. Mâna ei trecea pe deasupra prăjiturilor fără să se poată hotărî.

— Nu ştiu dacă cele mari au un noroc ascuns coca lor sau cele mici conţin un noroc mai mare, mormăi ea tare. Tu ce crezi? Adora să se uite la ea. Adora felul în care-şi muşca buza de jos, profund concentrată şi felul cum îşi dădea puţin capul pe spate şi părul numai inele îi elibera bărbia rotundă şi delicată, încolăcindu-i-se pe după gât.

— E o decizie importantă, îi zise el. Cred că ar fi bine să reflectezi îndelungat… vreo două-trei zile pe puţin. Capul ei se ridică brusc.

— Todd! Vocea îi sunase ca un murmur rugător, ca o zadarnică negare a tensiunii dintre ei. Scaunul lui lovi în cădere podeaua când el sări în picioare. Din trei paşi

înconjură masa şi îşi puse mâinile pe umerii ei, ridicând-o de pe scaun. Ea se întoarse atât de firesc în interiorul braţelor lui, de parcă acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna.

— Am vrut să fac asta toată seara, îi zise el, coborându-şi buzele peste ale ei. Şi vraja începu. Sărutul nu se prefăcuse a fi o blândă tatonare, aşa cum fusese cel din spălătorie. Fu o explozie de pasiune prea mult timp reprimată. Parcă erau artificii şi răpăit de tobe şi bombe sărind în aer. Îi făcea să plutească pe aripile unei furtuni de vară. Şi o luă pe Amy prin surprindere. Cu desăvârşire. Ştia că e puternic atrasă de Todd, dar nu-şi închipuise niciodată că poate fi mistuită de dorinţa asta copleşitoare. Îşi trecu degetele prin părul lui, părul lui minunat şi aspru, şi se lipi atât de aproape de el că dacă ar fi trebuit să plece chiar atunci ar fi însemnat să îşi lase o părticică din ea lipită acolo, de pieptul lui larg şi liniştitor. Cu buzele lipite de ale lui Amy, Todd o conduse uşor. Ieşiră din bucătărie şi intrară în sufragerie. O pasiune mistuitoare îi îndreptă spre canapea.

Amy simţi moliciunea pernelor pe picior, încă o clipă şi ştia că nu ar mai fi putut să se oprească. Se luptă scurt cu propriile ei senzaţii. Nu voia să distrugă vraja, nu voia să piardă bucuria clipei, dar nici nu se simţea acum în stare să facă pasul decisiv. Scoase un mic sunet de-indecizie, sub gura lui fierbinte.

El îşi slăbi strânsoarea exact în clipa în care un orologiu de pe vremea bunicii anunţa ora. Şi orologiul fu cel vinovat de a fi rupt vraja. Ea se strecură din braţele lui.

— Nu! cuvântul fusese doar o şoaptă. Todd îşi coborâse privirea spre ea.

— Amy?

— Nu pot… Ceasul…

— O să mă duc cu toporul să-l fac lemn de foc. Cu mare efort îşi domină emoţiile care îl copleşiseră. Ce-i cu ceasul, Amy?

— Mi-a amintit de ceea ce face timpul oamenilor. Le ia mereu ce au mai drag. Se opri, confuză. Cuvintele îi scăpaseră pur şi simplu. Nici nu îndrăznea să se

gândească la semnificaţia lor. Ridicându-şi bărbia, se uită la el şi îi zâmbi.

— Ceasul acela mi-a amintit că am uitat complet de mătuşa Syl. Probabil că e sus, o fi găsit casa pustie şi se întreabă unde oi fi dispărut.

— Dacă aş zice că o cunosc cât de cât pe mătuşa ta, ţi-aş spune că e atât de ocupată acum să se poarte cât mai excentrică, că nu prea mai are timp, să se gândească la aşa ceva.

Trebuie totuşi să plec.

— Rămâi!

— Nu pot.

— De ce?

— De aia.

— La naiba!

— Ce ai spus?

— La naiba! Am ajuns să urăsc cuvântul ăsta.

— Şi eu la fel. Să n-o laşi cumva pe Hortence să îl audă. Vorbeşte şi aşa destul de urât.

— N-ai înţeles, e vorba de cuvântul „de aia”. Ea începu să râdă.

— Dar slujeşte perfect scopului.

— Ce scop?

— Subterfugiul. Îşi întinse mâinile spre el, apoi se răzgândi. Cum ar fi putut să-l atingă, se gândi, şi să nu rămână după aceea? în momentul ăsta, atingerile erau periculoase. Mâinile îi căzură încleştate în poală. La revedere, Todd. Mulţumesc pentru invitaţie.

— Deci pleci chiar acum?

— Da.

— Atunci du-te repede până nu te pot opri. Se întoarse scurt pe călcâie şi îşi luă zborul ca o pasăre speriată. Şi abia la jumătatea drumului spre uşă îşi aminti de Herman.

— Mi-am uitat robotul. Todd îşi revenise suficient ca să îşi amintească rolul lui de gazdă care conduce musafirul de onoare. O urmă deci în bucătărie, unde o găsi aplecată deasupra plăcuţei cu comenzi computerizate a lui Herman.

— Amy! sări în sus ca împuşcată în spate.

— Nu-mi cere iarăşi să rămân, îi zise fără să se întoarcă.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru că ai acceptat să-mi fii musafir de onoare. Abia atunci ea se întoarse şi-i zâmbi.

— Cu plăcere şi îţi mulţumesc şi eu că m-ai salvat. Cu o mână pomi micul robot, după care o luă spre uşa de la intrare. Todd o urmări cu privirea până ce aproape ieşise din sufragerie. Abia atunci înşfacă grăbit platoul cu „prăjitura norocului" şi se repezi după ea.

— Amy! Se întoarse încet către el, gândindu-se că dacă o mai chema odată cu vocea lui minunată de catifea şi de oţel în acelaşi timp, picioarele nu o vor mai asculta şi n-o vor mai scoate-o pe uşă.

— Da?

— Ţi-ai uitat prăjitura norocului. Îi apucă mâna şi îi îndesă în ea o prăjitură mare şi groasă. N-o să-ţi afli niciodată viitorul dacă n-o să citeşti răvaşul. Rămase ţinând-o de mână până ce tensiunea dintre ei începu să se risipească încet. Ea îşi trase mâna dintr-a lui şi râse puţin fals.

— Ţinând cont de lipsa de certitudine a celor de la Washington, bine ar fi ca şi cei de acolo să aibă prăjituri din astea. Mulţumesc. Deschise uşa larg cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii neobişnuit de mari şi luminoşi. Haide, Herman! zise ea, întorcându-se spre roboţel. Mătuşa Syl o fi intrat în panică din pricina absenţei noastre. Dar pe când chema liftul ştiu că mătuşa Syl nu avea nimic de-a face cu fuga ei precipitată. Graba ei se datora judecătorului Todd Cunningham, care stătea acum în spatele uşii lui solide, în apartamentul lui imaculat, străduindu-se s-o prindă în reţeaua vieţii lui ordonate. Îşi strânse pumnii, luptând cu tentaţia. Şi-i strânse în asemenea hal că biata prăjitură se făcu fărâme.

Simţi, în clipa în care firimiturile căzeau ploaie pe mocheta din lift, o hârtie în palmă. Dădu s-o arunce jos, dar se răzgândi. Se aplecă şi culese cu grijă firimiturile de

jos, punându-le în buzunarul de la fustă. Dar răvaşul era încă în palma ei strânsă. Herman o ajută la dereticat, aşa că terminase imediat ce uşile liftului se deschiseră la etajul lor.

— Am venit, mătuşă Syl, începu ea să strige încă de la uşa de la intrare. Mătuşa Syl ieşi din bucătărie.

— Ai fost plecată, draga mea? Amy lăsă să cadă micul petic de hârtie din mâna ei direct în cutia cu scule şi o porni spre mătuşa ei. Se aplecă şi o sărută pe obrazul ridat.

— Văd că mi-ai dus dorul. Mătuşa Syl începu să se plimbe maiestuos prin casă, înveşmântată în caftanul ei de catifea albastră, gesticulând amplu în timp ce vorbea. Ştiai că Justin e expert în arme? Justin? Valetul lui Todd.

Da, dar tu cum ai aflat? Păi, n-am prea avut ocazia să-ţi povestesc, aşa-i? Cu caftanul fluturând în urma-i şi cu peruca stil „Cleopatra" ancorată solid pe creştetul capului se aşează pe un scaun. A venit să ia cada când tu şi Herman eraţi plecaţi la plimbare. Am început să discutăm, îi spuse ea râzând. E un bărbat încântător: deştept, la obiect, absolut încântător. Cert e că am început prin a discuta şi am sfârşit mergând la concert împreună. Mi-a promis să-mi fie consultant în problema armelor.

— Mătuşă Syl, mă laşi cu gura căscată.

— Da' de ce?

— Fiindcă faci colecţie de prieteni, aşa cum alţi fac colecţie de monede. Pari să… Amy însă se opri aici, pierzându-şi şirul.

— Te bucuri de viaţă, voiai probabil să spui, Amy.

— Probabil că da. Mătuşa Syl începu să râdă.

— Se pare că e molipsitor. Se ridică în picioare îndreptându-se către camera ei. Noapte bună, scumpa mea. A fost o zi mai lungă decât aş fi crezut prima oară în viaţa mea sunt dispus să recunosc că mă simt cam obosită.

— Noapte bună, mătuşă Syl! Amy n-o auzise niciodată pe mătuşa ei zicând că e obosită. O privi cum iese din încăpere şi observă că practic mătuşa Syl era o femeie fragilă şi că aşa. şi arăta. Gândul acesta o sperie.

Mătuşa Syl deborda întotdeauna de vitalitate, aşa că niciodată nu se gândise la ea ca la o femeie bătrână. Doamne, te implor, se gândi Amy, n-o lua pe mătuşa Syl.

Se dezbrăcă repede, îşi puse pijamaua şi se băgă în pat, trăgându-şi pătura până sub bărbie. În ciuda faptului că aparatul de aer condiţionat funcţiona, o făcea fără niciun randament, iar aerul din casă era fierbinte şi irespirabil. Se acoperise ca atunci când era copil şi simţea că aşa toate lucrurile rele sau ameninţătoare rămâneau dincolo de bariera păturii bine trase.

— N-o să mă gândesc la asta chiar acum, îşi zise tare. Aspectul fragil al mătuşii Syl contrastând cu cel extrem de viril al lui Todd începură să i se învârtă în minte. La nimic din toate astea, mormăi. N-o să mă mai gândesc la nimic acum.

Şi cu aceste cuvinte de sfidare se strădui să adoarmă.

În ciuda nopţii de insomnie, Amy se simţea mai bine a doua zi dimineaţă. Chiar mai bine decât şi-ar fi închipuit. Sări din pat fredonând o melodie. Primul lucru pe care îl făcu după ce se îmbrăcă, fu să verifice starea mătuşii Syl. Deschise încetişor uşa camerei ei şi se strecură înăuntru în vârful picioarelor. Patul era gol.

— Mătuşă Syl, strigă ea încet.

— Sunt jos, chiar aici, draga mea. Bătrâna stătea întinsă pe podea. Amy traversă în goană camera şi îngenunche lângă ea.

— Mătuşă Syl, nu te mişca. Sun imediat după salvare.

— Da' de ce? A murit cineva? Mătuşa Syl se ridică greoi de jos. Trei, mai zise ea.

— Trei ce? Mătuşă Syl, ce se întâmpla cu tine?

— Trei flotări, Amy. Mătuşa Syl se ridică dreaptă în picioare, după care se aşeză pe marginea patului. Nu pot să fac mai mult de trei flotări.

— Asta făceai? Flotări? Eu am crezut că ai avut un atac de cord.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Amy! Când o să fiu pregătită să mor o s-o fac cu mai mult stil. În niciun caz pe duşumea.

Râsul lui Amy o zgâlţâi atât de tare, că fu nevoită să se aşeze pe pat. Îşi îmbrăţişa mătuşa.

— Nimeni nu va muri, murmură ea în părul ca nişte ninsori alburii de frişca. Eşti prea puternică ca să mori. Şi prea încăpăţânată.

— La naiba, să ştii că ai dreptate! Mătuşa Syl se îndepărtă uşor, bătându-şi delicat nepoata pe obraji. Doar dacă mă strângi tu în braţe până mă omori. Ai păţit în dimineaţa asta?

— Păi m-ai cam speriat aseară cu povestea aia cu obositul. Nu ai spus niciodată aşa ceva de când te ştiu.

— Da, e adevărat, Amy. Rareori recunosc aşa ceva. Când ajungi la vârsta mea, trebuie să te concentrezi asupra părţii pozitive a lucrurilor. Dacă m-aş lăsa în voia gândurilor despre bătrâneţe şi oboseală, aş zace undeva într-un colţ, neputincioasă, învelită poate într-un şal gros şi privind timpul care trece peste noi. Dar mie nu-mi place să privesc viaţa de pe tuşă, Amy. Mie îmi place să iau parte la meci.

— Rămâi alături de noi, ceilalţi jucători, mătuşă Syl. Te rog. Am atâta nevoie de tine.

— Aşa şi am de gând să fac. Îi netezi părul lui Amy, descoperindu-i fruntea înaltă. Amy, să-ţi mai spun ceva. Nu ai chiar atâta nevoie de mine, pe cât crezi. Eşti puternică, dar n-o ştii încă. Amy însă nu voia să se gândească la asta, fără mătuşa Syl. Se ridică în picioare.

— Niciuna nu va fi puternică, dacă o să stăm toată ziua în pat. Ce vrei să mănânci la micul dejun, mătuşă Syl?

— O să fac nişte gogoşi, mai târziu. Acum însă, mă cheamă Cad, fiorosul criminal. Amy o lăsă pe mătuşa Syl alături de Cad, fiorosul criminal, şi se îndreptă în grabă către bucătărie. În trecere, se opri puţin în sufragerie privind cu atenţie pereţii.

— Prea sunt multe tablouri îşi zise tare. Dădu jos o acuarelă de-a lui Tim şi făcu un pas înapoi ca să admire spaţiul gol. Da, aşa-i mai bine.

Se întinse să mai ia una şi încă una. Cu cât dădea jos mai multe tablouri, cu atât mai bine se simţea. Grămada

crescu impresionant, într-o movilă uriaşă. Târî o cutie mare, scoasă din dulap şi le aşeză acolo cu mare grijă. Şi când închise uşa de la debaraua unde le pusese, îşi privi cu satisfacţie pereţii goi. Lăsase doar un peisaj, tabloul ei preferat. Era o imagine a golfului văzut de pe ţărm, apa era de un verde-albastru deschis, aprins în mici scântei de lumina soarelui. În fundal se zărea o barcă veche şi un bătrân opintindu-se din greu la rame.

Amy realiză brusc că prefera tabloul ăsta fiindcă îi plăcea mult pescarul. Tim picta rareori oameni în tablourile lui, dar îl prinsese perfect pe ăsta: o şuviţă zbârlită de păr alb atârnându-i pe frunte, ochii vii şi scrutători pe o faţă bronzată şi plină de riduri. Dragostea de viaţă a bătrânului se detaşa de pe pânză. Clipa ei de epifanie se risipi şi se trezi în vreme ce studia atentă tabloul ce descoperea ceva ce până acum nu avusese curajul să vadă: căsnicia ei nu fusese perfectă. Se agăţase însă de o versiune exaltată a trecutului. Căsnicia ei fusese bună într-un mod liniştit şi monoton. Dar mereu îi lipsise ceva. Şi tabloul ăsta conţinea cheia, răspunsul. Amy iubea oamenii şi îi plăcea să le fie în preajmă; Tim însă, nu.

Continua lui retragere în lumea artei nu fusese dedicaţie, ci refugiu. Chiar şi relaţia lor intimă reflecta perfect incapacitatea lui de a se plasa printre oameni.

Amy se simţi uşurată când se îndepărtă de tablou. Intră în bucătărie. Ce bine că nu va mai fi obligată să întreţină „racla”, cum îi spusese mătuşa ei cândva! În sfârşit plasase moartea lui Tim în perspectivă reală.

Pe când îşi turnă laptele peste cereale simţi o asemenea energie invadând-o, că nu mai putu de nerăbdare să-şi înceapă ziua de muncă. Primul lucru pe care îl va face, va fi să-şi pună ordine în atelier. După micul dejun se apucă plină de entuziasm de proiect. Maşina de scris a mătuşii Syl, ţăcănind în camera de alături, îi susţinu entuziasmul cu un acompaniament destul de gălăgios, începu să rânduiască mici bucăţi de metal şi să separe componentele computerului. Strânse apoi uneltele împrăştiate pe podea. Timp de treizeci de minute se

prefăcu într-o morişcă eficientă care instaura ordinea peste tot. Când se opri să privească în jur, privirea îi căzu în cutia de scule. Ghemotocul de hârtie zăcea acolo neatins.

Era răvaşul pe care nu-l mai citise. Fusta multicoloră de gitană i se împrăştie pe podea când se aşeză să-l citească. – 1 + 1 = FERICIRE, citi ea tare. Ce obscur, murmură apoi, mototolind hârtia până la dimensiunile unei mingii minuscule. O aruncă în lada cu iscule. Deja se întorsese cu spatele, dar hârtia parcă se uita acuzator la ea. Recupera aşadar răvaşul, îl netezi cu vârful degetelor şi începu să cugete la acel „1 + 1”. Todd. Todd şi Amy. Plutind pe ape, în amurg. Râzând în timp ce se delectau cu mâncare chinezească. Îmbrăţişându-se în marea de săpun.

Fericire.

— Poate că răvaşele astea chinezeşti spun mai mult decât s-ar putea crede, zise ea tare, fără a se adresa cuiva în mod special, şi împături cu mare grijă hârtia şi o puse în buzunarul fustei, după care îşi văzu de curăţenie. Cu cât făcea însă curat, cu atât sporea dezordinea. Descoperi curând că a face ordine te obligă să dispui de o mulţime de cutii, care trebuie neapărat aduse din debara. Iar cutiile nu trebuiau doar aduse, ci şi aşezate pe urmă pe nişte rafturi, pe care nu le avea. Se opri în mijlocul debandadei şi se apucă să construiască o etajeră.

Ciocănitul o surghiuni pe Hortence cu mare viteză drept pe lustra din sufragerie şi reuşi să se ridice deasupra ţăcănitului maşinii de scris a mătuşii Syl. Pe când muncea de zor, Amy simţi că îi vine un cântec pe limbă şi îi dădu drmul, tare, desigur ca să fie auzită peste toată hărmălaia.

În mijlocul bocăniturilor entuziaste şi al cântecului care creştea ameninţător în decibeli, în hol îşi făcu apariţia Todd. Ţinea o cutie goală în mână. Venise să împrumute zahăr. Bătrân ticălos fără talent, îşi zise el pe când urca scările. Ţi-ai găsit: să împrumuţi zahăr! Ce să zic!

Rămase în hol, cu degetul aţintit către soneria de la uşa lui Amy. Auzea clar cuvintele cântecului ei în ciuda ciocanului care răsuna harnic. Un zâmbet i se răspândi pe

faţă pe când stătea acolo ascultând. Acum se răzgândise în privinţa apăsatului pe sonerie. N-ar fi vrut să scape vreun cuvinţel din ce cânta Amy nici pentru tot zahărul din lume.

Amy cânta o variaţiune a unui cântec de-al lui Fats Waller „*Honeysukle Rose*”. Când ajunse la partea în care era vorba despre zahărul împrumutat, el hotărî că destinul îi surâsese sigur azi. Mângâie cutia din mână până ce se termină toată

„Partitura”. Planul lui cu zahărul părea a fi lucrul cel mai bun pe care îl pusese vreodată la cale. Aia e om-le, mormăi el încântat, o să intru glonţ la ea – mi dea tot zahărul din lume. Cântecul ajunse în cele din urmă la o concluzie zdrobitoare, fiindcă lui Todd i se păruse că cineva zdrobise ceva în apartamentul „geniului”. Puse repede degetul pe sonerie şi de data asta o apăsă alarmat, în timp ce încă un

„Crac” fulminant se auzi dinăuntru.

— Intră, e deschis, îi răspunse o voce. Todd nu avea nevoie de încă o invitaţie. Deschise uşa în timp ce Hortence îşi continua tirada:

— Intră, intră nebunule! Bagă-i în draci, prietene! îngropaţi securea de război. Intră. Todd ignoră pasărea cu desăvârşire. Toată atenţia i se concentrase asupra lui Amy. Stătea în mijlocul a ceea ce părea a fi un naufragiu sau urmarea unei tornade. Ea îşi privea ciocanul şi rămăşiţele etajerei.

— Aoleu, zise ea când îşi ridică ochii şi îl văzu. M-ai speriat. Uite ce am păţit, mi s-a rupt asta. Todd alese o potecă sigură printre uneltele care acopereau duşumeaua şi îi luă cu blândeţe cuiul din mână.

— Văd că tâmplăria nu e punctul tău forte, începură să discute atât de firesc de parcă Todd ar fi fost aşteptat. Şi de vreme ce cutia pentru zahăr nu mai trebuia folosită drept scuză, o aşeză pe o cutie şi se aplecă să ia de jos ciocanul.

— Ce încerci să faci? întrebă. Sunt destul de bun la chestii din astea.

— Unde ţi-e roba?

— M-ai prins.

— Credeam că judecătorii umblă numai în robă.

— Păi, acum nu sunt la tribunal. Chiar şi judecătorii mai au zile libere.

— Rafturi.

— Poftim? Ca de obicei se simţi de parcă păşise în lume de cealaltă parte a oglinzii. Nu putea să jure că era din cauza apartamentului. Întors cu fundul în sus sau datorită fermecătoarei ei prezenţe. Probabil amândouă erau de vină.

— Vreau să fac rafturi, îi explică ea în sfârşit. Vreau să pun puţină ordine în camera mea de lucru. El îşi înăbuşi cu greu un hohot de râs la vederea a ceea ce ea numise „a face ordine”.

— Aha, înţeleg. Dar bineînţeles că nu înţelesese. Pentru el ordinea şi curăţenia însemnau duşumele curate oglindă, mobilele aşezate fiecare exact la locul său şi totul pus unde te-ai fi aşteptat să fie. Poate că te pot ajuta!

— Ai o baghetă magică?

— Nu.

— Atunci nu am de unde să ştiu dacă mă poţi juta sau nu. Se pare că nu sunt prea ordonată când fac ordine, hm?

— Nu-i nimic, ia gândeşte-te numai ce lume plicticoasă ar fi aceea în care s-ar pricepe toţi la exact aceleaşi lucruri.

— Dar eu nici măcar nu-s în stare să cresc nişte flori în ghiveci. Ştii ce a păţit biata Christine. Todd zâmbi amintindu-şi de cutia zburătoare şi de petunia ofilită.

— Dacă vrei o floare, o să-l trimit pe Justin la tine cu o jardinieră plină. Are el un colţişor verde la care ţine mult.

— O, ar fi minunat. Mi-ar plăcea să am flori de toate culorile: albastre, roşii, roz şi galbene. Şi să pară ca un curcubeu la fereastra mea. Aş vrea… se opri în mijlocul tiradei ei entuziaste, zgâindu-se la el. De ce?

— De ce ce?

— De ce ai face-o pentru mine? Todd îşi cântări cu grijă răspunsul înainte de a deschide gura. Nu putea să-i

spună că o iubeşte. Nu încă. Nici măcar el nu era chiar sigur de asta. El nici nu voia să-i spună că e o atenţie ca între vecini, fiindcă ar fi minţit. Se decise aşadar să adopte linia de mijloc.

— Pentru că îmi placi, Amy Logan şi pentru că sunt fericit că eşti vecina mea de deasupra. Eşti o femeie încântătoare şi dacă o jardinieră de flori slujeşte cauzei mele, atunci sunt decis să-ţi ofer curcubeul de flori mult visat.

Amy nu întrebă însă, la ce cauză se referea el. Nu era sigură că ar fi vrut să afle. Alese deci o discuţie despre curcubeie, rafturi şi papagali pe lustră. Orice altceva decât cauza despre care pomenise judecătorul Todd Cunningham.

— Ador curcubeul. Tu nu? E atât de plin de promisiuni. Se aplecă şi luă de jos etajera ruptă. Se pare că va trebui s-o luăm de la capăt. Eşti într-adevăr bun într-ale tâmplăriei? Dar nu îi aşteptă răspunsul. O să punem raftul aici. Probabil că Hortence o să creadă că e un leagăn construit special pentru ea. Asta crede şi despre lustra din sufragerie. Ce pasăre obraznică! Eşti sigur că nu te deranjează să construieşti un raft în ziua ta liberă? Or fi alte sute de lucruri pe care ai vrea să le faci… ca de pildă să ieşi cu barca în larg. Îşi trase sufletul, cu obrajii aproape mov de atât efort, turuise aproape fără să respire. Todd îşi zise că se oprise la timp, pe cuvintele potrivite.

— Păi, o să mergem cu barca după ce facem raftul ăsta.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu pot să mă gândesc pe moment la un motiv anume.

— O fi din pricina răvaşului chinezesc?

— Şi ce ştii despre el?

— Am un amic la restaurantul chinezesc de unde am cumpărat prăjiturile. Plănuisem cu premeditare să te invit la cină. Privind în jos spre faţa ei roşie. Abia se putu abţine să nu o atingă.

— Dar nu ştii ce răvaş am nimerit.

— 1 + 1 = FERICIRE

— De unde ştii asta?

— Păi, îmi place cum sună. Ţie nu? îi zâmbi. L-am pus pe prietenul meu să strecoare acelaşi răvaş în toate prăjiturile.

— Ce mârşăvie!

— Păi cum altfel aş fi ştiut dacă ai nimerit-o pe cea care trebuie?

— Nu cred în răvaşe.

— Atunci de ce ţi s-au îmbujorat obrajii? Tentaţia era prea mare, se gândi el. Cum putea rezista în lumea basmelor fără s-o atingă pe Amy a lui cea fermecată? Întinse amândouă mâinile spre ea şi o mângâie uşor pe păr, dezvelindu-i fruntea bombată. Pielea ei era mătăsoasă ca o catifea, presărată ici-colo cu mici brobaone de transpiraţie din cauza căldurii şi ai efortului. Se simţi atât de minunat, încât îşi purtă mâna peste faţa ei. Amy se simţea arzând pe dinăuntru şi pe dinafară în contact cu mâna lui. Se gândi că i-ar fi plăcut să stea aşa, printre uneltele risipite până când… ar fi venit un nor pe care să plece plutind sau până la Crăciun. Cel puţin. Îi lipsise atingerea mâinii unui bărbat. Abia în clipa asta îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise. Fără să se gândească, îşi puse mâinile peste ale lui. Era unul din acele gesturi spontane care nu se întâmpla decât atunci când raţiunea nu vrea să intervină.

— Îmi place atât de mult atingerea mâinilor tale, spuse ea. Aş vrea să rămână pe faţa mea o veşnicie.

— Să vedem ce putem face, Amy, îi zise el coborându-şi buzele spre ale ei. Sărutul dură la nesfârşit şi fu întrerupt de veşnic obraznica Hortence.

— Aoleu, oameni buni e dragosteee! Dură cât mătuşa Syl îşi luă micul dejun. Dură până ce Amy şi Todd uitară ce se apucaseră să facă şi mai dură până când amândoi se treziră că ar fi preferat un colţ liniştit în locul acestui spaţios apartament. Într-un târziu Todd îşi înălţă capul.

— Oare ce ne apucasem să facem?

— Să mutăm cutiile?

— E o idee la fel de bună ca oricare alta. Petrecură restul dimineţii mutând cutiile înapoi în debara. Erau atât de încântaţi că se învârteau unul în jurul celuilalt, încât uitară cu desăvârşire intenţia iniţială de a face rafturi noi.

Todd o privi pe Amy peste cutii şi îşi dori s-o ia imediat în braţe.

Ea se uită la el peste cutii şi îşi dori să-l sărute. Mâinile lui se atinseră de ale ei. Deliberat. Ea se lovi el. Nu chiar din întâmplare. El deschise gura să-i spună:

„M-am îndrăgostit de tine", dar nu spuse nimic. Se temea să nu fie prea insistent. Ea începu să-i spună cât de mult îl place, dar în reuşi să treacă de primul sunet. La un moment dat lui îi scăpă o cutie pe picior.

— La naiba! Dar nu din cauza cutiei, ci pentru că mai ratase o ocazie. Se întrebă cât va reuşi să-şi stăvilească năvala sentimentelor. De câte ori o va mai vedea pe Amy fără să o ia imediat în braţe şi să facă dragoste cu ea? îşi zise că tot ce ţinea acum în el l-ar putea arunca în pragul unui infarct. Îi trecu chiar prin minte să-şi pledeze cauza în faţa lui Amy în ideea că ea ar fi acceptat să facă dragoste cu el, măcar ca măsură preventivă e sănătate. Nu o dată Amy uită în ce direcţie era debaraua. Parcă era vrăjită. În cele din urmă Todd plecă şi îşi uită cutia pentru zahăr.

CAPITOLUL 7

Cea de-a doua zi de tribunal a lui Amy nu fu nici pe departe la fel de înfricoşătoare ca prima. Todd îi făcu discret cu ochiul când o văzu instalându-se pe banca acuzaţilor, în aşteptarea propriului caz. Stătea chiar în faţa lui. Se simţi atât de îmbărbătată, încât găsi curajul necesar să-i facă şi ea cu ochiul. În fond, se gândi ea, ar putea să mai tulbure din când în când liniştea, ca să mai dea o raită prin tribunal şi să-l vadă îmbrăcat în robă. Arăta impozant şi demn.

Princiar. Solid. Insuportabil. Arăta ca un bărbat care poate supune orice, inclusiv moartea. Îşi înăbuşi brusc dorinţa de a sări de pe bancă şi a-i pipăi umerii largi, doar ca să se asigure că era aievea. Stătu aproape o zi întreagă

în tribunal studiindu-l pe judecător. Era de altfel cel mai bun lucru pe care-l putea face, având în vedere că el era aşezat pe un podium şi că ea nu vedea nimic altceva demn de atenţia ei pe acolo. Se întreba de ce îi plăcea atât de mult atingerea lui, dar o şi înspăimânta în acelaşi timp. Hotărî că n-o să se mai gândească la asta. Paletele ventilatoarelor se învârteau leneş, mai mult amestecând straturile de aer cald şi viciat, iar ziua era mult prea caniculară ca să priască unei introspecţii. Încerca să-şi abată atenţia de la Todd, dar nu avea cum să se facă că nu-l observa. Stătea acolo, în mijlocul sălii de judecată, solid şi greu de ocolit. Făcea parte din viaţa ei, din prezentul ei şi nu era nicidecum o efemeridă născută de trecut. Acum că pusese bine pipa şi tablourile – venise poate vremea să mai facă un pas înainte. Venise vremea să îmbrăţişeze prezentul şi poate să trăiască, în sfârşit să trăiască cu adevărat. Studie din nou chipul care îi devenise atât de drag. Nici nu îşi dăduse seama cât de drag până în clipa aceasta. Nu doar fiindcă el era frumos şi arăta princiar în roba neagră, nu din cauza ochilor lui de un’albastru ameţitor.

Ci fiindcă omul însuşi o atrăgea nespus. Umorul lui, compasiunea, delicateţea, felul în care se arăta puternic, când ea avea nevoie de putere şi vesel când avea nevoie să fie îmbărbătată.

În faţa ei era bărbatul care intrase nerugat în viaţa ei, cel care îi oferise mai mult decât prietenia lui, mai mult decât prezenţa lui. Îi dăruise patimă şi bucurie. Oare putea să îndrăznească să le primească? Să îndrăznească să iubească şi să piardă din nou? Nu ştia decât că farmecul lui îi era fatal. Cu o certitudine izvorâtă din introspecţie, Amy îşi dădu deodată seama că nu se va mai putea desprinde niciodată de bunăvoie din îmbrăţişarea lui. Zâmbi. Va şti probabil când va sosi timpul, dar când va fi aşa, n-o s-o mai ia la fugă. Nu se va mai crampona de viitor sau de trecut. Se va lăsa în voia acelei clipe. Chiar de acum.

Cu aceste gânduri îşi întoarse atenţia de la Todd la

persoana reclamantei, doamna Matilda Hildenbrand. Martora înaltei societăţi ofuscate din Baltimore aruncă o privire piezişă din înălţimea nasului său nemăsurat către micuţa Amy; parcă ar fi văzut un gândac în bucătărie. Privirea o făcu pe Amy să treacă în defensivă. Deşi regreta că picnicul acela se stricase până la urmă, nu regreta totuşi în asemenea măsură, încât să se închine şi să îşi recunoască vinovăţia. Venise pregătită să o facă, ca să scape mai repede. Dar privirea Matildei Hildenbrand, o privire ce vădea multă suficienţă, o făcu să se răzgândească. Hotărî că azi nu-şi va mai încredinţa soarta în mâini străine, azi era ziua hotărârilor imediate, îi trecu prin minte pe când se strecura afară din sală ca să o sune pe mătuşa Syl.

— Am nevoie de Herman, îi spusese la telefon. Poţi să-l aduci aici?

— Bineînţeles. Chiar şi prin telefon vocea plină de vitalitate a mătuşii Syl o îmbărbăta pe Amy. Dar mă omoară curiozitatea. De ce ai nevoie de Herman?

Credeam că ai hotărât deja totul cu Todd.

— Mi-am schimbat hotărârea de a mă recunoaşte vinovată.

— O.K. Eu şi Herman sosim în curând.

Amy aşteptă în hol până apărură mătuşa Syl cu Herman. Echipa lor ciudată se strecură cu discreţie cât mai în fundul sălii de judecată. Când în cele din urmă îşi auzi numele strigat, Amy îl programă rapid pe Herman şi îl conduse la bară. Un murmur străbătu sala în timp ce micul robot se îndrepta spre judecător.

Lui Todd nu-i scăpase nimic, nici ieşirea lui Amy, nici întoarcerea ei în compania mătuşii şi a robotului. Se întreba ce naiba punea ia cale. Dar anii lungi de experienţă de tribunalul făcură să simuleze calmul, când ardea de nerăbdare să ştie ce se va întâmpla în continuare. Păstrându-şi o figură solemnă, izbuti s-o privească.

— Amy Logan, te recunoşti sau nu vinovată de acuzaţia de perturbare a liniştii publice?

— Sunt nevinovată, înălţimea Voastră. Amy era

mândră de sine. Gata cu timiditatea care o chinuise la prima ei apariţie în faţa completului de judecată. Vorbi atât de tare şi de răspicat, încât doamna Matilda Hildenbrand aproape că sări în sus de pe scaun. Pledoaria lui Amy începuse atât de in forţă, că până şi Todd fu puţin surprins.

— Cine vă apără? o întrebă el.

— Eu. Nici măcar genele nu-i tresăriseră la auzul veştii. Acum că primul şoc trecuse, devenise extrem de curios să vadă ce mai urmează.

Ascultă întâi varianta părţii vătămate. Şi îi trebui multă voinţă să rămână locului cât timp doamna Matilda Hildenbrand povesti amănunţit ce se întâmplase.

Făcând tot felul de gesturi melodramatice, o zugrăvi pe Amy în asemenea culori sumbre, încât până şi privitorii de ocazie începură să murmure neîncrezători.

Când femeia asta acră se aşeză jos, se auzi un unanim oftat de uşurare. Fu rândul lui Amy să se apropie de bară ca să se apere.

Îşi începu pledoaria pe un ton simplu, dar elocvent.

— Nu mă consider vinovată, Onorată Instanţă, fiindcă nu eu am deranjat picnicul doamnei Hildenbrand, ci o pisică înspăimântată. Todd nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Îşi aminti cât de speriată fusese Amy la prima ei apariţie în faţa justiţiei. Aşa că aproba atitudinea ei de încredere în sine. Încurajată de zâmbetul lui, continuă:

— Robotul meu… Se opri să apese pe câteva butoane. Spune „bună ziua” tuturor, Herman! Roboţelul se întoarse cu faţa către curte şi salută ceremonios. Mulţimea aplaudă imediat. Aşa cum vă spuneam, mă plimbam împreună cu robotul meu, când o pisică ne-a tăiat calea. S-a speriat de robot şi a sărit într-un copac ce dădea în curtea doamnei Hildenbrand. Păsărelele au zburat înspăimântate în grădină şi le-au speriat la rândul lor pe doamnele invitate acolo la picnic. Auzindu-le ţipetele, m-am căţărat peste gard să văd dacă pot să le ajut cu ceva. Dacă rămâneam de cealaltă parte a gardului, doamna Hildenbrand ar fi fost obligată să acţioneze pisica în judecată pentru că ea i-a tulburat liniştea. Şi asta pur şi simplu pentru că nu ar fi

ştiut nimic de existenţa mea. Singura mea crimă a fost că am încercat să fac pe bunul samaritean. Trebuie oare să plătesc acum pentru această crimă? Trebuie să fiu acuzată datorită unei pisici speriate? Sunt eu oare răspunzătoare pentru comportamentul tuturor pisicilor din Baltimore?

Un „nu” puternic străbătu sala. Şi deşi Todd fu obligat să reprime entuziasmul corului grecesc din piesa lui Amy, ciocăni fără prea mult entuziasm în masă.

— Linişte în sală, ceru el nu prea convingător. Doamna Hildenbrand se întoarse şi se uită lung la mulţime, evident şocată de faptul că opinia publică îi era ostilă.

Cineva din fundul sălii zise tare:

— Se pare că toate pisicile din Baltimore vor trebui aduse aici pentru tulburarea liniştii. Toată lumea începu să râdă şi chiar şi Todd fu nevoit să se aplece ca să-şi mascheze zâmbetul. Nici în ruptul capului nu ştia de ce ar fi vrut să-i dea ocazia să ucidă chiar şi balauri de dragul ei. Când îşi ridică din nou privirea, câteva clipe mai târziu, sala încă nu se liniştise cu desăvârşire, iar doamna Matilda Hildenbrand se ridică încet în picioare. Deschise şi închise gura de câteva ori incapabilă să articuleze ceva şi în cele din urmă îşi ridică exasperată mâinile spre tavan.

— E ridicol, zise ea cu greutate. Îmi retrag acuzaţiile. Spectatorii aclamară. Ochii lui Amy se făcură mari de tot, apoi zâmbi oftând uşurată!

— Cazul e închis, declară Todd, izbind încă odată cu ciocănelul în masă şi simţindu-se şi el uşurat. Pe când doamna Hildenbrand se strecura afară din sala, Amy se hotărî să plece şi ea acasă. Dar îi aruncă o privire lui Todd şi când îi întâlni privirea hotărî dintr-odată că ar fi mai bine să mai rămână. Îi spuse mătuşii Syl să îl ducă acasă pe Herman, după care se strecură cât mai în spatele sălii, pregătită să aştepte răbdătoare până la sfârşit.

Niciodată justiţia nu mai fusese slujită cu atâta zel şi nerăbdare ca de astă dată, de către preagrăbitul judecător Cunningham. După ce şi ultimul caz pe rol fu soluţionat, Todd aşteptă să se golească sala, o luă pe Amy de braţ şi o

porni spre biroul său.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt uşurat de faptul că doamna Hildenbrand şi-a retras plângerea, îi zise el.

— De ce? întrebă Amy. Parcă simţea un burghiu răsucindu-i-se în plex. Se simţea grozav ancorată de braţul lui sigur şi solid. El se opri în faţa uşii biroului său şi îşi coborî privirea asupra ei.

— Fiindcă azi, ascultându-ţi apărarea, mi-am dat seama că nu te-aş fi putut judeca imparţial. Mi-am dat seama şi că…

Se opri deodată, deschise uşa şi o invită înăuntru. Încuie apoi uşa în urma lor şi cu deliberată încetineală îşi dădu jos roba. Inima lui Amy făcu un salt neaşteptat; îl privi cum îşi atârnă roba într-un dulap, apoi cum se apropie de ea şi se opreşte la doar doi centimetri distanţă.

— Dacă doamna Hildenbrand nu-şi retrăgea acuzaţiile, întrebă ea, ce pedeapsă mi-ai fi dat? Voise că întrebarea să fie glumeaţă, dar vocea îi sunase ciudat de tulburată.

— Amy Logan, dacă aş fi putut, te-aş fi închis pe viaţă.

— Într-o închisoare? întrebarea ei era pur retorică. Zărise lumina predestinării strălucind în ochii lui.

— În braţele mele. Se apropiară cu mişcări lente, ca într-un balet descompus. Fără grabă îşi puse mâinile pe umerii ei şi şi-o aduse la piept. Părul ei moale, mătăsos se împrăştie sub sărutul lui, asemenea unor râuri de soare.

— Tu eşti curcubeul meu, Amy! îşi ascunse zâmbetul la pieptul lui.

— De ce?

— Nu ştiu. Cine poate explica fericirea? îi ridică faţa spre el cu două degete. Cine poate spune de ce dintre zecile de femei pe care le-am cunoscut, numai una a reuşit să se înfăşoare ca o vrajă în jurul inimii mele? M-am îndrăgostit de tine, Amy Logan. Buzele lui coborâră peste ale ei, înainte ca ea să poată protesta. Acum nicio negare nu şi-ar n-ai fi avut rostul. Sărutul acesta spusese tot. Până a Todd nu ştiuse că sărutările pot fi şi aşa erotice, fără

ascunzişuri şi fără pudori, o imitaţie Dulsatilă a unui act sexual. Braţele ei alunecară în jurul gâtului lui şi îşi petrecu degetele prin părul lui aspru. Limba lui începu să exploreze caldele Mâncuri ale gurii ei. Se simţi dornică, dornică să cunoască şi să se lase cunoscută, dornică să facă acel mare pas care s-o catapulteze peste Darierele propriului trecut. Sfârcurile sânilor i se întăriră pe pieptul lui, după Sare efectul sărutului lor încărcat de dorinţa o făcu să se prelingă parcă, în braţele lui.

Binecuvânta senzaţiile pe care limba lui i se stârnea şi îi răspunse cu mici gemete de dorinţă pasionată. Abia când îi simţi mâinile alunecând pe trup spre nasturii bluzei, reuşi să se adune doar atât cât să protesteze.

— Todd? Mica întrebare din vocea ei îl făcu să se oprească.

— Nu te împotrivi, Amy!

— Poate ar trebui să discutăm mai întâi.

— Am discutat şi am trecut de asta. Te iubesc. Ce ar mai fi de spus?

— Eu nu-ţi pot spune asta. Nu încă.

— Nu are importanţă. Te doresc.

— Aici?

— Aici şi acum.

— Todd… Vocea ei fusese un murmur înăbuşit. Ce putea să mai spună? Nu avea niciun rost să nege că îl dorea şi ea. Trupul o trădase deja. Ştiuse încă din clipa îmbrăţişării lor din spălătorie că erau predestinaţi. Poate că ştiuse asta dintotdeauna.

— Todd, zise de astă dată într-o dulce capitulare. El nu mai avea nevoie de nicio invitaţie. Îi descheie bluza şi îi trecu braţele prin ea, după care murmură cu respiraţia tăiată:

— Doamne, cât de frumoasă eşti! îi privea cu nesaţ sânii mici, rotunzi şi ridicaţi, strânşi în dantela sutienului, îi eliberă încet pe fiecare, în timp ce capul lui Amy alunecă pe spate, simţind degetele lui încercuindu-i fiecare sfârc devenit un pisc dur dogoritor.

— Doamne, cât am dorit s-o pot face, zise el

coborându-şi buzele în gura-i caldă şi senzuală şi pe sânii inflamaţi parcă de dorinţa mistuitoare. Buzele şi limba lui gustau, mângâiau, dăruiau senzaţii nebănuite. Era o vrajă învăluitoare. Senzaţii noi explodau în Amy, făcând-o să tremure şi să geamă. Tim, blândul ei soţ dedicat artelor, dispunea rareori de timp pentru a se angaja în preludii erotice.

Avuseseră întotdeauna parte de un fel de acuplare lipsită de imaginaţie, blândă şi aproape sedativă prin lipsă de pasiune şi de energie sexuală.

Pe când Todd continua dulcile îmbrăţişări şi explorări pe trupul iubitei lui, Amy gemu înnebunită de dorinţă. El îi răspunse aşezând-o uşor e canapeaua de piele din cabinet. Ce senzaţie minunată îi transmise pielea moale în atingere cu trupul ei vibrând! Gura lui se mută pe ceafă, sărutând-o şi muşcând-o uşor, în timp ce mâinile o dezbrăcară de fustă, pe jumătate căzută, şi de bikini. Îşi scoase cu aceeaşi siguranţă şi rapiditate propriile haine, simţindu-i bărbăţia dură apăsată pe pielea ei eprotejată atinse apogeul dorinţei.

Todd îi luă gura în stăpânire, în timp ce mâinile îi alergau febrile şi flămânde pe trupul ei. Degetele îi trasau linii, modelau rotunjimi pe care le şezau cu grijă în memorie. O atingea cu atâta siguranţă în gesturi, într-un mod atât de intim. Ea se arcui sub degetele lui minunate, alunecând pe o spirală ascendentă, fără de sfârşit, spre cerul înalt al dorinţei. Gurile lor se încleştară, fierbinţi, anticipând extazul.

Degetele se împreunară. Respiraţia ei deveni sacadată, până la un punct paroxistic care însemna capitularea, i-ar fi plăcut să rămână pentru totdeauna în braţele lui, sub trupul lui puternic. Îşi deschise ochii. Todd se uită la ea cu un amestec de tandreţe şi de teamă.

— Amy, iubita mea! îi murmură, sărutând-o pe gât. Simţea tensiunea care îi încătuşa umerii puternici şi faptul că el îşi păstrase controlul deplin.

— Mă vrei? Vocea lui părea un murmur slab, din care răzbătea pasiunea nestăvilită.

— Da, acum, zise ea abia auzit. Simţi cum el îi mângâie şoldurile, coapsele care se deschiseră pentru el şi o pătrunse cu blândeţe. Se legănară pe apele împlinirii, tot mai lent până ce atinseră piscurile înalte ale eliberării şi cu ţipete prelungi îşi strigară fericirea trupurilor unite. Pieptul lui umed se relaxa peste al ei. Simţea bătăile inimii lui chiar sub sânul drept. Îşi trecu uşor degetele peste spatele lui, memorând fiecare centimetru. Ar fi vrut să păstreze clipa pentru eternitate.

— Amy? auzi vocea lui înăbuşită.

— Ssst, nu spune nimic. Vreau să te absorb prin toţi porii.

Mâinile ei desenau cercuri leneşe pe spatele lui. O rază de soare strecurându-se printre transparentele lăsate lumina jocul fărâmelor de praf care dansau aşternându-se apoi pe duşumea. Camera emana soliditate şi un anume sens al permanenţei. Le oferea un adăpost ferit de lumea de afară. Îi învăluia în atmosfera ei senină. Pentru simţurile ascuţite de pasiune ale lui Amy, camera asta părea să vorbească în graiul iubirii. Suspină pe gâtul lui Todd.

— Amy? îşi ridică imediat capul şi o privi scrutător, în căutarea vreunui semn de regret, dar nu văzu decât împlinire şi dragoste. O sărută pe frunte. Vino la mine.

— Unde?

— Acasă.

— Nu sunt sigură că…

— Dar eu sunt, pentru amândoi.

— Mătuşa Syl…

— …o să fie perfect de acord. Amy începu să râdă.

— Ai dreptate. Poate chiar ar aplauda.

— Asta înseamnă „da”?

— Înseamă „poate”.

— Atunci va trebui să te conving. Îşi coborî buzele pe linia delicată a gâtului ei. Sărutările senzuale o făcură să se înfioare.

— Hmmm, murmură ea.

— Asta înseamnă „da”?

— Nu încă.

Gura lui coborî punând stăpânire pe un sfârc obraznic, ca o zmeură coaptă. Ea gemu.

— Da? Vocea lui sunase înăbuşită pe carnea ei mătăsoasă.

— Încearcă să mă mai convingi. Ceea ce el şi făcu. Când „convingerea" fu de proporţii, soarele apunea la orizont, iar biroul judecătorului Todd Cunningham era scăldat într-o lumină purpurie. Todd râse fericit trăgând-o în sus pe Amy, încă prizonieră în braţele lui.

— Această clădire veche, exultând sobrietate n-a mai cunoscut vreodată asemenea pasiune între zidurile sale. Ea se făcu că îi trage un pumn în joacă.

— Tu vorbeşti, judecătorule? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Chiar îmi e; sunt mort de ruşine. Dar nu părea mort deloc. Se lipi de el foarte la largul său, în ciuda goliciunii totale.

— Aşa îi pedepseşti pe toţi criminalii?

— Nu, doar pe cei care tulbură liniştea.

— Atunci, voi fi nevoită să o tulbur mai des.

— Ce părere ai; de două ori pe zi?

— Două?

— Perfect; ai câştigat. Fie şi trei.

— S-ar putea să se suprapună altor activităţi… ca de pildă mâncatul.

— Nu mă deranjează; pot trăi doar cu dragoste. O eliberă ca să-şi culeagă pantalonii.

— Detest faptul că plecăm de aici.

— Atunci să rămânem. Vorbele îi ieşiră pur şi simplu de pe buze. Amy era conştientă că atâta timp cât vor rămâne în încăperea asta, ruptă de lumea de afară, nu puteau fi atinşi de griji sau de temeri vechi.

— Putem să rămânem, numai dacă nu te deranjează un public, îi răspunse Todd.

— Cine anume?

— Paza de noapte.

— Ah, păi în cazul ăsta… Se ridică în picioare şi începu cam fără tragere de inimă să se îmbrace.

— O sunăm pe mătuşa ta de la mine de acasă.

— Nu am zis „da”.

— Dar nici „nu”. Îşi prinse buza de jos între dinţi. Ce rău s-ar fi putut întâmpla? se întrebă ea. În fond, n-o ceruse e nevastă. Nu îi propusese o legătură care s-o angajeze pe termen lung. O invitase pur şi simplu la el acasă ca să se poată bucura unul de celălalt. Îi luă mâna într-a ei.

— O să vin. El îi strânse tare mâna.

— Aminteşte-mi să-i trimit doamnei Matilda Hildenbrand o duzină de trandafiri roşii.

Todd avusese dreptate. Mătuşa Syl fu încântată când o sună Amy la telefon.

— Eu plec în weekend la New York, îi spuse ea nepoatei sale. Acum n-o să-mi mai fac griji din pricina ta că te-am lăsat singură.

— Dar n-ai pomenit nimic până acum de nicio plecare la New York!

— Zău? Mi-o fi scăpat. Inocenţa cu clopoţei a mătuşii Syl nu reuşi s-o înşele pe Amy. Am s-o iau chiar şi pe Hortence cu mine, ca să nu ai nicio grijă pe cap.

Concentrează-te numai şi numai asupra judecătorului. Amy izbucni în râs.

— Va trebui să-i cer voie mai întâi pentru asta, Acoperind cu o mână receptorul, se întoarse cu faţa spre Todd. E în regulă dacă mă „concentrez” asupra ta în weekend-ul ăsta? În loc de răspuns o luă în braţe şi o strânse foarte tare la piept.

— Dacă te prind că te concentrezi asupra altcuiva, te trimit în instanţă cât ai zice peşte!

— Eşti în casa judecătorului? Uitând complet de receptorul care se bălăbănea la capătul firului în mâna ei, Amy se aruncase direct în braţele lui.

— Bineînţeles, unde altundeva? Sărutul lor ar fi putut să dureze o veşnicie dacă sunetele venite din pâlnia receptorului nu le-ar fi atras în cele din urmă atenţia.

Amy, roşie şi fără suflare, trase firul spre ea. Am uitat de mătuşa Syl. Apucă receptorul.

— Mătuşă Syl?

— Sunt încă pe fir, scumpa mea. Cu toate că trebuie să recunosc că flăcările care se simt la celălalt capăt al firului aproape că au topit contactele. De ce nu închizi, Amy? Mai bine continuă-ţi idila!

— Bine, pa. Distracţie plăcută la New York.

— Ba, ca să fim drepţi, New York-ul se va distra cu mine.

Todd descurcă telefonul al cărui fir era înfăşurat în jurul lor şi închise.

— Şi acum, zise el, spune-mi unde rămăsesem. Amy deschise primul nasture al cămăşii lui şi îl sărută pe piept.

— Aici, îi răspunse ea. Îşi alunecă buzele întredeschise de-a lungul obrajilor ei.

— Eu am crezut că aici. Gura lui cercetătoare alunecă la baza gâtului ei. Sau aici. Ea îşi dădu capul pe spate, iar el îi scoase bluza luându-i în stăpânire sânii. Sau poate aici. Nu mai era timp de vorbe. O strânse tare în braţe, ridicând-o uşor şi o duse la el în dormitor.; Amândoi nu mai înregistrau decât vraja îmbrăţişării nesfârşite.

Când aceasta încetă, primele raze de lună începură să se strecoare în camera lui, scăldând patul în dungi argintii.

— Unul dintre noi ar trebui să se gândească la mâncare, zise într-un târziu Todd. Amy se întinse alene şi se trase mai aproape de el.

— Parcă ziceai că poţi trăi numai cu dragoste.

— Te-am minţit.

— Ăsta e un obicei urât.

— Da. Mă scotea din tot soiul de buclucuri, încă din copilărie.

— Mi-ar fi plăcut să am şi eu fraţi sau surori.

— Şi eu aş fi vrut să ai. O familie e ca un port sigur în vreme de furtună.

— Cu toate că le-am avut şi eu dintotdeauna pe mătuşa Syl şi pe Hortence. Strânsoarea lui se făcu mai puternică.

— Şi acum mă ai şi pe mine.

Şi acum mă ai şi pe mine. Cuvintele păreau să îi reverbereze în minte. Oare îl avea într-adevăr? se întrebă. Îl simţea solid şi durabil, dar de unde ştia că… Nici măcar n-ar fi cutezat să-şi isprăvească gândul. Se întoarse îngropându-şi într-un gest de disperare faţa la pieptul lui. Gura ei presăra o potecă de sărutări de foc în părul lui aspru. Pur şi simplu refuza să se gândească la ceea ce ar urma după acest weekend. Reuşi să arboreze un zâmbet de fetiţă curajoasă şi îşi ridică faţa spre el.

— Ai de gând să mă ţii prizonieră în dormitorul tău sau vrei să mă hrăneşti?

— Nu-i o idee proastă.

— Cu mâncarea?

— Nu, cu prizonieratul.

— Sunt îndrăg… Se opri concentrându-se… în pat cu un tiran. Târând cearşaful cu ea coborî din pat. Cu gesturi experte răsuci cearşaful din câteva mişcări reuşind să îşi facă un fel de sarong. O să mă mulţumesc şi cu asta, de vreme ce toate bunurile mele de pe acest pământ sunt sus. Zâmbetul lui larg mărturisea admiraţia pentru îndemânarea ei.

— Îmi place chestia asta. Cum ai învăţat s-o faci?

— E o adevărată artă. Am trăit o vreme în India cu mătuşa mea. El se aplecă şi mângâie rotunjimea unui umăr.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă desfac nodul ăsta?

— Nici să nu te gândeşti. Doar dacă nu preferi să-ţi gătesc goală.

— Aha, e o idee minunată! Degetele lui se apropiau ameninţătoare de nodul cu pricina. Ea îi îndepărtă mâna în joacă.

— Şi dacă o să sară grăsimea din tigaie pe mine?

— O să aplic remediul pentru arsuri. Sări din pat chiar în faţa ei, superb în nuditatea lui. Genunchii o lăsară deodată şi sfârcurile sânilor îi îmbobociră ca nişte trandafiri ai dragostei. Niciodată până atunci nu ştiuse că simplul fapt de a privi un bărbat poate stârni asemenea trăiri şi senzaţii. Todd trezise în ea o sexualitate pe care nu

ştiuse că o are. Stătea acolo, scăldat în lumina razelor de lună, zâmbindu-i. Deodată se întinse şi dezlegă nodul. Cearşaful alunecă la pământ.

— Votez pentru o baie înainte de a mânca, îi zise el. Ea rămase dreaptă, nemişcată, adorând felul în care el îi devora corpul din priviri.

— Asta să fie democraţia?

— Nu, e dictatură. O ridică pe braţe şi o duse în baie.

CAPITOLUL 8

Cada lui Todd era enormă, mai mult decât suficientă pentru festinul a doi îndrăgostiţi pătimaşi ca ei. Plonjară în apa înspumată ca nişte copii obraznici.

— Nu am mai sărutat niciodată un bărbat cu o barbă din spumă de baie, zise Amy. Îmi place.

— Atunci o să-mi las una.

— Ce? O barbă de spumă?

— Bineînţeles. Ce nu fac eu pentru păpuşa mea de porţelan?

— Faci orice?

— Asta am şi spus.

— Atunci sacrifică-te şi dă-mi săpunul. O să-l topeşti în curând.

— Eşti prea uşor de mulţumit. Ai putea avea regate şi împărăţii aşternute la picioare şi tu-mi ceri doar săpunul.

— N-ai auzit încă totul. Vreau să mă şi freci pe spate.

— Aici?

— Da. Aici… şi acolo… Şi ah, da, acolo oo…

— Dar aici?

— Todd. Ăla nu-i spatele meu.

— Păi da, nu ţi-am spus? Eu nu ştiu să deosebesc faţa de… spate.

— Ce nepricepere convenabilă.

— Admirabilă.

— Hmmm, Todd!

Stătură în cadă până ce Amy declară că se făcuse ca o prună. Todd îi replicase însă cu mare viclenie că lui îi plac prunele la micul dejun. Ea îl ameninţă că dacă vor mai sta acolo în loc de micul dejun vor discuta despre cină. Că

ar fi bine să termine cu călăria. El râse. Nu ştiuse că se pot distra caii aşa de bine. Ea îl pedepsi aruncând în el cu prosopul. Amy se îmbrăcă în cămaşa lui Todd, iar el îşi trase blugii. Se duseră în bucătărie să-şi facă ceva de mâncare.

— Amy, călește asta te rog.

— Cum s-o călesc; e carne.

— Ştiu, dar fă-o de dragul meu.

— Şi de ce mă rog?

— Fiindcă îţi ţuguiezi tare nostim buzele când călești ceva.

— De unde ştii?

— Aşa ai făcut şi în seara aia când am pregătit mâncarea chinezească.

— Aha, ticălosule! Te prefăceai doar că găteşti, dar în realitate te zgâiai la mine.

— Sunt vinovat, înălţimea Voastră.

— De aceea storseseşi în halul ăla bietele ouă?

— Taci din gura şi călește fripturile, Amy. Sau prăjeşte-le dacă ţii neapărat.

După masă, Todd îi zise că o să-i ofere o introducere lui Amy în patul său. Ea îi răspunse că fusese deja introdusă. El râse şi insistă să îi ofere măcar un curs introductiv abreviat. Ceea ce şi făcu.

— Scoală-te, Amy. Deschise cu greu un ochi.

— Abia adormisem.

— Scoală-te că pierdem răsăritul soarelui. Todd o trase jos din pat şi o propti pe picioarele nesigure. Râse când ea amenințacă se dezbracă dacă nu e lăsată în pace.

— Haide, hopa-sus, marinarule. În câteva minute o să fii pe puntea corabiei. Se uită ameţită şi neîncrezătoare prin încăpere.

— Păi, credeam că suntem în dormitorul tău.

— Chiar acolo şi suntem. Dar în curând vom fi în barcă. Fugi sus la tine şi ia-ţi costumul de baie.

— Să fug? scânci ea căscând. Abia pot să stau în picioare fără sprijin. Asta e o idilă de weekend sau un concurs de supravieţuire?

— Niciuna, nici alta. E dragoste. Îi luă geanta şi începu să scotocească în ea după cheie. Spune-mi mie unde-ţi ţii costumul de baie.

— În dormitor. Se scufundă cu voluptate în pat. În dulap. Se întinse. Pe raftul de sus. După care îşi trase plapuma peste cap şi adormi imediat.

— Mă întorc într-o secundă.

— Dinspre partea mea nu e nevoie să te grăbeşti. Amy se trezi cu adevărat abia când fu pe puntea ambarcaţiunii lui Todd. Priveau amândoi răsăritul.

— E fantastic, zise ea. N-aş fi vrut să-l ratez pentru nimic în lume.

— Nu mi-ai spus chiar aşa acum o jumătate de oră

— Dar ce ţi-am spus?

— Ai zis că ai fi în stare să faci moarte de om ca să mai prinzi măcar o jumătate de oră de somn.

— Nu ştiam ce aş fi pierdut. Se întoarse cu faţa spre răsărit şi privi soarele în flăcări oglindindu-se în apă alături de vârfurile Chesapeake-ului. Apele păreau scăldate în sânge, iar şi într-un auriu care aproape că îţi rănea ochii, atât de luminos era.

Fără s-o ştie, Amy făcea parte din frumuseţea acestei dimineţi. Todd privea transfigurat cum soarele îi aurea pielea delicată. Cu părul blond şi cu costumul ei de baie albastru părea ruptă din soare şi din mare. Sufletul îi fu invadat de o senzaţie binefăcătoare şi ştiu că trecea printr-o clipă pe care o va păstra mereu în amintire. După ce culorile păliră, iar soarele se ridică la orizont, Amy se întoarse către Todd.

— Îţi mulţumesc, îi zise ea simplu. O să păstrez mereu în suflet aceste clipe.

— Cea mai bună dintre ele abia acum vine. Se apropie cu mişcări feline de ea şi o luă în braţe. După răsăritul soarelui vine şi dragostea. O întinse pe o pătură. Ea se cutremură când simţi căldura familiară invadându-i viscerele şi împrăştiindu-se în tot corpul.

— Păi ce facem cu celelalte bărci? întrebă ea, dar protestul fusese mult prea palid. Pe când Todd îi îndepărta

bretelele costumului de baie cu sărutări prelungi, îşi dădu seama că nu i-ar fi păsat nici dacă lumea întreagă ar fi asistat la unirea lor. Atât era de fericită.

— Golfuleţul ăsta e retras, îi murmură el. A fost proiectat special pentru cei ca noi. Îi dădu jos costumul de baie ud şi i-l aruncă pe punte. Doar natura le sluji drept martor la ceea ce urmă după aceea. Într-un târziu, Todd aruncă ancora şi săriră amândoi în apa mai puţin adâncă din apropierea ţărmului ca să prindă crabi.

Pregătiră apoi micul dejun, făcând focul pe ţărm. În timp ce crabii se perpeleau în jar, ei continuară tradiţia tuturor iubiţilor la început de drum, făcând iar şi iar dragoste.

— Sper ca ziua de azi să nu se termine niciodată, murmură Amy în timp ce îşi gustau prada.

— Nu e nevoie să ne limităm doar la o zi, când ar putea dura pentru totdeauna. Mărită-te cu mine, Amy! mai luă o înghiţitură de crab şi-i răspunse.

— Nu pot.

— Dă-mi măcar un motiv pentru acest „nu pot” al tău.

— De a…

— Dacă zici „de aia” plec şi te las pe insuliţa sta pustie.

— Te iubesc.

— E exact răspunsul de care aveam nevoie. O să facem o nuntă mare, în familie. O să-ţi placă fraţii mei. De fapt, o să-i cunoşti marţea viitoare. Dau o mică petrecere.

— Nu am spus da!

— Petrecerii sau cererii în căsătorie?

— Amândurora.

— Mi-ai spus că mă iubeşti.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba da. Amy împinse farfuria de carton în care mai erau câţiva crabi încă fierbinţi şi se ridică în picioare.

— S-au întâmplat toate prea repede, Todd. Am nevoie de timp. El tăcu pe când ea măsura cu paşi mari plaja.

— Nici măcar nu aveam de gând să-ţi spun că te iubesc. Pur şi simplu mi-a ieşit din gură. Cred că nici eu nu

am fost perfect conştientă de asta, până când m-am trezit spunând-o. Se opri şi îşi îngropă degetele de la picioare în nisip. Se uită fără să vadă la umbrele paşilor ei pe nisip. Nu pot să-ţi spun chiar acum „da”. Te rog să nu mă grăbeşti. Se ridică şi el şi o luă în braţe. O legăna încet, fără să scoată o vorbă. Buzele îi dezmierdau părul blond, comunicându-i fără cuvinte înţelegerea lui. Se întoarseră în tăcere în port. Stăteau mână în mână, uniţi de aceeaşi aprigă dorinţă. Amy propuse să-şi petreacă restul zilei în apartamentul ei.

— Cine ştie, zise ea pe jumătate în glumă, poate că după ce-o să vezi ce femeie dezordonată sunt, te vei răzgândi să mă mai vrei de nevastă.

— Niciodată, îi răspunse el, urmând-o înăuntru. Se împiedică de un ciocan tocmai când spusese asta.

— Înţelegi ce-am vrut să spun? El se aplecă şi îşi frecă degetul de la piciorul lovit.

— Jeff, fratele meu cel mare, îmi spune mereu că am nevoie de mai multă aventură în viaţa mea.

— În cazul acesta, ai venit unde trebuie. Cu puţin noroc, s-ar putea ca mătuşa Syl să te atârne de pervaz pentru vreo scenă macabră.

— De-abia aştept. Îşi croi cu grijă drum pe lângă cutia ei cu scule şi colivia păsării. Peisajul rămas singur pe perete îi atrase atenţia. Amy îl văzu studiind tabloul.

Adora felul cum stătea el acolo, cu trupul relaxat, cu o expresie senină pe chip. Părea un om extrem de răbdător, se întrebă dacă nu făcuse o mare greşeală respingându-l. Îl iubea. Asta nu se putea nega. De cât timp însă, era greu de spus. Poate că îl iubise chiar din clipa în care în văzuse sub geamul ei. Poate că în tot acest timp, dragostea ei sporise fără să îşi dea seama. Se gândi că uneori dragostea e ca acum, ca o înflorire subtilă şi nu ca un atac prin surprindere.

Se uită şi ea la tablou. Tabloul lui Tim. Cu puţin timp în urmă, când îi pusese lucrurile deoparte, nici prin gând nu i-ar fi trecut că s-ar simţi îndrăgostită de alt bărbat. Se bucura că vindecarea îi fusese completă.

— Cum a murit? întrebă Todd fără să se întoarcă spre ea.

— S-a înecat. Spunând cu glas tare aceste cuvinte, pentru Amy fusese ca un fel catarsis. Traversă camera şi se aşeză în spatele lui Todd. Ce ronie! Cel mai drag lucru din lume pentru sufletul lui l-a ucis.

Todd se întinse şi o apucă de mână strângându-i-o.

— Mereu picta apă, continuă ea. Îi plăcea să spună că apa are atâtea stări de spirit şi că el ar putea să le prindă pe toate pe pânză. Marea era aproape o obsesie pentru el. Acum când reuşise să rostească primele cuvinte, restul veniră de la sine. Cu cât vorbea mai mult de moartea soţului ei, cu atât mai uşurată se simţea.

— Stătea ore în şir, de multe ori fără să ridice pensula, pur şi simplu privind apa. Acum, când îmi amintesc acele timpuri, aş zice că eram puţin geloasă. Cred că niciodată nu l-am înţeles cu adevărat pe Tim.

— Oare există cineva care să înţeleagă până la capăt pe altcineva? o întrebă Todd gânditor. Omul e o făptură complexă zărită printr-o oglindă cu ape întunecate.

Amy îi aruncă o privire plină de admiraţie.

— Uneori mă surprinzi. Ai un suflet de poet.

— Mai împrumut o frază-două.

— Dar când le spui cu vocea ta minunată le faci să pară ale tale. O luă în braţe.

— Asta înseamnă că o anume femeie mă iubeşte? îi aruncă un zâmbet ameţitor.

— De ce nu încerci să afli?

— Stimată doamnă, mă şocaţi! Oi fi eu un judecător scorţos şi insistent, dar… ziua în amiaza mare… Vai, vai!

— Ce timp e mai potrivit pentru dragoste decât ăsta? îl luă de mână ducându-l în dormitorul ei. Apăsă apoi un buton de la capătul patului şi acordurile suave ale cântecului *„Aş vrea să facem dragoste”* umplură încăperea.

— Pot să mă încred în patul ăsta? o întrebă Todd. Dar întrebarea lui fusese pur retorică. Pe când el o privea, Amy îşi trase repede peste cap tricoul şi costumul de baie şi sări

drept în mijlocul patului. Arăta superb stând acolo goală, aurită de soare şi ispititoare, încât nici că i-ar fi păsat dacă patul ăsta nărăvaş ar fi început să ridice în picioare întregul Baltimore. Se întinse în lumina soarelui care se strecura printre storuri şi îi zâmbi.

— În pat poţi să ai încredere. Dar eu sunt cea în legătură cu care ar trebui să îţi faci griji.

— Sună crud ceea ce-mi spui. Tricoul lui şi slipul alunecară pe podea. Se apropie de pat privind-o cu dragoste şi dorinţă.

— Consideră-te avertizat, îi zise ea, întinzând mâna spre el. El i-o luă de îndată şi depuse în căuşul palmei ei un sărut dogoritor. Mi-ai zis odată să te avertizez.

El îşi puse un genunchi pe saltea, îngenunchind deasupra ei.

— De ce, ai de gând să arunci mâine dimineaţă o altă jardinieră pe fereastră? Amy crezu o clipă că se va scufunda în ochii lui de un albastru fără sfârşit.

— Nu. Cuvintele ei fură doar o şoaptă slabă. Am alte planuri în legătură cu tine. Fără grabă, el se aşeză alături de ea, lipindu-şi trupul atletic şi dur de moliciunea dulcilor ei rotunimi.

— De ce nu mă lămureşti?

Părul ei contrasta ca o rază de soare pe pieptul lui. Îşi ridică încet capul şi îl privi în ochi, în timp ce cu vârful degetelor desena mici poteci pe pieptul lui.

— S-ar putea să-mi ia ceva timp ceea ce-mi ceri tu, murmură ea. Degetele coborâră în părul întunecat, aşezat în V sub abdomenul lui plat şi dur. Îl simţi pierzându-şi răsuflarea când mâna ei îi cuprinse bărbăţia pulsând. Poate chiar întreaga zi, şopti ea pe când îşi coborî buzele peste ale lui.

— Ce-ai zice de viaţa întreagă? Amy îl auzi dar nu-i dădu niciun răspuns. Se rătăcise în vraja copleşitoare a dragostei. Inima lui Todd se bătea ca un ciocan; limba ei îl gusta centimetru cu centimetru. Părul ei, căzând peste coapsele lui, părea de mătase. Senzaţiile creşteau în el până la limitele nebănuitului. Tot trupul îi vibra sub

atingerea ei vrăjită. O ridică vijelios deasupra lui. Fu o unire cântând de bucurie ca o jubilaţie a verii. Se arcuiră amândoi ca o punte a iubirii scăldaţi în lumina soarelui. Şi pe când făceau netulburaţi dragoste, patul începu să cânte.

Muzica se amesteca printre vorbele lor fără şir. Şi cum patul se legăna şi se zgâlţâia, dintr-odată muzica îşi schimbă tempoul. *„Aş vrea să facem dragoste”* devenind un fel de explozie de surle şi tobe.

Îndrăgostiţi nu aveau însă timp să observe aşa ceva. Aveau propria lor muzică asurzitoare. Cântecul lor dură până reuşiră amândoi să îşi revină după *„Plimbarea lor pe aripi de furtună”*. Amy se întinse fără vlagă la pieptul lui Todd.

— Auzi ceva ca o muzică? o întrebă el visător.

— S-ar putea. De câte ori sunt lângă tine, aud muzică.

— Dar, parcă ar fi nişte trompete, murmură el îndepărtându-i părul umed de pe frunte.

— Hmm. Probabil trompetele îngerilor din cer. Îşi trecu alene limba peste buzele lui…

— Cele mai bune. Mâinile lui îi cuprinseră faţa.

— Te iubesc, Amy Logan.

— Şi eu te iubesc, Todd Chuningham. Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui din nou.

— Nu auzi o gălăgie ca de talgere? întrebă el de sub buzele ei.

— Cred că-i doar inima mea.

— Ba, eu cred că-i soneria de la intrare.

— Vezi-ţi de sărutări şi ignoră restul. Nu aştept pe nimeni.

— Amy.

— Hmmm?

— Aud şi uşa şi trompetele. Deodată înlemni.

— E patul ăsta afurisit. Iarăşi. Amy sări drept în picioare.

— Doamne Dumnezeule Sfinte, patul meu cânta „Dixie”. Începu să chicotească în palmă. Ridică-te Todd şi

dă onorul.

— Păi cred că am făcut-o deja cu mult zel. Ea îl tachină.

— Numeşti asta „a da onorul”? Dar el zâmbi cu viclenie.

— Şi tu cum i-ai zice?

— A da o raită prin cer. El începu să râdă şi se rostogoli din pat.

— Unul dintre noi trebuie totuşi să se ducă la uşă.

— Tu vei fi acela. Todd îşi trase rapid costumul de baie umed şi şifonat.

— Niciodată când am nevoie nu dau de roba mea de judecător. Îşi trecu o mână ca o greblă prin părul zburlit. Cum arăt?

— De parcă ţi-ai fi petrecut toată după-amiaza în pat şi ce o să le spui?

— Că mi-am petrecut după-amiaza în pat. Se îndreptă spre uşă.

— Todd îl strigă cu disperare, dar el deja dispăruse.

Amy se aşeză pe grămada de cearşafuri răvăşite şi începu să aştepte. Deşi trăgea cu urechea cât putea, nu reuşi să audă nimic. Începu să râdă. Todd arăta cu adevărat ca şi când şi-ar fi petrecut după-amiaza în pat. Şi ce o să le spună vecinilor? Dacă nu ar fi fost goală s-ar fi strecurat în sufragerie să arunce o privire. Minutele se târau încet. Un ţânţar ateriza pe piciorul lui Amy, dar trecu nebăgat în seamă. Fruntea i se acoperise de broboane de transpiraţie în aşteptarea lui Todd. Când curiozitatea îi ajunse la nivel exploziv, se trezi că apare în dormitor.

— Sunt moartă de curioasă să ştiu ce le-ai spus vecinilor, îi zise ea.

— Păi că aşa şi că pe dincolo. Se gândi că zâmbetul lui e revoltător.

— Todd. Spune-mi!

— Atâta pot să-ţi spun: „niciodată vecinii tăi nu se vor mai plânge din cauza patului tău muzical. Ba chiar, nu-i exclus să se ridice în picioare şi să dea onorul când vor auzi acordurile din „Dixie”. Amy se făcu roşie, sfeclă.

— Doar nu le-ai spus.

— Cine ajunge ultimul la duş mă freacă pe spate! Şi dispăru în baie. Când ajunse şi Amy îl găsi fredonând vesel, sub duş.

— Să te frec pe spate, ce să zic, mormăi ea strecurându-se în spaţiul strâmt lăsat de trupul lui. Nici măcar n-a fost o provocare dreaptă.

— Dă cu săpun din belşug, Amy. Ador săpunul. Ştii tu de când… Îi freca spatele cu o vigoare nejustificată.

— Le-ai zis că…

— Ai uitat să dai acolo.

— Nu le-ai pomenit de…

— Aşa, mai la stânga. Îi aruncă halatul de baie pe spate.

— Eşti un rău. N-ai decât să te speli singur pe spate. El se întoarse brusc şi o strânse tare în braţe.

— Ştii ce s-a întâmplat cu pisica, Amy?

— Aia care m-a târât prin tribunale?

— Nu, o pisică oarecare. În vreme ce trupul lui lunecos din pricina săpunului îi stârnea din nou simţurile, curiozităţii îi luă locul dorinţa. Începu să presare sărutări mici şi leneşe pe pieptul lui, înainte de a-i da un răspuns.

— Ce s-a întâmplat cu pisica, Todd?

— Mă faci să uit. Limba ei alunecă concentric în jurul sfârcului.

— Hai, termină-ţi povestea. Ştii cum mă dau în vânt după poveşti. După ale tale mai ales.

— Curiozitatea, se aplecă şi îi strecură limba în ureche, a omorât… se opri să îi sărute gâtul, muşcându-i-l uşor… pisica în cauză… îi luă în stăpânire gura.

Ea însă se trase înapoi.

— Cum zici că a murit?

— Acum cine e „un rău”? O trase cu putere spre el. Las că-ţi arăt eu! Şi îi arătă. Trecu o mică eternitate, până ce o lăsă să alunece uşor alături de trupul lui, sprijinindu-şi în sfârşit picioarele pe reazemul solid al căzii de baie.

— Ce pisică norocoasă, murmură ea.

O sunară pe mătuşa Syl chiar în seara aceea.

— Stă întotdeauna la *Waldorf*, îi zise Amy lui Todd pe când forma numărul. Telefonul sună de trei ori în gol. Nimeni nu răspundea. Începu să fie neliniştită. Ochii îi erau imenşi şi trişti când privi spre Todd.

— Era obosită ieri după-amiază când s-a întors de la concertul acelea în aer liber.

— Sunt aici. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o mângâie uşor pe ceafă. Nu-ţi face griji, iubito.

Mătuşa Syl răspunse abia la al şaselea apel. Amy simţi că leşină de uşurare.

— Mătuşă Syl. Unde ai fost până acum?

— La Sack, pe urmă la *Bloomingdale* şi la *Macy*. Ar fi trebuit să mă vezi cântând la *Taverna de verde*. Am fost pe Broadway şi în Central Parc. Am mâncat hot-dogs şi am ascultat un concert dat chiar pe stradă. Pari cam fără suflare, draga mea, ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic. Amy îşi ridică privirea spre Todd. El îi răspunse cu un zâmbet. Mă bucur că-ţi aud glasul. Tu ce mai faci?

— Ce-am făcut şi ieri pe vremea asta. Dar tu?

— Bine. Sunt unduioasă ca o liană şi de două ori mai pătimaşă decât orice altă femeie de vârsta mea. Todd e acolo, cu tine?

— Da.

— Atunci de ce-ţi pierzi timpul pălăvrăgind cu mine? Nu vă puteţi gândi la ceva mai „fierbinte”?

— Păi am şi făcu-o. Râsul mătuşii Syl fu atât de puternic, încât până şi Todd îl auzi de unde stătea.

— Ei bine, dacă aţi rămas în pană de idei, citeşte pagina 88 din ultima mea carte. S-ar putea să vă dea o ocupaţie interesantă pentru un timp.

— Eşti o bătrânică perversă.

— Ştiu. Dar sunt tare dulce şi deloc plicticoasă. Pa, Amy!

— Ai grijă de tine, mătuşă Syl. Zâmbind încă, Amy trânti receptorul în furcă. Se simte bine, slavă Domnului, îi zise lui Todd.

— Din câte mi-au ajuns la ureche se simte mai mult

decât bine. Mătuşa ta este o femeie extraordinară, Amy!

— Aş vrea să trăiască veşnic. Todd privi chipul femeii pe care o iubea; pierduse de atâtea ori oamenii dragi din jurul ei. Întâi părinţii, apoi soţul. Ar fi vrut s-o poată apăra de tristeţe şi de durere, s-o protejeze cumva, dar ştia că oricât şi-ar fi dorit-o, nu, putea. Viaţa îţi oferă şi cărţi bune şi cărţi proaste. Şi tot ce poţi face e să încerci să joci până la capăt. Îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o strânse lângă el.

— Ştii ce-mi doresc? o întrebă.

— Nu, ce?

— Aş vrea un cornet imens, plin de îngheţată asortată şi cu trei turnuri de frişca pe deasupra. Ei, ce zici? Dăm o fugă până la *Swenson*?

Amy strălucea de încântare.

— În sfârşit! Credeam că nu mai ajungi la mâncare.

— Ce-s eu de vină, dacă doamna mă distrage de la alte îndatoriri mai puţin plăcute?

Luna arunca umbre întunecate peste patul muzical. Amy dormea cu o mână aruncată peste pieptul lui Todd. Capul şi-l înghesuise în scobitura umărului lui.

Se întoarse puţin, foindu-se ca şi cum visul i-ar fi fost tulburat deodată. Din nou coşmarul copilăriei sale revenise încă şi mai puternic, în ciuda personajelor care se schimbau mereu, decorul era acelaşi. Stătea învăluită într-o ceaţă deasă, căutând oameni care nu mai erau demult acolo. După ce muriseră părinţii ei, începuse să-i caute în această ceaţă atotcopleşitoare, iar după moarte, Tim devenise cel pe care îl căuta în coşmarul ei.

În noaptea asta, coşmarul era parcă şi mai înspăimântător. Todd era cel de negăsit în ceaţă. Alerga către el, cu braţele larg deschise, dar se trezea că îmbrăţişează doar o nălucă ce se destrăma la prima atingere. Ori de câte ori o lua de la capăt, se trezea mereu singură în ceaţa deasă.

— Nu, ţipă ea prin somn. Todd se trezi imediat.

— Amy? Se ridică într-un cot şi se uită în jos la ea. Chipul ei părea în agonie.

— Nu! Nu! Tooodd! Se zbătea neputincioasă. El o luă în braţe legănând-o încet şi încercând s-o liniştească. Îi atinse faţa.

— Aici sunt iubito! Aici!

— Todd? îşi deschise ochii. Eşti aici. Se agăţă de el cu disperare. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici. Şi că eşti bine. El îi dezveli fruntea asudată.

— Sunt aici. Ai avut un coşmar, iubita mea.

— Erai acolo, în ceaţă şi nu puteam să te găsesc. Mereu dispăreai… ca părinţii mei… şi ca Tim. Unghiile ei i se înfipseră în spate.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Ţine-mă în braţe, Todd, te rog. Doar atât. O luă în braţe, mângâind-o cu infinită tandreţe până când adormi din nou. El însă rămase treaz, cugetând la semnificaţia coşmarului ei.

A doua zi dimineaţă Amy era epuizată. Todd observă cât de tăcută devenise. Pe când pregăteau micul dejun mai văzu şi că se străduia să îi evite atingerea şi chiar apropierea.

— S-a întâmplat ceva, Amy? o întrebă imediat.

— E duminică. Azi pleci. El începu să râdă.

— Plec doar la etajul de mai jos. Străbătu din doi paşi bucătăria şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Şi dacă ar fi cum vreau eu, tu ai veni cu mine.

— Nu.

— De ce să locuim în apartamente separate când ne iubim? Şi apoi trebuie să fim mai mult timp împreună ca să putem pune la cale nunta cea mare.

— Nu.

— Dacă mai spui asta, o să ajung la un complex pavlovian.

— Nu mă mut la tine, Todd. Avea faţa trasă şi albă ca o coală de hârtie. Simţi că îl cuprinde frica. Încercarea lui disperată de a slobozi un hohot de râs vesel eşua într-un hârâit aspru.

— Perfect. De vreme ce eşti atât de demodată, poţi aştepta cu mutatul până după nuntă. Ea însă ridică mâna

în sus, ca şi cum ar fi încercat să prevină un dezastru.

— Te rog, nu mai pomeni de nuntă, Todd! Nu am spus „da” niciodată. Se eliberă din îmbrăţişarea lui şi îi întoarse spatele. Frica îl înţepă de astă dată mai puternic.

— Bine, admit că am cam forţat nota. Numai că nu prea văd ce rost ar avea să mai aşteptăm, când ne iubim aşa de mult. Ea nu-i dădu niciun răspuns.

— Mă iubeşti, nu-i aşa, Amy? o întrebă cu glas scăzut. Încleştându-şi pumnii la spate, Amy se întoarse cu faţa spre el.

— Am avut o minunată idilă de sfârşit de săptămână. Lasă lucrurile aşa cum sunt.

— Nu pot accepta aşa ceva. Ceea ce am simţit amândoi a fost mai mult decât „o idilă” de sfârşit de săptămână.

— Trebuie totuşi să accepţi, eu m-am înşelat când ţi-am spus… Făcu o pauză, muşcându-şi buza de jos. Minciuna asta i se părea cel mai greu de spus.

— Continuă. Vocea lui avea un tăiş ca de oţel.

— M-am înşelat în privinţa iubirii mele pentru tine. Am greşit.

— Ai fi putut să mă păcăleşti. Îşi ridică mâinile cu palmele în sus, într-un gest care voia să exprime nonşalantă.

— Şi ce dacă? îmi place să fac dragoste. Uneori trupul meu spune lucruri pe care inima nu le simte.

— Spune vorbele alea, Amy.

— Care vorbe?

— Spune aşa: „Todd, eu nu te iubesc”.

— Todd, eu… Dar hotărârea i se topi când îi privi faţa. Cum putea să nege că îl iubeşte, când toată fiinţa ei îl dorea cu disperare?

— Vezi, nu poţi s-o spui! Străbătu într-o clipă spaţiul care-i despărţea şi o strânse la piept. Hai să vorbim despre asta, Amy.

— Nu. Dă-mi drumul, Todd. Şi pleacă. Nu vreau să…

— Hai, spune-o, îi zise el îndurerat, şi voi pleca imediat. Se aplecă deasupra ei şi o sărută adânc pe gură.

Era un sărut pătimaş, fără menajamente, care nu avea cum şi negat. Prinsă fără de veste, Amy îi răspunse imediat. Gura ei înflori sub buzele lui atât de insistente. Şi pe când el plonja în adâncurile dulci ale gurii ei, aproape că o făcu să-şi schimbe hotărârea. Cum putea să-l lase să plece? se întrebă. Cum putea să nu recunoască cât de mult îl iubeşte, când el devenise totul în lume pentru ea? îi trebui întreaga ei voinţă ca să se poată smulge din braţele lui.

— Te rog, pleacă! Vocea îi tremura când rosti aceste cuvinte.

Văzând-o cât e de nefericită, Todd ar fi vrut să-şi tragă un pumn. Ce idiot sunt, se blagoslovi în sinea lui. Are nevoie de înţelegere, nu de tratament cu mănuşi.

— Iartă-mă, Amy! N-o să te mai ating. Hai să ne aşezăm şi să stăm de vorbă la o cană de ceai. Doar suntem adulţi întregi la minte. Nu există problemă pe care să n-o putem rezolva împreună.

— Dar nu-i vorba de noi, ci de mine. Nu pot face faţă acestei relaţii.

— Am avut parte de lucruri prea frumoase, ca să le aruncăm atât de uşor.

— Au fost frumoase atâta cât au fost, dar acum totul s-a sfârşit. Definitiv, Todd!

— Eu plec, Amy. Îţi dau timp să…

— Nu am nevoie de timp. Hotărârea mea e luată. Şi n-o să mă răzgândesc. Niciodată!

— Niciodată să nu spui „niciodată”. Se întoarse şi ieşi din casă.

Amy rămase nemişcată în faţa uşii închise. Se gândea că poate niciodată în viaţă nu va mai şti ce-i bucuria.

CAPITOLUL 9

Luni dimineaţă, mătuşa Syl şi petuniile sosiră împreună.

Amy îşi ridică ochii de la invenţia ei. Reuşi să îi ofere mătuşii ei un zâmbet mic dar îi venea să urle când îl văzu pe valetul lui Todd cu jardiniera în braţe.

Petuniile se revărsau peste marginile cutiei în fel de fel de culori. Era curcubeul pe care Todd i-l promisese.

Faţa i se albi amintindu-şi de momentele atât de tandre petrecute în biroul lui Todd. Din fericire pentru ea, nimeni nu observă schimbarea. Mătuşa Syl discuta aprins cu Justin despre petunii şi arme secrete.

În vreme ce îi ascultă, Amy se hotărî că ar fi interesat-o conversaţia dacă nu ar fi fost cu inima frântă.

— Aş putea folosi o jardinieră cu petunii în capitolul nouă, îi spunea mătuşa Syl lui Justin. Nimeni nu ar observa cuţitul plin de sânge ascuns prinţe petuniile roşii.

— O idee unică, într-adevăr, fu de acord Justin. Semăna puţin cu „Scrisoarea furată" a lui Poe.

— Exact. Ochii negri ai mătuşii Syl scânteiau de încântare, în timp ce încerca să vadă pe sub peruca ei blondă alunecată ca de obicei spre vârful nasului. Îşi trase peruca mai în vârful capului, aproape dărâmându-şi-o de pe cap. Aceasta rămase într-o poziţie precară, adică pe o ureche. Amy, unde vrei să-ţi pună Justin jardiniera cu flori?

— Eu… Amy îşi prinse buza de jos între dinţi. Nu voia florile. Văzându-le tot timpul şi-ar fi amintit de Todd. M-am răzgândit, Justin, te rog ia-le şi du-le sus domnului judecător. Nu te superi, nu?

Mătuşa Syl îşi privi mai atentă nepoata. Şi pentru prima oară, de când intrase în casă, observă faţa trasă şi mâhnită a lui Amy. Se pare că necazurile nu lipseau din Paradis. Imediat mătuşa Syl hotărî, în calitatea ei de peţitoare convinsă să aranjeze ea lucrurile cum era mai bine.

— Prostii. De ce să plimbi nişte petunii aşa de frumoase de colo până colo? Pune-o la fereastră, Justin şi mulţumeşte-i domnului judecător.

Justin zâmbi plin de recunoştinţă către mătuşa Syl şi făcu ce i se ceruse.

Amy nu voia să facă scene. Lasă-l să pună jardiniera la fereastră, ea nici n-o să se uite într-acolo. Întoarse capul ca să nu le mai vadă. Dar puţin câte puţin se trezi că îl urmăreşte pe Justin cum agăţa jardiniera sub pervazul ferestrei indicate.

Fiecare lovitură de ciocan vibra în inima ei. Cum o să

trăiască fără Todd? Pe ai cui umeri largi o să mai plângă? în braţele cui se va mai arunca? Undeva găsească fericirea?

Îndată ce termină de bătut cuiele şi de fixat cutia, Justin îi dădu lui Amy un bileţel.

— E de la domnul judecător, îi zise el în chip de explicaţie. Dar nu mai era nevoie.

— Mulţumesc, Justin. Amy băgă neatentă biletul în buzunarul fustei. Se simţea nesăbuită şi proastă. De fapt tare ar fi vrut să fugă la fereastră şi să-şi îngroape faţa între flori. Ar fi vrut să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Dar în loc de asta, rămase privind în gol, până ce mătuşa Syl o scutura din visare.

Luând braţul lui Justin, mătuşa Syl îi făcu vânt pe uşă.

— Ce drăguţ din partea ta să aduci florile! Hai să luăm ceaiul împreună în după-amiaza asta. Vreau să vorbim despre cuţite. Poate şi despre securi. Clyde ăia e tot mai rău pe zi ce trece. Râse, continuând: Un adevărat ticălos, ce mai! La revedere. Şi spune-i judecătorului ăluia perfect că mătuşa Syl îi transmite toate cele bune. Închise hotărâtă uşa după Justin şi se întoarse imediat către nepoata sa.

— Ia spune-mi acum ce se petrece aici?

— Nimic. Am avut o scurtă aventură care s-a terminat.

— *„O scurtă aventură”*. Tonul mătuşii Syl spunea totul despre părerea ei în legătură cu un cuvânt atât de urât. Draga mea, n-ai avut în viaţa ta o aventură. Şi nimeni nu ar putea avea aşa ceva cu un asemenea judecător superb. Nu poate fi decât un episod romatic. Îşi puse braţul în jurul umerilor lui Amy şi vocea i se îndulci brusc. Ce nu merge scumpa mea? Arăţi de parcă ţi-ai fi pierdut cel mai bun prieten.

— Poate chiar aşa şi e. Amy se răsuci îngropându-şi faţa în umărul osos al mătuşii ei. Nu m-am putut descurca, asta-i tot. Todd e minunat, dar trebuie să îl las să plece. Mătuşa Syl o mângâie pe cap.

— Lucrurile astea se vor aranja de la sine. Privi apoi spre flori şi zâmbi. Sunt sigură de asta. Dar ce-ar fi ca până atunci să petrecem o după-amiază frivolă explorând oraşul? Amy îşi ridică imediat capul.

— Eşti sigură că vrei asta? Nu eşti prea obosită după călătoria cu avionul?

— Mă simt întinerită, renăscută. New York-ul are întotdeauna acest efect asupra mea. Şi-apoi, vreau să şochez Baltimore-ul cu noua mea perucă. Aşteaptă numai s-o vezi. E argintie şi bate pe alocuri în roz bombon.

Luară troleibuzul către suburbia oraşului. Amy uitase complet de biletul din buzunarul fustei ei în vreme ce explora cot la cot cu mătuşa ei Baltimore-ul. Se distrară amândouă ca nişte puştoaice. Ba chiar reuşi pentru scurt timp să nu se mai gândească la Todd. Dar odată cu venirea serii, amintirile o copleşiră. Mătuşa Syl se dusese la culcare devreme, iar Amy se străduia să se concentreze asupra cărţii pe care o ţinea în mână. Dar chipul lui Todd reuşea să se suprapună de fiecare dată rândurilor de sub ochii ei. Râsul lui mai răsuna încă în toată casa. Bileţelul nedeschis deveni deodată atât de greu, încât părea o piatră de moară de care trebuia să scape cumva.

Hârtia foşni când o despături. Scrisul lui Todd, un scris mare şi liniştitor, îi sări imediat în ochi *„Eşti încă o lume a curcubeielor pentru mine”*, scria în bileţel.

Amy îşi trecu degetele peste cuvinte, încercând să atingă omul care scrisese toate astea. Mâinile îi tremurau vizibil şi dorul de Todd deveni deodată o durere ascuţită în capul pieptului. Pentru prima oară de când îl alungase, se întreba dacă făcuse bine. Nu era nici măcar sigură de motivul din pricina căruia pusese capăt relaţiei lor. Ştia numai că ar fi mai bine să-l piardă acum, decât mai târziu când durerea i-ar fi fost ca un abis fără fund.

Băgă bileţelul în buzunar şi începu să se plimbe de colo-colo. Trebuia să iasă din casa asta. Trebuia să facă ceva, să scrie, să se agite, orice ar fi putut-o elibera din menghina amintirilor atât de dureroase.

Mâzgăli repede un bilet în cazul că mătuşa Syl s-ar fi

sculat şi nu ar fi găsit-o. Îşi trecu peria prin păr şi se năpusti spre uşă. La început paşii o purtau fără ţintă, dar când zări reclamele luminoase o porni hotărâtă. Îi plăceau filmele. Dacă exista ceva în lumea asta mare care ar fi putut-o ajuta să nu se mai gândească la iubirea ei pierdută, atunci numai un film bun putea fi. Îşi cumpără bilet fără măcar s-o intereseze ce film rula. Când pătrunse în holul cinematografului şi simţi mirosul de floricele ştiu că făcuse alegerea potrivită. Un film şi nişte floricele, dublu panaceu. Cumpără un cornet imens cu conţinutul susamintit care trecuse deja prin hârtia albă, lăsând nişte pete de grăsime foarte promiţătoare. Se duse tocmai în fundul sălii, avea un rând întreg numai pentru ea.

Primul lucru care-i sări imediat în ochi fu că actorul principal avea ochi albaştri. Doamne, Dumnezeule, mormăi de una singură. De ce trebuia să aibă ochii neapărat albaştri? îşi îndesă o mână de floricele în gură şi încercă să nu se mai gândească la judecătorul Todd Cunningham şi la ochii lui remarcabil de albaştri. Ochii aceia care se strângeau puţin la colţuri când râdea, în mici încreţituri vesele şi care se preschimbau într-un albastru-închis când făceau dragoste. Nu reuşi să audă nici măcar un cuvinţel din ce spunea actorul ăia. Şi el avea părul negru, aproape la fel de negru ca al lui Todd. Se întrebă dacă era tot atât de aspru şi dacă se ondula pe deget ca şi cum ar fi vrut să se modeleze pe tiparul dorit de ea. Avu la un moment dat impresia că actorul împuşcase pe cineva, dar nu era prea sigură. Un alt cinefil întârziat se aşează alături de ea. Simţi cum i se ridică părul de pe mână când un picior musculos de bărbat se lipi de al ei. Îşi ţinu ochii lipiţi de acţiunea de pe ecran, întrebându-se de ce nu se aşezase în altă parte. Sala era aproape goală, deci locuri erau destule. Şi deodată văzu o mână mare întinzându-se spre cornetul ei cu floricele.

— Vă deranjează? întrebă bărbatul. Eu am uitat să-mi cumpăr. Capul i se întoarse imediat la auzul acelei voci. Zâmbetul lui Todd lumina cinematograful ca ziua.

— M-ai urmărit? îi şopti ea apăsat.

— Nu, dar tu? Luă fără grijă floricele din cornetul ei lipsit de apărare şi îşi lăsă în mod deliberat o mână pe piciorul ei.

— Eu am venit prima aici.

— Ba nu. Stăteam în cealaltă parte a sălii şi te-am văzut când ai intrat.

Căldura mâinii lui începea s-o facă să respire precipitat. Îi împinse piciorul la o parte, cu o bruscheţe care trimise o trombă de floricele în aer.

— Ai grijă, auzi vocea lui Todd. Îţi pierzi floricelele.

— Ba o să-mi pierd şi răbdarea. Pleacă! O femeie cu faţa ca o lună plină, de pe rândul din faţa lor, se întoarse spre ei.

— Sst, îi admonesta. Todd se aplecă şi îi şopti lui Amy la ureche:

— Cine crezi că a făcut-o, iubito? Simţea că se topeşte. Şi asta o scoase încă şi mai mult din sărite. Venise la film ca să uite de Todd, nu ca să fie invadată de el.

— Ce să facă? replică ea tăios. Femeia cea grasă se întoarse din nou:

— Sssh!

— Scuze, îi zise Todd. Apoi se aplecă iarăşi punându-şi o mână pe piciorul lui Amy, fără a se preface măcar că a făcut-o din neatenţie. Crima, şopti el iar.

Era atât de aproape de ea că ar fi putut să-i atingă buzele. Amy crezu că va muri. Ar fi vrut să-i toarne toate floricelele în cap sau să-l sărute până s-ar fi uitat cruciş la ea. Adevărul e că nu ştia nici ea ce voia cu adevărat. Cuvintele ei îl gâdilară pe obraz dându-i fiori.

— Care crimă? Ochii lui străluciră în lumina difuză din cinematograf.

— Cum iubito, nu ai urmărit filmul?

— Cum aş fi putut? Capul tău stătea în faţa ecranului. Se aşează mai relaxat pe scaun şi îi trase uşor capul pe umărul lui.

— Ia uită-te! Nu e mai bine aşa?

— Nu. Se îndepărtă rapid de el. De ce faci asta? îi şopti. Când el se întoarse către ea, faţa lui era extrem de

serioasă.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să-ţi dau drumul. Te iubesc.

— Iar eu nu am de gând să mă implic. Îşi întoarse faţa cu hotărâre către ecran. Actorul cu ochi albaştri râdea de ea sau doar i se păruse ei.

— Dar ai făcut-o deja. Cu aceste cuvinte laconice, Todd se întoarse şi el plin de interes cu faţa spre ecran. Femeia din faţa lor care le urmărise conversaţia de la un capăt la altul hotărâse că show-ul din spatele ei era mult mai interesant decât cel de pe pânză. Se întoarse cu faţa la ei şi le zise:

— Mi se pare mie că voi doi ar trebui să discutaţi toate astea mai degrabă în pat decât la cinematograf. De ce nu vă duceţi acasă?

— O idee strălucită, îi răspunse Todd. Se întoarse apoi către Amy. Ce părere ai, iubito? Discutăm în pat?

— Eşti revoltător.

— Eşti adorabilă. Femeia din faţa lor radia de încântare.

— Îmi plac poveştile de dragoste reuşite.

— Asta nu-i o poveste de dragoste, o contrazise Amy, ci un mister cu multe crime. Todd o luă pe după umeri.

— Ba o să fie o poveste cu happyend, adică cu nuntă.

— Bine. Femeia le zâmbi. Ador happyend-urile. Amy hotărî să îi ignore pe amândoi. Dacă se străduia suficient putea chiar să se prefacă asupra faptului că mâna lui Todd trimitea mesaje fierbinţi trupului ei. Se „adânci” în cornetul cu floricele şi îşi întoarse întreaga atenţie spre acţiunea de pe ecran. Dialogul părea fără sens, acţiunea fără risc, dar ei nu-i păsa. Trebuia neapărat să-şi mute gândul de la bărbatul de alături care o tulbura cu bună ştiinţă. Furişă o ocheadă scurtă pe sub gene ca să vadă ce face. Dar el îi prinse mişcarea, întinse mâna către cornet şi îi pescui de acolo mâna ei pe care o prinse într-o încleştare unsuroasă, îi luă apoi fiecare deget în parte şi cu o încetineală deliberată începu să îl lingă.

— Hmmm, e delicios, îi zise el prefăcut. Ar fi trebuit

să-şi tragă mâna, dar nu avea puterea s-o facă. Simţea că se topeşte.

— De ce nu te uiţi la film? îi zise ea.

— Mai bine mă uit la tine. Savura încă un deget plin de grăsime. Mai bine te mănânc. Încercă să îl îndepărteze închizând strâns ochii. Dar nici de astă dată nu-i merse. Era în interiorul ei, în inima ei, pretutindeni. Să-l lase să plece părea acum mai greu decât la început. Mult, mult mai greu. El se aplecă spre ea şi respiraţia lui fierbinte îi atinse obrazul.

— Ce-mi place când închizi aşa din ochi. Buzele lui coborâră încet de pe obraji pe linia maxilarului Nu poţi să mă elimini atât de uşor din faţa ochilor, Amy! De câte ori o să deschizi ochii, voi fi lângă tine. Îşi deschise ochii şi se uită drept la el.

— Ca „Forţa”? Amândoi zâmbiră aducându-şi aminte de ultima oară când ea folosise aceleaşi cuvinte.

— Întocmai. Vorbeşte-mi Amy, dă-mi voie să îţi fiu şi prieten şi iubit.

Ar fi atât de uşor să-i vorbesc, se gândi Amy, să desluşesc toate problemele de nerezolvat, pur şi simplu sprijinindu-mi capul pe umărul lui. Dar nu, nu putea face asta. Nu putea să despartă dragostea de prietenie. Erau una şi aceeaşi. Şi ca să supravieţuiască, trebuia să se lipsească de amândouă. Rămase în leagănul dulce al braţelor lui încă o clipă, absorbindu-l cu fiecare bătaie a inimii, fără să reuşească să găsească tăria de care avea atâta nevoie. În cele din urmă totuşi se trase mai la distanţă.

— Plec acasă, îi spuse.

— Merg şi eu cu tine.

— Todd…

— Insist. Părăsiră întunericul cinematografului. Afară, reclamele luminoase îi scăldară în ape verzi şi roşii.

— Nu ştiu de ce persişti în această nebunie, îi zise Amy, pe când se plimbau pe străzi. Nu intenţionez să-mi schimb deloc părerea în legătură cu tine.

— Bine.

— Bine?

— Da, mi-ai spus deja că mă iubeşti.

— Nu sub prestare de jurământ. El zâmbi.

— Ai spus-o unui judecător. E acelaşi lucru. Lăsă rămarca să treacă neobservată, Sperând ca tăcerea să-l facă să renunţe. Dar se înşela.

— Mâine seară e petrecerea de care ţi-am zis. Te rog s-o aduci neapărat pe mătuşa Syl.

— Nu vin.

— Trebuie. Nu cred că ai vrea să-mi dezamăgeşti fraţii, nu-i aşa? Ei speră s-o cunoască pe femeia pe care o iubesc.

— Atunci nu ai decât douăzeci şi patru de ore ca să găseşti altă femeie.

Blocul lor apăru deodată drept în faţa ochilor. Răsuflarea uşurată a lui Amy se auzi de departe.

— Încăpăţânarea ta nu poate fi întrecută decât de frumuseţe, îi zise Todd în timp de deschidea uşa grea de la intrare. În hol o luă iarăşi în braţe. Asta ca să ai o mică amintire până… Buzele lui lacome le acoperiră pe ale lui Amy. N-ar mai fi putut să scape de acest sărut. Începu să scâncească uşor de dorinţă când limba lui plonja între buzele ei. În semi întunericul holului fu gata-gata să renunţe şi să fie a lui. Gata-gata, dar nu chiar. Coşmarul ei cu pierderea fiinţei iubite în ceaţa deasă era de prea multă vreme o parte componentă din felul ei de-a fi.

Chiar înainte de a-şi spune că moare de dorinţă, Amy se trase la o parte. Trecându-şi o mână tremurătoare prin păr făcu un pas înapoi şi îşi ridică privirea spre el.

— Îmi pare rău de petrecere, Todd. Îmi pare rău de… tot. Apoi se întoarse şi o luă la fugă. Altfel nu şi-ar fi păstrat hotărârea neschimbată nici cinci secunde. Îi dădură lacrimile abia când ajunse acasă, în siguranţă.

— N-o să plâng. O să-l uit. Se duse la baie şi intră sub duş. Dar lacrimile nu voiau s-o asculte. Se şterse cu prosopul şi se băgă în pat. Înainte de a stinge lumina îl zări pe micul ei robot într-un colţ al camerei.

— De ce oare nu pot fi şi oamenii în carne reparaţi

pur şi simplu schimbându-le nişte circuite sau o baterie? Oare de ce, Herman?

Dar Herman nu-i răspunse. Amy ştia că doar ei îi stă în putere să-l ţină veşnic alături pe Herman.

Amy se strădui să nu se gândească la petrecere. Se sculă devreme şi se grăbi să se apuce de invenţia ei „perpetuă”. Dar nu reuşi să regăsească farmecul muncii fără odihnă. Aşa că după treizeci de minute de privit în gol îi veni o singură idee strălucită. Să se apuce de ceva măreţ; o curăţenie generală de exemplu. Până şi mătuşa Syl fu vădit impresionată de norii de praf pe care Amy îi stârnise în zelul ei netemperat.

— Mamă, mamă! Ai nevoie de mască şi salopetă ca să treci pe aici. Mătuşa Syl purta noua ei perucă argintie şi ochelari de soare enormi.

— Te duci undeva, mătuşă Syl?

— Ies, îi zise mătuşa ei misterioasă.

— Aha, înţeleg că te duci incognito.

— Azi nu vreau săiiu deranjată de fanii în extaz. Am alte lucruri mai importante de făcut. Amy o urmări pe mătuşa ei plecând, apoi atacă iarăşi ordinea apartamentului lor. Ce dacă n-o să mai simtă niciodată curcubeie şi senzaţii magice? O avea pe mătuşa Syl şi pe Hortence, se consolă ea, ştergând praful din spatele canapelei. Nu mai avea nevoie de altcineva care să-i complice existenţa.

Luă o cârpă din debara şi se apucă să lustruiască parchetul de stejar. În acest timp însă mintea i se învârtea în jurul aceloraşi lucruri. Dar dacă i-ar fi spus „da” lui Todd? Putea să conteze pe el pentru totdeauna? îi plăcea să iasă cu bar ca în larg. De unde putea ea să ştie dacă nu va sfârşi cumva pe fundul golfului Chesapeake?

Pe la amiază era epuizată. Făcu rapid un duş, pe urmă se îmbrăcă, alegând o pereche de pantaloni-pană din bumbac alb şi un tricou scurt marinar. După ce se pieptănă şi îşi legă părul la spate cu o fundă albastră se duse la bucătărie sperând încă să-l uite pe Todd prin ocupaţii de tot felul.

Se număra probabil în topul celor zece bucătari fără cea mai mică speranţă din istoria lumii, în curând cuptortul înghiţi o prăjitură care se chema „Pădurea neagră”. Oriunde se întorcea îl vedea pe Todd; râzând, îmbrăţişând-o, vorbindu-i. Cu mintea mai mult la un anume judecător decât la prăjitură, reuşi să încline într-un asemenea unghi periculos blaturile, că şi turnul din Pisa ar fi părut mai drept. Ornă totul cu frişca şi căpşuni. Mătuşa Syl intră la timp ca să o vadă pe Amy punând căpşuna din vârf, ultima de altfel.

— Dăm o petrecere? o întrebă pe nepoata ei.

— Nu.

— Atunci ar fi bine s-o facem totuşi.

— De ce?

— Pentru că azi e marţi şi undeva pe aici avem un sărbătorit. Cred că ar trebui să ne oferim ajutorul, aşa, ca între vecini. Amy îi zâmbi.

— Hai să ieşim la o plimbare şi când ne întoarcem o să te pun să mori, căzând de la fereastră. Amy râse.

— Iarăşi?

— De data asta până la o înălţime mai mică.

Când se întoarseră din hoinăreală, mătuşa Syl o întrebă:

— Eşti pregătită să mori?

— Acum, noaptea? Dar n-o să mă vezi în întuneric.

— O să te cobor cu o lanternă. Mă duc să aduc frânghia.

— Frânghia?

— Păi, nu uita că o să atârni la oarecare înălţime. Văzând figura îngrijorată a lui Amy, mătuşa lui Syl o linişti.

— Ştiu cum se face; l-am întrebat azi pe Justin. O să legăm frânghia de piciorul canapelei şi eu o să te cobor încet pe geam. După ce o să aud un urlet-două, te trag sus. Să nu-ţi faci griji.

— Eşti sigură că o să mă poţi trage înapoi?

— Nu-ţi face griji, ţi-am mai spus doar.

— Mătuşă Syl, mi-e teamă că încep să îmbătrânesc şi nu-ţi mai gust schemele.

— Crede-mă, draga mea, asta o să-ţi placă la nebunie, îi răspunse mătuşa ei cu un zâmbet misterios. Cu un capăt al funiei legat zdravăn de piciorul canapelei şi cu celălalt în jurul taliei, Amy fu coborâtă pe fereastră. Rămase cât putu de mult lipită de pervaz, dar la cererea mătuşii sale îşi dădu drumul în gol. Până la urmă ajunse la concluzia că nu era chiar atât de rău să-ţi petreci seara atârnat în aerul cald al nopţii de vară. Era chiar mai tare decât jelitul după Todd.

— E minunat, draga mea, o auzi pe mătuşa Syl strigând de sus. Acum îmi dau seama exact cum cade cineva de la înălţimea asta.

— Perfect. Atunci trage-mă sus!

— Nu încă. Vreau să te mai cobor puţin. Amy începu să râdă de ridicolul situaţiei.

— Dacă te gândeşti că am venit tocmai din Mississippi ca să mor aici, în felul ăsta.

— Asta-i fetiţa mea, îi zise mătuşa Syl, coborând-o până ce picioarele lui Amy începură să se legene în faţa geamului de dedesubt. Sună telefonul, scumpa mea. Rămâi acolo. Mă întorc numaidecât.

— Unde m-aş putea duce? întrebă retoric Amy. Se răsuci în beznă, aşteptând-o pe mătuşa ei s-o tragă sus. Răzbătea până la ea muzica de la etajul întâi. Noaptea de vară vibra odată cu muzica de jazz. Deodată încremeni. Muzica de petrecere, îşi zise ea. Se bălăbănea deci la fereastra lui Todd.

— Mătuşă Syl, strigă ea în panică. Ridică-mă imediat!

Dar nu primi niciun răspuns. Amy trase în zadar cu urechea. Niciun zgomot măcar. Probabil că mătuşa ei o uitase acolo afară. Era acum în faţa maşinii sale de scris, în timp ce ea se învârtea atârnată de frânghie ca o jucărie de atârnat la oglinda maşinii. Amy încercă să se caţere în sus, dar din pricina efortului lovi geamul lui Todd cu vârfurile picioarelor. Rămase încremenită, neîndrăznind nici măcar să respire. Dar dinăuntru nu părea să se fi auzit ceva. Luptându-se din nou cu frânghia Amy începu să boscorodească la adresa iubirii nepieritoare a lui Todd

care se consolase cu o petrecere bună de pierderea ei. Las că o să-i arate ea! O să se ducă sus şi-o să taie tortul ei „pădurea neagră” şi-o să dea o petrecere pe cinste. O să invite toţi vecinii şi poate chiar şi pe doamna Matilda Hildebrand. Cu cât se lupta mai tare să se caţere, cu atât mai furioasă devenea. Dar degeaba.

Nu reuşea să se ridice singură în sus.

În frumoasă belea te-ai băgat, îşi zise ea în gând.

Deodată fereastra se deschis larg şi Todd îşi scoase capul afară, zâmbindu-i.

— Văd că te-ai hotărât în cele din urmă să vii totuşi la petrecere, îi zise el.

— Nu vin la petrecerea voastră, ricana ea scurt.

— Atunci ce faci aici? Ochii lui erau exact la nivelul pulpelor ei goale. Îşi zise în sinea lui că peisajul de afară se îmbunătăţise vizibil.

— Privesc oraşul, Baltimore noaptea. Faţa lui era atât de aproape de picioarele ei, încât îi simţea respiraţia. În ciuda furiei, se simţea delicios.

— Ce idee remarcabilă, îi zise el. Te deranjează dacă vin şi eu? Se aplecă mult în afară şi reuşi s-o apuce de picioare. Ea însă se luptă, lovindu-l.

— Lasă-mă, dă-mi drumul. Văd că ai şi aşa cu ce-ţi umple timpul. Dar el nu-i dădu drumul.

— De petrecere vorbeşti? Ţinând-o încă şi mai strâns, începu cu o singură mână să-i mângâie lui Amy picioarele. O să te ţin aici toată noaptea. Dar cred că vei scăpa mai uşor, fraţii mei sunt tare nerăbdători să te cunoască.

— Nerăbdători? Dar cum ai ştiut că voi fi aici?

— Justin.

— Şi mătuşa Syl. Încercă să pară furioasă, dar Todd îi mângâia încă picioarele. Şi-ar fi dorit să sară direct în apartament, mai precis în patul lui şi să-l lase să-i mângâie picioarele toată noaptea. Se gândi chiar să transforme legănatul la capătul unei frânghii suspendate la etajul doi într-un hobby permanent.

— Da, şi mătuşa ta, întări el, începând din fericire s-o mai mângâie atât de senzual. Acum că mâinile lui se

depărtaseră considerabil de picioarele ei, Amy putea gândi.

— Adică ai ştiut despre toate astea dinainte? Şi de ce nu i-ai oprit?

— Era deja prea târziu. Todd se aplecă mult în afara geamului ca să o apuce strâns de picioare deasupra genunchilor. O să te dau jos de aici, iubito. Şi o să-ţi dezleg nodul din jurul mijlocului.

— Nici nu mă gândesc. Stau aici până vine mătuşa Syl să mă tragă în sus. Nici nu ştia cum fusese capabilă să vorbească cu fruntea lui lipită de pulpele ei.

— Nu e momentul să faci pe încăpăţânata. S-ar putea să aştepţi ceva timp!

— Trebuia să te gândeşti mai înainte de a „coace" schema asta.

— Nu intenţionez să răspund unor false acuzaţii. Măcar până reuşesc să te dau jos. Desfă nodul, îi ceru el. Ai încredere în mine. N-o să te scap. Braţele lui se strânseră şi mai mult în jurul ei. Ezitând încă, Amy făcu ce i se ceruse. Simţindu-se sigură în strânsoarea lui, slăbi nodul şi îl cuprinse pe după umeri. El o lăsă să alunece încet ţinând-o tot în braţe, dar pe după talie. Cu vârfurile degetelor de la picioare, Amy putea acum atinge pervazul.

— Aplecă-te, Amy! O să te trag înăuntru.

— Acum poţi să-mi dai drumul.

— Niciodată. O trase înăuntru.

— Şi acum te las cu schemele tale. Dar el o strivi la piept.

— Nu m-aş fi folosit de o asemenea schemă. Justin şi mătuşa ta au pus totul la cale. Erai deja atârnată de fereastră când mi-a povestit Justin totul. Probabil că mătuşii Syl i-a plăcut scena la nebunie. Era cât pe ce să fie crimă de-adevăratelea. Norocul lui Justin a fost că mi-a jurat pe toţi sfinţii că frânghia şi punctul de sprijin fuseseră alese cu grijă. Todd îşi îngropă faţa în părul ei. Îmi place să te simt iar lângă mine. Mi se pare că au trecut ani de duminică şi până acum.

Şi lui Amy i se păruse la fel, dar nu avea nici cca. mai

mică intenţie de a i-o spune lui Todd. Îşi petrecuse doar ultimele zile încercând să şi-l scoată din minte şi din suflet. Nu conta că se simţea atât de bine în braţele lui. Era însă hotărâtă să-l scoată definitiv din viaţa ei.

— Nimic nu s-a schimbat, Todd, îi zise cu voce slabă. Te rog, lasă-mă să plec! îi dădu drumul imediat.

— Măcar fă cunoştinţă cu fraţii mei înainte de a pleca.

— Ce rost ar avea? Văzu bărbia ei încăpăţânată, împungând aerul şi singurătatea din ochi. Şi se simţi neajutorat în faţa barierei pe care ea o ridicase între ei. Dacă ar fi fost să se dea un nume spaimei ei, s-o concretizeze în ceva, poate că ar fi reuşit să se lupte cu ea. Dar ea nici nu se gândea să facă asta. Iar et nu putea decât să bâjbâie. Bănuia că numele era Moarte. Ea era cea care îi răpise de timpuriu părinţii şi apoi soţul. Coşmarul ei reprezenta indiciul principal.

Simţi cum îl cuprinde o dorinţă imensă de a o proteja de toate relele din lume. Se întinse iarăşi spre ea. Dar mâna îi căzu, fără s-o atingă. Nu era momentul s-o împingă de la spate. La naiba, o să se prefacă într-o dispoziţie excelentă, lipsită total de griji, chiar şi dacă ar fi fost nevoit să facă moarte de om pentru asta.

Zâmbi.

— Rostul ar fi, iubito, că fraţii mei nu au mai întâlnit până acum un inventator în carne şi oase. Ea îşi apucă buza de jos între dinţi încercând să se hotărască pe moment. Apoi îi zâmbi.

— În regulă. Dar numai de data asta. O să fac cunoştinţă cu ei, în calitate de inventator şi de nimic altceva.

— De acord.

CAPITOLUL 10

Amy nu avusese de gând să se lase invitată de familia lui Todd. Nici nu intenţionase măcar să rămână mai mult de un scurt „Bună”. Dar se trezi stând în mijlocul petrecerii, înconjurată de trei bărbaţi pe cât de fermecători, pe atât de chipeşi. Fraţii lui Todd păreau să se

întreacă în a-i cuceri atenţia. O întrebau în legătură cu invenţiile ei şi îi împuiară capul cu istorioare amuzante de pe vremea copilăriei. Râse atât de mult, încât uită complet că suferea şi avea inima zdrobită. Todd radia pur şi simplu aruncându-le priviri din celălalt capăt al mesei.

— Nimic nu-i mai grozav decât să ai nişte intrări ca lumea, zise el pe când Justin tocmai trecea pe lângă el, purtând cu emfază o sticlă cu şampanie.

— Am descoperit că deseori Cupidon are nevoie de întăriri, domnule, îi răspunse Justin.

— Aşa-i. Dar să nu vă mai vină vreo idee ţie şi mătuşii Syl. Încă nu v-am iertat pentru şiretlicul cu frânghia.

— Totu-i bine când se termină cu bine, îi replică Justin. Todd bufni în râs.

— Încă nu s-a terminat. Serveşte şampania, Shakespeare.

Pe când Justin se îndepărtă, atenţia lui Todd se întoarse spre Amy. Era atât de absorbită de pozele pe care i le arăta Jeff, încât ridică automat paharul când ajunse Justin în dreptul ei cu şampania şi acesta i-l umplu. Todd zâmbi văzându-i faţa animată. Ştia despre ce e vorba. Jeff era „pater familias”, poate cel mai mândru tată din clanul Cunningham. Fraţii îl tachinau mereu din cauză că mereu căra o cantitate enormă de poze îndesate în buzunare.

Todd veni ceva mai aproape când o zări pe soţia lui Jeff, Bonnie, alăturându-se grupului. Se simţea irezistibil atras de faţa radioasă a lui Amy.

— Doamne, ce copii frumoşi, o auzi exclamând.

— Zău că nu te contrazic, îi răspunse imediat Jeff. Cele patru odrasle ale mele trebuie să fie cele mai inteligente, sănătoase şi frumoase din tot oraşul Baltimore. Bonnie îşi luă soţul de braţ zâmbindu-i adorabil:

— Ia auziţi-l pe tăticul cel mai mândru din lume. Nu-i mai tace gura. Apoi, întorcându-se spre Amy îi zise:

— Trebuie să nu iei drept adevărat chiar tot ce-ţi spune; el e parte interesată.

Amy se uită iarăşi peste poze: trei băieţi şi o fetiţă, cu vârste cuprinse între trei şi doisprezece ani. Cel mai mare

dintre copii avea părul roşu ca flacăra. În schimb ceilalţi trei îl aveau negru, asemenea tatălui lor de la care moşteniseră şi ochii albaştri.

— Are un păr superb, zise Amy arătând spre poza băiatului de doisprezece ani. Îmi aminteşte de un apus de soare.

— Are părul tatălui său, îi explicase Bonnie. Uluită, Amy privi părul numai bucle negre al lui Jeff.

— Vorbesc de primul meu soţ, zise Bonnie netulburată. A fost ucis când Ricky avea numai trei anişori. Ricky i-a moştenit şi pistruii.

— Da, dar şi personalitatea strălucitoare în egală măsură, completă Jeff. Bonnie râse şi îl ciupi de obraz.

— Şi imensul lui egoism. Amy se uită confuză de la unul la altul. Cum oare puteau să se iubească şi să fie atât de veseli când Bonnie avusese parte de o asemenea tragedie. Ce îi dăduse acestei femei curajul de a iubi din nou?

Todd se apropie în tăcere de ea şi îşi strecură un braţ peste umerii lui Amy.

— E grozav ce poate face căsnicia dintr-un om, îi zise. Ar fi trebuit să-l vezi pe Jeff în zilele lui de dulce burlăcie. Aproape toate femeile din Baltimore erau trecute pe „lista lui neagră”. Cu toţii credeam că n-o să-şi bage capul în laţ niciodată.

— Şi e rândul nostru să credem acum acelaşi lucru despre tine, Todd, completă Mike.

— Că bine zici, adăugă Wayne. Oare nu zăresc un ghiocel la tâmpla fratelui meu? Jeff simula o lovitură de box în braţul lui Todd.

— Ar fi cazul să încerci şi tu marea cu degetul, bătrâne. Nimic în lume nu poate egala sentimentul minunat care te cuprinde când singura ta pereche de şosete curate a fost folosită pentru a astupa o gaură în coşul de cumpărături.

— Te plângi din câte înţeleg? îl întrebă Bonnie.

— Cine eu? Jeff era întruchiparea inocenţei. Iubito, ştii doar că ador să-mi încalţ pantofii pe piciorul gol. Asta

toarnă un pic de sare şi piper vieţii mele. Bonnie se întoarse către Amy.

— Aşa păţesc cu el când îi e foame. Dă-mi voie să-l hrănesc înainte să spună ceva cu adevărat periculos. Cei doi se îndreptară spre bufet, zâmbindu-şi unul altuia de parcă ştiau o mie şi unul de bancuri doar pentru uzul personal.

— Mâncare, o idee excelentă, zise Wayne. Mike, urmăreşte-i pe cei doi din faţă. Amy şi Todd rămaseră singuri. Todd strânse tare umerii lui Amy.

— Ce părere ai despre fraţii mei? Amy ştia că ar fi fost mai bine să plece. Ştia că ar fi trebuit să-i îndepărteze braţul lui Todd de pe umerii ei. Dar rămânând aşa se simţea ca în rai. Inconştient se apropie mai mult de el.

— Cred că fraţii tăi sunt grozavi. Şi Bonnie la fel. Inima lui Todd execută un adevărat dans spaniol când îi sesiză mişcările.

— Şi au şi idei grozave.

— Todd, îi zise ea pe un ton de avertisment.

— Bine, în regulă, promit să fiu cuminte. Se aplecă şi o muşcă în joacă de ceafă.

— Asta numeşti tu „a fi cuminte”?

— Da. Doar n-am promis să fiu un sfânt. Doar un sfânt ar putea să stea în preajma ta, fără să te atingă. Ştia că ar fi trebuit să se depărteze de el, dar nu putea. Dădu vina pe şampanie. Ştia că ar fi trebuit să plece, dar nu avea forţa necesară. Dădu deci vina pe atmosfera de petrecere. Simţea cum spiritul i se impregnează de un optimism şi de o veselie de care nu se crezuse capabilă. Şi asta doar când îl privea pe Todd. Pentru moment uită toate motivele care o făcuseră să fugă de el.

— Nimeni nu iubeşte un sfânt, zise ea.

— Dar un judecător? Respiraţia i se tăie brusc.

— Unii consideră că ar fi posibil.

— Şi inventatorii se numără printre aceşti „alţii”?

— N-aş putea să-ţi spun.

— Şi de ce nu?

— Capul mi-e plin de bule de şampanie. Nu pot gândi

limpede.

— Atunci mă ocup eu de gândit pentru amândoi. Aşteaptă-mă aici să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Dar trebuie să plec.

— Nu, nu trebuie. O aşează pe un scaun şi se duse direct la bufet. Un bărbat distins, cu părul grizonant, se apropie de Amy. Se aşează zâmbind pe un scaun alături de al ei.

— Trebuie să fiţi Amy Logan. Îi întinse o mână subţire, dar puternică.

— Eu sunt Randall Crane, asociatul lui Todd. Amy îl plăcu imediat. Avea o privire prietenoasă şi deschisă şi intră uşor în conversaţie cu el.

— Da, sunt Amy Logan. De unde aţi ştiut?

— Todd v-a descris cu exactitate. Şi apoi beneficiaţi de o oarecare notorietate la tribunal de când cu înfăţişarea alături de doamna Matilda Hildenbrand. Amy râse.

— Da, cred că a fost apogeul carierei mele de „turbulent al ordinii”. O femeie înaltă, cu părul argintiu, li se alătură, îşi încrucişa picioarele zvelte şi se aşează pe un alt scaun.

— Văd că v-a găsit Randall al meu. Murea de nerăbdare să vă cunoască încă de când cu povestea cu robotul. Când zâmbi o reţea fină de riduri se formă în jurul ochilor ei de culoarea alunei.

— Bună. Sunt Joyce. Jumătatea mai bună a lui Randall. Amy se simţi atât de atrasă de cuplul acesta fermecător, încât nici nu observă că Todd se apropiase până când nu-i simţi mâna pe umăr. Ceva înăuntrul ei se topi la această atingere. Cu toate că stătea în spatele ei şi nu-i putea zări chipul, i-ar fi recunoscut mâna dintr-o mie. Radia soliditate şi o căldură binefăcătoare. Era ca o promisiune.

Joyce zâmbi spre Todd.

— Trebuie să vii în vizită cu Amy pe la noi. Neapărat. Vreau să ştiu tot despre invenţiile ei şi despre celebra ei mătuşă. Şi mai ales vreau să aflu de unde a luat atâta curaj, încât să transforme sala de judecată a ultrasobrului

judecător Cunningham într-un laborator de experienţe nostime. Nimeni nu a mai făcut aşa ceva până acum.

— Eu nu i-aş spune „laborator”, interveni Todd.

— Dragă, zise Amy, ţi-am distrus cumva reputaţia?

— Dimpotrivă, interveni Randall. Ai adăugat puţin piper imaginii sale. De multe ori lumea ne consideră pe noi, judecătorii, un soi de relicve insipide drapate în robele noastre prăfuite. Joyce îl mângâie pe obraz pe Randall.

— Eşti departe de a fi insipid, dragul meu. Întorcându-se apoi spre Amy, îi zise:

— Adu-mi aminte să-ţi povestesc cum a băgat puţină pastă de dinţi într-un trabuc, vrând să le arate juraţilor că scrumul uneori nu cade. Amy ţipase încântată.

— Mi-ar plăcea să aud povestea. Joyce se ridică, trăgându-l după ea pe soţul ei.

— V-am monopolizat destul. Mi-e teamă că Todd o să mutileze nefericita farfurie pe care o ţine în mână de atâta timp. Aşa că mai bine vă lăsăm singuri.

— E o femeie deşteaptă şi fermecătoare, zise Todd când se aşezară unul lângă celălalt, la un crevete. Contura cu vârful degetelor buzele lui Amy pe când întindea crevetele spre ea.

— Nu cred că ar trebui. Ţinând cont de faptul că degetele lui îi puseseră gura „pe jar” era greu de explicat cum mai reuşea totuşi să vorbească. Ar trebui să plec.

Dar nu pleca. Mâncă crevetele… şi pateul de ficat şi bucăţile de brânză şi căpşunile, suficient de mari ca să treacă drept mere. Bău şampanie şi vorbi cu toată lumea. Află cu uimire că vecinul de vizavi de apartamentul ei avea o dorinţă secretă: voia şi el un robot. Îi promise să îl pună pe Herman să îi facă o demonstraţie. Se împrieteni cu alţi vecini, cei din capătul holului, la acelaşi etaj.

Tocmai cei care o acuzaseră de tulburarea liniştii publice. Reuşi chiar să-l farmece şi pe filosoful acru care locuia lângă Todd şi care considera că: *„Lumea întreagă se îndreaptă spre pieire în cel mai scurt timp”.*

Şi mereu alături de ea, Todd. Indiferent că era lângă ea, atingându-i umărul sau şoptindu-i ceva la ureche sau

trimiţându-i semnale din celălalt capăt al încăperii, îi simţea pretutindeni prezenţa. Nu voia ca petrecerea să se termine. Voia să închidă lumea reală într-un glob bun de pus în buzunar şi să trăiască veşnic în veselia şi siguranţa ce emanau din căminul lui Todd. Ar fi vrut să facă conserve de veselie şi optimism. Ar fi vrut ca luminile strălucitoare şi muzica să nu înceteze niciodată. Dar cel mai mult şi mai mult, ar fi vrut ca Todd să fie veşnic alături de ea. Amy rămase până ce plecară toţi oaspeţii. Era puţin ameţită de şampanie şi îmbătată de dragoste. Dar n-ar fi recunoscut-o nici dacă s-ar fi trezit într-o pădure, înconjurată de urşi.

Todd era în cealaltă parte a sufrageriei, însoţind ultimii oaspeţi spre uşă. Amy îi aruncă un zâmbet plin de viclenie, gândindu-se cât de uşor s-ar putea strecura sus, fără ca el să observe. Dar picioarele n-o mai ţineau şi o părăsiră complet când el se îndreptă hotărât spre ea. Nu avea altceva de făcut, îşi zise Amy cu amărăciune, decât să îi facă semn cu degetul şi ea i-ar fi căzut la picioare. Voia să mai facă o singură dată dragoste cu el, după care să-şi vadă de dureroasa ei hotărâre de a şi-l scoate din existenţă. El nu-i făcu semn cu degetul, ci îngenunche lângă scaunul ei, luându-i mâna într-a lui.

— Amy, îţi mulţumesc că ai rămas. Rezistă cu greu tentaţiei de a se apleca spre el şi a-i atinge părul.

— Sunt un caracter slab. Aleg mereu calea cea mai uşoară. Dacă plecam mi-ar fi trebuit mai mult curaj decât mi-a trebuit să rămân.

— Dar nu eşti slabă, eşti puternică.

— Nu ca Bonnie.

— Nu, nu eşti ca Bonnie. Fiecare persoană e diferită, Amy: Fiecare ţine piept tragediilor în felul lui. Unii, asemenea lui Bonnie, se agaţă de alţi oameni ca să se salveze, pe când alţii simt nevoia să treacă singuri prin procesul de vindecare.

Amy îl strânse tare de mână. Chiar dacă nu se putea mărita cu Todd, va rămâne sigur cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

— Când am dat jos tablourile de pe perete am crezut

că vindecarea mea era completă.

— Era în ceea ce îl priveşte pe Tim, dar tu ai pierdut mai mult decât un soţ. Cred că niciodată nu ai putut accepta ideea că ţi-ai pierdut părinţii.

— Ba da, Am avut-o pe mătuşa Syl. Am avut parte de o copilărie fericită.

— Nu te contrazic. Cu toate astea coşmarul tău m-a ajutat să înţeleg. Eu cred că ţi-e teamă să rişti să iubeşti din nou, ca să nu pierzi iar.

— Atunci de ce îţi mai petreci timpul cu mine? De ce nu-ţi găseşti pe cineva care să nu se teamă?

— Pentru că am de gând să trec bariera pe care ai ridicat-o chiar tu. Am de gând să înfrunt bătrânul balaur care nu-ţi dă pace şi să-l ucid. Ea chicoti.

— N-am ştiut că judecătorii sunt cei care ucid balauri.

— Judecătorii sunt şi fac multe lucruri; ei sunt obligatoriu şi cavaleri galanţi.

O ridică deodată de pe scaun. Şi ca să-ţi arăt cât de galant sunt, am să te duc înapoi la tine, în loc să te bag direct în dormitorul meu. Fiindcă acolo ţi-e locul.

Genunchii i se înmuiară doar la gândul patului lui. Ştia cum trebuie să arate dormitorul în lumina razelor de lună. Ştia cu exactitate senzaţia atingerii de cearşafurile fine. Ştia la fel de precis cum ar arăta capul lui Todd, aşezat pe pernă alături de al ei. Îi zâmbi enigmatic.

— Asta-i galanterie sau teamă? Poate ţi-e frică să nu spun „nu” din nou. Todd se simţi în al nouălea cer înţelegându-i revenirea.

— Poate că îmi e. De ce nu faci tu o incursiune împotriva balaurilor pe cont propriu?

— Dar nu în noaptea asta. M-am săturat de balauri deocamdată.

Todd habar n-avea cum de nu o luase până acum în braţe. Nici cum reuşise să urce scările alături de ea fără s-o sărute. Ştia doar că ajunseseră deja în faţa uşii ei şi că nu putea s-o lase să plece. Când Amy puse mâna pe clanţa uşii, el o luă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Uite ceva care să ţină balaurii departe, îi zise. Buzele lui le luară prizoniere pe ale lui Amy într-un sărut fără sfârşit. Gura lui cerea. Lacomă. Ea îi răspunse.

Dornică. Limba lui începu să exploreze. Ea gemu. El o ridică ţinând-o de şolduri şi sprijinind-o de el. Începu un ritm erotic, copleşitor. Mâinile ei se împletiră în părul lui Todd şi se lipi de el cu ardoare. Se simţi năpădită de o căldură dulce, familiară care parcă aprinsese şi aerul de vară în flăcări uriaşe. Trupul lui comandă. Ea îl ascultă. Şoldurile lui impuneau ritmul. Ea îl urmă.

Şi, după un timp care dură cât o veşnicie, trupurile fără vlagă li se întâlniră în coridorul întunecos.

— Îmi place cum omori tu balaurii, domnule judecător.

— Dacă te deranjează în noaptea asta, să mă suni neapărat. Ar trebui să-mi vezi tehnica de punere cu botul pe labe a balaurilor dintr-un dormitor.

— Am văzut-o deja. Noapte bună, Todd.

— Noapte bună, Amy. El rămase în întunericul holului două minute încheiate. Parcă nu se putea hotărî să plece. Avea răsuflarea sacadată, iar inima îi bătea nebuneşte. Şi cum privea spre uşa ei îşi spuse că va dărâma aceşti pereţi de teamă, chiar de va fi să dureze tot restul vieţii. Înăuntru, Amy se sprijinea cu spatele de uşă. Ştia că Todd e încă acolo. Îi simţea prezenţa. Îşi apăsă o mână pe inimă ca să-i calmeze bătăile nebuneşti. Dacă duminică se simţise confuză „acum se simţea pur şi simplu copleşită. Cum să-i poată uita pe Todd când îşi dorea atât de mult să se arunce în braţele lui? Era puternic tentată să deschidă uşa şi să-l invite înăuntru. Era dispusă să-l lase să-i examineze balaurii, să-i eticheteze sau să-i ucidă după bunul plac. Oare el ar fi putut face asta? Sau numai ei îi stătea în putere?

Auzi paşii lui pe trepte. Momentul trecuse. E bine şi aşa, hotărî ea în gând. După ce se legănase la fereastra lui la capătul unei frânghii şi mai băuse şi două pahare de şampanie nu se mai simţea capabilă să omoare nici şoareci, darămite balauri.

Amy dormi până târziu miercuri dimineaţă. Când se trezi, mătuşa Syl era în bucătărie înconjurată de tigăi şi de castroane.

— Bună dimineaţa, scumpa mea! o întâmpină aceasta, plină de veselie. Uite, pregătesc micul dejun. Clătite.

— Găteşti? Tu?

— E o tentativă de împăcare. Asta ca să mă revanşez pentru povestea cu frânghia şi cu… restul.

— Nimic nu te poate face să te revanşezi pentru asta, mătuşă Syl! Dar zâmbetul lui Amy contrazicea asprimea cuvintelor. Mătuşii Syl nu-i scăpă acest lucru.

Înregistra şi zâmbetul şi faţa îmblânzită ale nepoatei, dar mai ales ochii ei strălucitori.

— Se vede cât de supărată eşti. Ia spune, cum a fost petrecerea?

— O. K.

— Amy, du-te te rog în camera mea şi vezi că e pe masă un dicţionar explicativ. Răsfoindu-l o să găseşti poate ceva mai… descriptiv.

Fabulos. Extraordinar. *Fantastic. Răpitor, lubimin.*

— *Lubimin?*

— O combinaţie între „iubire” şi „minunat”. Amy îşi turnă o ceaşcă de ceai şi se aşeză la masă.

— Ascultă-mă bine, mătuşă Syl. Doar fiindcă am fost forţată de împrejurări să rămân la petrecere nu înseamnă că m-am şi răzgândit în rest.

— Am pomenit eu ceva de „rest”?

— Nu, dar ştiu la ce te gândeşti.

— De când ai învăţat să citeşti gândurile oamenilor?

— De când te-ai apucat şi tu de petit. Mătuşa Syl izbucni în râs.

— Ştir că-mi placi? Ce-ar fi să renunţ la mistere şi la crime ca să mă ocup numai şi numai de peţit? Ce părere ai, Amy?

— Nu mi se pare o idee prea fericită. Mătuşa Syl îşi văzu mai departe de bucătărit.

— Tunete şi trăsnete, zise deodată uitându-se în

castronul în care amestecase toate ingredientele. Ai mai văzut vreodată aluat de clătite care să se facă roşu-purpuriu şi să împuşte pe ici pe colo?

Amy veni lângă mătuşa ei şi privi şi ea. Într-adevăr, aluatul purpuriu bolborosea vesel în castron.

— Da' ce ai pus în el?

— Păi, ştii cum arată clătitele alea cu mure?

Amy încuviinţă, dând din cap. Ei bine nu aveam mure, aşa că am pus struguri.

— Asta-i tot?

— Ia să mă gândesc… Mătuşa Syl se adânci o clipă în gânduri, apoi zise:

— Am pus şi făină, ouă, zahăr şi un strop de sifon… poate ceva mai mult de fapt. Faţa i se lumină deodată. Ah, da, am pus şi un strop de vin în completare. Amy ridică sticla goală şi privi prin ea.

— Un „strop" zici?

— Ei, poate un pic mai mult, cât să dea gust. Amy începu să râdă.

— Cred că voi mânca şi în dimineaţa asta tot cereale. Şi pe când scotea laptele din frigider, adăugă peste umăr: Să-mi aduci aminte când o fi să nu te las să-mi faci tortul de nuntă. Nici nu-şi dădu seama că o luase gura pe dinainte. Mătuşa Syl însă era pe recepţie. Zâmbind luminos, înfipse lingura în compoziţia de clătite şi o ridică spre gură.

— Mmm, nu pare să fie rea, chiar dacă am făcut-o eu.

Amy zâmbi toată ziua, amintindu-şi de aluatul roşu, cu băşicuţe. Cel puţin aşa-i plăcea ei să creadă, că de asta râde. Şi fu într-o asemenea dispoziţie, încât aproape că îşi termină perpetu-um-ul de făcut floricele. Todd o sună seara.

— Ai mai dat ochii cu ceva balauri, iubito? o întrebă el.

— Nu, doar cu aluatul de basm al mătuşii Syl. Îi povesti de năstruşnicele clătite roşii care ar fi trebuit să reprezinte micul ei dejun.

Todd râse din toată inima şi vorbiră apoi despre tot

felul de nimicuri-vreme, filme, viitorul concert în aer liber. Se tot învârteau în jurul subiectelor de real interes, dar… dragostea împărtăşită, ideea de căsnicie păreau cuvinte cu ţepi. Şi ei nu voiau să se înţepe. După ce terminară convorbirea aceea plină de miez, Amy se simţi vag frustrată. Începu să se plimbe prin casă de colo-colo, alese şi puse la loc vreo trei cărţi, pentru ca în cele din urmă să se ducă la geam ca să privească apele întunecate ale golfului. Mireasma curcubeului de petunii o învălui.

— Todd, tu eşti curcubeul meu, zise în şoaptă, îngropându-şi faţa în corolele delicate. Şi-n aceeaşi noapte visul ei se repetă: îl căuta pe Todd în ceată. Simţea umezeala stropilor lăptoşi pe faţă, iar mâna ei se întindea căutându-l… Şi deodată mâna ei apucă ceva ferm, solid, puternic. Mâna lui Todd. O luă şi o strânse tare. În vis se ghemui în el, la adăpost. Şi cu toate că faţa lui nu se vedea în ceaţa deasă, mâna era acolo. În sfârşit.

Joi, pe la prânz, Todd îi trimise un buchet superb de trandafiri şi o invitaţie la cină. Amy refuză. Când Justin reveni cu biletul de răspuns, Todd începu să-l descoasă:

— Cum arăta Amy, Justin? Părea veselă? Obosită? Justin zâmbi.

— Cine vă aude ar putea crede că n-aţi mai văzut-o de trei ani. De ce nu vă duceţi sus să vedeţi cu ochii dumneavoastră?

— Aştept. Oricum o să sune să-mi mulţumească pentru flori.

Todd aruncă o privire spre ceas. Oare ce făcea Amy acum? Mirosea trandafirii, gândindu-se la el?

Începu să măsoare în lung şi în lat apartamentul lui imaculat, în aşteptarea ţârâitului telefonului. Puse o casetă cu muzică de jazz şi se strădui să răsfoiască mai cu atenţie ultimul număr din *U.S. News*. Din când în când se mai uita la telefon, dar acesta rămase mut în continuare.

Aruncă revista cât colo, ducându-se la fereastră. Oare cât timp i-o trebui lui Amy ca să-şi dea în sfârşit seama că viaţa e plină de riscuri ca o imensă loterie? Cât îi va trebui să realizeze că anumite lucruri merită să rişti

pentru ele? Poate că greşise el, lăsându-i atâta timp de gândire. Poate că ea folosea acest timp doar ca să-l îndepărteze din viaţa ei. Nicidecum ca să scape de spaimele ei vechi! Poate ar trebui să mai impulsioneze el soarta puţin. Ba chiar să-i dea un brânci decisiv. Se întinse să ia telefonul, dar îşi retrase mâna în ultima fracţiune de secundă. La naiba! Şi ce-ar fi rezolvat? Nu putea s-o ducă la altar cu forţa. Existau anumite lucruri pe care numai Amy singură le putea hotărî.

Se năpusti în bucătăria perfect aranjată şi curată ca o farmacie. Îşi turnă un pahar mare cu limonada. Era rece şi acrişoară, iar în interiorul paharului se zăreau plutind bucăţele mici de pulpă de fruct adevărat. Dar nu-l răcori. Todd se aşeză întunecat la masa de bucătărie, o masă strălucind ca oglinda. Hotărî ca de-acum încolo nimeni şi nimic n-or să-l mai răcorească.

Luându-şi paharul în mână, intră iar în sufragerie sperând ca plimbarea prin apartamentul lui extrem de curat şi de ordonat o să-l umple iar de acel sentiment familiar de mulţumire. Dar cu ochii minţii văzu doar un papagal obraznic şi rău de gură, atârnat de lustră şi o tânără doamnă cu chipul ca al păpuşilor de porţelan aşezată în mijlocul unei harababuri încântătoare.

Trânti atât de tare paharul pe placa de marmură a mesei, încât gheaţa dinăuntru zăngăni. La naiba, mormăi el. Putea măcar să mă sune pentru trandafiri! Când sună telefonul, aproape dărâmă un scaun în cursa disperată de a ajunge înainte să înceteze ţârâitul mult-aşteptat. Dar se dovedi că era fratele lui, Jeff.

— Ah, tu eşti, zise Todd.

— Cum adică „eu sunt”? Te aşteptai să fie altcineva? Poate, Amy? Vocea lui Jeff clocotea de voie bună şi, ca de obicei, nimerise drept în mijlocul problemei.

— Şi de ce s-o fi aşteptat pe Amy să mă sune? întrebă Todd cu amărăciune prost disimulată. Doar m-a avertizat încă de la început că nu vrea să se implice sentimental. Numai unul cu mintea într-o dungă ar fi în stare să-i trimită trandafiri ca să încerce să-i schimbe hotărârea deja

luată.

— Aha, oho! Tipa se joacă de-a inabordabila!

— La dracu'! Nu se joacă, aici e buba. Fuge de dragoste ca dracu' de tămâie, iar eu m-am zaharisit la bătrâneţe şi-am căzut în doaga melancoliei. Todd se uită la urma de apă pe care o lăsase paharul lui pe marmura mesei. Viaţa mea a fost perfect mulţumitoare până să apară ea. Nici măcar nu ştiu de ce naiba vreau să mă leg la cap cu una ca ea!

— Cum adică „una ca ea"?

— Adică habar nu are ce e aia ordine. Casa ei arată întotdeauna ca un iarmaroc. Şi niciodată nu are nimic în frigider. Decât salată ofilită.

— Păi e exact ce ai tu nevoie, frăţioare. Un pic de sare şi de piper în viaţa ta ultraordonată.

— Dacă voiam aşa ceva, l-aş fi pus pe Justin să-mi pună vodcă peste sucul de roşii. După ce închise telefonul; Todd căută să-şi domine furia, altfel perfect îndreptăţită. Îşi zise că remaraca lui cu vodca peste sucul de roşii dovedea la o adică puterea lui de a trece peste orice, inclusiv peste pierderea lui Amy.

După ce-l expediase pe Justin, Amy petrecu următoarele cincisprezece minute punând florile în apă şi plimbând apoi vaza prin toată casa pentru a-i găsi locul cel mai potrivit. Se gândi chiar să facă mai multe buchetele pe care să le împrăştie prin casă. Dar nu ar mai fi mirosit atât de ameţitor. În cele din urmă le puse lângă scaunul ei favorit.

Apoi se aşeză, lăsându-se invadată de parfumul lor minunat. Din când în când arunca o privire telefonului. Sigur o să sune el, îşi zise ea. Oare nu reuşise el să dărâme toate barierele sufletului ei? Nu-i promisese să-i ucidă balaurii?

Telefonul mut îşi bătea joc de ea. Poate că ar trebui să-l sune ea. Poate ar trebui să-i spună că în sfârşit îl găsise în ceaţa deasă a visului ei. Măcar să-i mulţumească pentru trandafiri. Se întinse să ia telefonul, dar îşi trase mâna înapoi. Era oare visul atât de important? însemna că

era într-adevăr gata să iubească din nou şi din nou să rişte pierderea fiinţei dragi? Se putea mărita cu Todd, fără teamă că-i va fi smuls în clipa cea mai dulce? încerca să-şi concentreze gândul spre amintirea dureroasă a morţii, dar mirosul trandafirilor bloca orice încercare de a reînvia trecutul. Luă un boboc gata să se deschidă. Frumuseţea lui firavă părea o promisiune. Şi-l apropie de faţă. De mâine se va putea gândi la viitor. Îşi puse trandafirul pe pernă când se duse la culcare. Nu mai era singură.

Joi spre seară, Jeff trecu pe la fratele său.

— Eu şi Bonnie ne-am gândit să vă invităm pe amândoi mâine seară la noi la cină. Deşi se străduise să facă invitaţia pe un ton indiferent, ca şi cum nu el cu nevastasă elaboraseră o strategie îndelung cumpănită în acest sens.

Todd nu trebui să mai întrebe care era cealaltă persoană invitată. Amy. Gândindu-se la ea simţi un fior în stomac. Trecuse încă o zi şi ea tot nu-i dăduse niciun semn de viaţă.

— Las-o baltă, zise el. Doamna în cauză s-a zidit în castelul tăcerii. Ce, crezi că o invitaţie la masă ar scoate-o de-acolo?

Jeff însă nu-şi pierdu buna dispoziţie. Se trânti pe canapea, întinzându-şi la mare distanţă picioarele lungi.

— Văd că dragostea te face morocănos.

— O să-mi treacă.

— Ce? Dragostea sau posomoreala?

— Amândouă.

— Un lucru trebuie să ştii despre dragoste, frăţioare: n-o poţi închide ca pe un infractor de rând şi nici n-o poţi arunca pe raftul de sus al şifonierului, că n-o să stea acolo. Încruntarea lui Todd se prefăcu în râs.

— Metaforele tale sunt ca oiştea în gard.

— Ce pretenţii poţi să ai de la un inginer? Cina e la opt.

Şi dispăru pe uşă înainte ca Todd să apuce să-i spună că el unul n-o să vină.

Amy rămase ca la dentist văzându-l pe fratele lui

Todd intrând în casă. Dar fu încă şi mai uimită să audă invitaţia la masă de a doua zi.

— Păi, îţi dai seama, că nu pot veni.

— Şi de ce nu?

— De aia. Nu-i venea altceva în minte.

— Ia ascultă, tu nu mănânci niciodată?

— Ba da.

— Atunci rămânem înţeleşi. Pe la şapte jumătate o să vină Bonnie să te ia. Şi dispăru înainte să-i spună ea „nu”.

Toată ziua următoare, Amy se străduí să şi-l scoată pe Todd din minte. Dar, ori de câte ori privea trandafirii, se simţea copleşită de o asemenea dorinţă, încât genunchii i se înmuiau şi trebuia să se aşeze imediat. Ar trebui să-i arunc la gunoi, mormăia de fiecare dată.

De vreo cinci-şase ori se duse la telefon ca s-o sune pe Bonnie şi să decline politicos invitaţia. Imaginea lui Todd o opri de fiecare dată: felul cum arăta pe puntea ambarcaţiunii, cu părul netezit de vânt, felul cum zâmbea visător după făceau dragoste sau cum o strângea tare de mână răspunzând dorinţelor ei nerostite. După-amiază era deja obosită de atâta nehotărâre şi frustrare. Când limbile ceasului se apropiară de ora şase se duse să facă un duş, după care se spălă pe cap.

— Probabil nu-s în toate minţile, mormăi pe când se ştergea cu prosopul. Pe urmă încercă şi azvârli trei rochii.

— Bineînţeles că n-o să merg, mârâi nervoasă. N-o să mă las dusă cu zăhărelul în felul ăsta. Îşi întinse decisă bikini peste şoldurile suple şi se vârî mai adânc în dulap extrăgând în cele din urmă o rochie verde de mătase. Mătasea amplă flutura în jurul ei ca o aripă de fluture când şi-o trase peste cap. Asta-i sigur altă şmecherie de-a lui Todd ca să mă facă să mă răzgândesc. Se luptă cu fermoarul în timp ce vorbea în faţa oglinzii. Dacă îşi închipuie că o cină în sânul familiei sale o să-mi schimbe părerea, se înşală amarnic.

Mătasea verde se învolbură în jurul genunchilor, în mers. Ce avea de gând de fapt? Ar fi trebuit să-i sune pe Bonnie şi pe Jeff ca să le spună că nu poate veni. Ce o

oprea? Era oare atât de slabă încât le permitea altora să o manipuleze? Sau era atât de îndrăgostită încât lăsa inima, nu raţiunea s-o conducă? Nu voia nici măcar să se gândească la asta. Nimeni nu se putea îndrăgosti în asemenea hal. Trebuia să fie practică. Trebuia să ţină minte mereu că durerea de a pierde încă o dată ceea ce iubea ar fi fost prea mare ca să rişte iarăşi.

Privi ceasul. Şapte. Bonnie făcuse sigur pregătiri pentru masa asta. Să nu se ducă ar fi fost de neiertat. Prea târziu deci ca să mai anuleze ceva. Amy oftă. Ce putea să mai facă acum? Era în plină dilemă.

Se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi începu să se machieze cu mare grijă. Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să facă faţă situaţiei cât mai bine cu putinţă. Poate că va putea chiar folosi prilejul pentru a-l face pe Todd să înţeleagă o dată pentru totdeauna că nu avea de gând să-şi schimbe părerea.

Gândul ăsta o făcu însă să-şi simtă singurătatea în toată imensa ei tristeţe. Îşi lăsă capul în palme şi oftă adânc. De ce viaţa nu-ţi dă şi garanţie?

Isprăvi cu machiajul şi se ridică încet, călcând cu grijă, de parcă orice zgâlţâială i-ar fi putut zdruncina hotărârea. Când ajunse în sufragerie, strigă:

— Mătuşă Syl, plec. Sunt invitată la masă. Mătuşa Syl ţâşni imediat din cameră, trăgând în urma ei un boa de un roz intens, care se asorta cu peruca purtată ca de obicei mai mult pe-o ureche.

— Minunat, minunat, draga mea! Cu Todd, sper. Era şi timpul să renunţi la jocul ăsta prostesc de-a şoarecele şi pisica.

— Nu e un joc, mătuşă Syl. E vorba de viaţa mea. Se pare că toată lumea uită chestia asta.

— Admit că te-am cam împins de la spate în acest amor. Unul din avantajele vârstei e că pot spune şi face tot ce-mi trăsneşte prin cap, fiindcă nimeni nu mă poate contrazice de teamă că aş putea muri de supărare. Amy începu să râdă.

— Mătuşă Syl, eşti imposibilă.

— Dar adorabilă, aşa-i?

— Aşa-i.

Bonnie şi Jeff locuiau într-o frumoasă casă în stil georgian, cu vedere la golf. Cascade de flori se revărsau din toate vazele răspândite prin casă, combinând mireasma lor delicată cu cea îmbătătoare de pâine coaptă în casă.

Râsetele copiilor se auzeau de afară. Jefi se întrecu pe sine în atenţii.

Atmosfera veselă, de cămin fericit dăruit de copii şi dragoste, o prinse pe Amy pe picior greşit. Nu fu în stare să rămână rece şi detaşată aşa cum îşi propusese.

Când apăru Todd, ea se cufundase cu Jeff într-o discuţie aprinsă despre rolul de viitor al roboţilor industriali. Intrarea lui Todd o făcu să-şi uite ideea şi fraza ei rămase suspendată în vid. El stătea acolo, la uşă. Era frumos şi bronzat. Probabil că le spunea ceva fiindcă buzele lui se mişcau, dar Amy nu reuşi să înţeleagă nimic. Nu auzea decât melodia îmbătătoare a vocii lui. Apoi se apropie de ea, cu buzele chinuite în ceea ce ar fi vrut să pară un zâmbet, cu ochii pironiţi într-ai ei.

— Amy, zise el cu vocea aceea minunată „în care răsunau cimbale şi tobe. Se întrebă dacă picioarele au părăsit-o sau doar inteligenţa.

— Todd. Spera că nu va încerca să o atingă. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut întâmpla să se facă de râs în faţa familiei. S-ar fi topit în braţele lui, să rămână acolo pentru totdeauna. Oftă uşurată şi nimănui nu-i scăpă asta, când el rămase la o distanţă de câţiva centimetri de ea.

— Ce mai faci? întrebarea lui era politicoasă, distantă, ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât simple cunoştinţe.

— Bine, zise ea tare. Tare singură, completă în gând. Vulnerabilă. Speriată. Nesigură. Rămaseră în picioare unul în faţa celuilalt, disperaţi amândoi şi dornici să se atingă măcar, amândoi agăţându-se de o fărâmă fragilă de aparent autocontrol. Ceasul mare din hol bătu ora opt. Dar ei nu-l auziră, aşa cum nu observară nici parfumul florilor

din grădină care năvălea prin fereastra deschisă învăluindu-i într-o ţesătură de miresme ca un complot vegetal.

— De ce stăm aici? Hai să mergem în sufragerie, zise Jeff. Bonnie a pregătit ceva special. Todd se scutură ca de o vrajă invizibilă şi se întoarse spre fratele său.

— Viţel umplut? întrebă. Era recunoscător pentru orice pretext care-l făcea să creadă că a uitat de Amy cea ascunsă între pereţii propriei spaime şi singurătăţi.

— Mhm, cu cartofi şi cu varză. Jeff luă braţul lui Amy, zicându-i:

— Va trebui să fiu atent cu fratele meu. Ar fi în stare să mi-o sufle pe Bonnie fiindcă găteşte atât de bine.

— Dar cum a făcut rost de Justin? întrebă Amy cu un firicel de voce. Reuşi să asculte doar pe jumătate explicaţia care urmă. Era prea pierdută în senzaţiile pe care apropierea lui i le stârnea. Simţea că spatele îi vibrează sub privirea lui. Apoi respiraţia i se precipită brusc şi asta o făcu să roşească. Ştia că n-ar fi trebuit să vină. Conversaţia din timpul mesei fu destul de reţinută. Amy şi Todd nu se aventurau în fraze prea lungi ca să nu piardă şirul. Se adresau numai gazdelor, în vreme ce acestea făceau eforturi diplomatice de a-i lega măcar prin firul conversaţiei. Când ajunseră la desert, Amy hotărî în sinea ei că fusese cea mai lungă cină din istoria omenirii. Bonnie privi în jur şi zâmbi cam forţat.

— Jeff, vino să mă ajuţi să facem cafeaua. Todd, arată-i, te rog, lui Amy trandafirii mei din grădină. Sunt tare mândră de ei. Amy ar fi vrut să urle. De când era nevoie de doi oameni ca să facă o cafea? Se uită în farfuria – goală din faţa ei, de parcă ar fi descoperit dintr-odată fascinaţia secretă a resturilor de mâncare asupra psihicului uman.

— Cu plăcere, se conformă Todd. Înconjură masa şi ajunse în spatele ei, ţinându-i protocolar scaunul. Mâna lui îi atinse braţul gol şi simţi un şoc puternic. Oare o făcuse deliberat?

— Mulţumesc, îi zise, bâlbâindu-se. Vocea ei semăna

cu a roboţilor pe care îi crease. Abia atingându-i braţul, Todd o conduse afară. Strălucirea blândă a lunii scălda grădina într-o lumină nefirească. Chiar în faţa lor se întindea o imensă tufă de trandafiri.

— Bonnie are câteva specii distincte de trădafiri, îi zise Todd. A început să-i cultive imediat după căsătoria cu Jeff. Ardea de dorinţa de a o lua pe Amy în braţe, dar nu avea de gând să-i forţeze barierele. Şi cât ar fi vrut s-o sărute…

Amy păşea departe de el, ferindu-se de vreo atingere. Îngenunche în faţa unui imens buchet de trandafiri sângerii. Îşi îngropa faţa în ei şi închise ochii. Oare cât va rezista departe de el? Va reuşi să-şi păstreze hotărârea până se va vedea înapoi în casa ei, unde era oricum în siguranţă?

Poate dacă-şi va ţine mai departe faţa lipită de trandafirii ăştia, el va pleca. Era atâta linişte că auzeai şi luna croindu-şi drum pe cer. Todd continuă:

— Bonnie ştie mai multe despre speciile de trandafiri decât oricine din Baltimore. Brusc, Amy sări în picioare.

— Îţi mulţumesc. El se aplecase s-o ajute, dar atât.

— Pentru ce? o întrebă.

— Pentru că îmi eşti cel mai bun prieten. Pentru că-mi vorbeşti despre speciile de trandafiri în loc… ezită o fracţiune de secundă.

— Balauri?

— Da.

— Dar aş fi vrut s-o fac. Aş vrea să te fac să-ţi uiţi temerile. Aş vrea să te forţez să dai vieţii şansa de a-ţi oferi ceea ce meriţi.

— Dar nu poţi. Numai eu pot decide cum să-mi trăiesc viaţa.

— Ştiu. Privirea lui albastră avea o asemenea intensitate că o simţea dogorând.

— La naiba, Amy! îşi încorda pumnii în buzunar. Am încercat să am răbdare. Într-o secundă, îşi scoase mâinile din buzunare şi o luă pe după umeri. O trase la pieptul lui, legănând-o uşor. Ea se lăsă în voia lui, iubind puterea lui,

apropierea trupului său şi fiindu-i recunoscătoare pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă.

Rămaseră îmbrăţişaţi o mică eternitate. Parfumul trandafirilor îi învăluia, împletit cu razele lunii. Era o noapte doar pentru dragoste.

Bonnie şi Jeff care trăgeau cu ochiul pe geam, crezură că au în faţă o pereche de îndrăgostiţi fericiţi. Dar se lăsaseră doar păcăliţi de aparenţe.

De la distanţă nu se vedeau nici singurătatea, nici umbrele trecutului, nici durerea şi în dulcea lor orbire se felicitară reciproc pentru succesul planului lor.

Numai că îndrăgostiţii din grădină se despărţiră la fel de singuri ca la început.

— Amy, mai dă-i o şansă iubirii noastre! zise Todd.

— Nu pot.

Todd îşi aminti cuvintele lui Amy într-o seară când îşi aduna rufele pentru spălat. Trecuseră deja trei zile de la cina în casa fratelui său şi tot nu avea nicio veste de la ea. Era încercănat din cauza nopţilor nedormite şi obişnuita lui veselie fusese înlocuită de o acreală datorată nefericirii. Chiar şi Justin era greu încercat de soartă în zilele astea. O luă pe scări în jos spre spălătorie, simţind o satisfacţie perversă să găsească o atmosferă irespirabilă, încărcată de aburi. De ce să aibă parte de puţin confort?

Pe dinăuntru era distrus; era perfect să-i fie rău şi pe dinafară.

Aruncă alandala lucrurile în maşina de spălat, fără să-i pese că le amestecase pe cele colorate cu cele albe. Când apa începu să bolborosească în maşină, se trânti pe un scaun şi se cufundă într-un tom greoi de drept. Broboane de transpiraţie începură să-i alunece pe frunte în jos, picurându-i pe piept şi udându-i tricoul. Un ţânţar începu să-i bâzâie prin faţa ochilor. Se bucură şi de asta.

Încerca să se concentreze, dar cuvintele zburau fără să păstreze vreo fărâmă de sens. Închise cu zgomot cartea şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

Fusese întotdeauna un om de acţiune. Lua deciziile rapid. Dar Amy avea de luat propria ei hotărâre. Iar el nu o

putea influenţa nicicum. Trebuia să se pună de acord cu trecutul în termenii pe care singură şi-i stabilea. Se aşeză iar, ascultând zăngănitul maşinilor în funcţiune.

De trei zile Amy nu mai reuşise să lucreze nimic. Se simţea neajutorată şi pierdută. În loc să se folosească de prilejul cinei ca să şi-l scoată pe Todd din minte, reuşise doar să reînvie noi amintiri pe care să le păstreze pentru nopţile ei de nesomn. Ce naiba să facă? Crezuse că nu îl va mai iubi de teama de a nu-l pierde, dar vedea că fără el nu putea să trăiască.

Zâmbi cu tristeţe. Todd îi era şi prieten şi iubit. Va trebui să-i vorbească. Se apropie de telefon, dar… ezită. Nu putea s-o facă.

— Mătuşă Syl, începu să strige. Ies puţin afară.

— Când te întorci, opreşte-te la spălătorie şi scoate şervetele de bucătărie. Le-am băgat eu în maşină. Şi mi se pare că le-am uitat acolo.

Baltimore se topea de atâta căldură, aşa că după zece minute de plimbare pe asfaltul încins, Amy se întoarse. Când să intre îşi aminti de prosoapele de bucătărie. Se întoarse şi… se trezi în faţa uşii lui Todd. Da, mai bine să stea cu el de vorbă. Apăsă hotărâtă butonul soneriei aşteptând nerăbdătoare şi ascultând în acelaşi timp cum soneria suna zadarnic. Nu răspunse nimeni.

Porni deprimată spre subsol. Pe măsură ce se apropia auzea zgomotul maşinilor de spălat. De cum intră, fu orbită de aburul care umplea spălătoria. Orbirea fu însă deplină când dădu cu ochii de bărbatul aplecat deasupra uneia dintre maşinile de spălat. Îşi încleşta mâna pe clanţă.

— Todd. El se întoarse cu un maiou cu pete roz în mână. Zâmbind îi zise:

— Mi-am pus rufele albe împreună cu uniforma unionistă a bunicului.

Se simţi deodată invadată de amintiri mărunte: soarele răsărind deasupra capului lui Todd, sărutările de pe plajă… Râse tare.

— Ah, Todd! Uniforma bunicului. Se apropie de el luându-i maioul din mână.

Ce-o să mă fac eu cu tine?

— Ai putea să mă ceri de bărbat.

— Poate. Dacă mă convingi. Ţinea maioul ud ridicat ca o barieră, dar de data asta Todd o ignoră. Se aplecă încet şi îi luă gura în stăpânire într-un sărut în care dragostea se învecina cu disperarea. Ea îi răspunse cu lăcomie şi dorinţă. Sărutul lor deschidea suflete, aruncând punţi. Balaurii muriseră cu toţii. Şi Amy află ceea ce bănuise: viaţa fără Todd nu îşi avea rostul.

— Vino cu mine, Amy. Fii iubita mea. Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Nu încă. Aşteaptă încă puţin. Trebuie să fiu foarte sigură.

— Ştiu, dragostea mea. Se strecură din îmbrăţişarea lui.

— Mă tem că ne-am udat. Maioul dintre ei îşi făcuse datoria. Aveau amândoi tricourile ude şi roz.

— Amy, dacă nu am nicio veste de la tine cât de curând, să ştii că vin şi-ţi sparg uşa.

— Ar însemna să tulburi liniştea publică.

— E-n regulă. Îl cunosc pe judecător.

Şi Amy plecă înainte ca lucrurile să scape de sub control. Toată noaptea stătu trează gândindu-se la alternativă. Ar fi putut să-l refuze în continuare pe Todd.

Dar ar fi însemnat să aleagă singurătatea. Dacă alegea dragostea lui Todd ar fi avut o viaţă plină, minunată. Dar fără garanţii. Se simţea cu adevărat capabilă să înfrunte riscurile?

Coşmarul reveni. De data asta însă ceva se schimbase. Soarele destrăma ceaţa şi îl văzu clar pe Todd apropiindu-se. Când întinse mâna, îl atinse şi el îi zâmbi. O luă de mână şi îl simţi aproape, al ei pentru totdeauna, atât cât urma să însemne

„Totdeauna” alături de el.

A doua zi, Amy se simţi inspirată. Fluiera şi muncea cu spor. În ritmul ăsta, se gândi ea, perpetuum-ul pentru floricele va fi gata până seara.

— Mătuşă Syl, strigă ea. Pregăteşte, te rog, nişte

clătite roşii ca sângele. Şi nu uita să-ţi pui peruca cea mai fastuoasă. Mătuşa Syl îşi luă imediat zborul din faţa maşinii de scris şi apăru în cameră.

— Ce-i cu veselia asta?

— E vorba de o nuntă.

— Ura, ura şi aleluia. O înşfacă pe Amy şi începură să danseze amândouă într-un ritm ciudat. Tulburată, biata Hortence se refugie ca de obicei, pe lustră.

Deodată mătuşa Syl se opri din dans.

— Da' Todd ştie?

— Nu, lui încă nu i-am spus.

— Şi nu crezi că ar trebui s-o faci?

— Ba da. Îl sun chiar acum.

— Oh, Doamne! Nu ar fi romantic. Trebuie să ticluim un plan.

Pe când Amy se tot apleca în afară uitându-se după Todd, începu să aibă dubii în privinţa calităţii planului. Nici nu ar fi fost de mirare dacă Todd ar fi luat-o la fugă ca un iepure speriat. Îşi întoarse atenţia asupra perpetuum-ului. Invenţia ei era gata şi se simţea mândră de asta. Se întoarse apoi iar la fereastră. Se uită pe trotuarul pustiu până ameţo. Unde era Todd? Şi deodată îl văzu venind.

Se mişca cu siguranţa aceea de sine pe care i-o iubea atât de mult. Era atât de atrasă de el, încât era să uite de plan. Când Todd fu chiar sub geamul ei îşi veni şi ea în fire.

— Atenţie! Cade, ţipă deodată. Dar aşteptase prea mult. În loc să-i cadă la picioare, trandafirii albi îi aterizară pe creştetul capului. Apoi îi curseră într-o ploaie năucitoare pe faţă. Erau trandafirii pe care el i-i trimisese cu puţine zile în urmă. El îşi ridică privirea.

— Azi văd stele verzi şi îngeri peste tot.

— Îngerii îţi trimit un bileţel. Vezi între trandafiri. El îngenunche şi găsi biletul. *„Balaurii au murit"*. Zâmbi din toată inima şi îşi ridică iar privirea către ea.

— Amy? Ea dădu cu putere din cap.

— Da, aşa-i.

— Rămâi acolo. El se năpusti pe scări în sus. Cu liftul ar fi durat prea mult şi nu mai avea răbdare. Uşa

apartamentului lui Amy era larg deschisă. Robotul bâzâia, iar ultima invenţie o luase complet razan. Pretutindeni săreau floricelele, ca o ploaie de arome. O luă în braţe pe Amy.

— Te iubesc, Amy Cunningham.

— Şi eu te iubesc, domnule judecător. Acum şi în vecii vecilor.

— Dacă nu m-ai fi bombardat cu trandafirii, azi aveam de gând să-ţi dărâm castelul şi să te răpesc odată cu lăsarea nopţii.

— M-am gândit mai întâi să-ţi arunc jardiniera de la fereastră. Aşa mă sfătuise şi mătuşa Syl, înainte de a pleca la film.

— Mă bucur că a făcut-o.

— Dar nu am ascultat-o de fapt pe ea. Aveam altceva în cap.

— Ce anume, iubito?

— Nu voiam să-l fac zob pe tatăl tuturor copiilor mei.

— Tuturor? Sună destul de dur.

— Păi, chiar este. Vreau pe puţin şase.

— În cazul ăsta îţi fac o propunere inteligentă.

— Care?

— Să începem chiar acum. Timpul ne presează. Şi aşa făcură. Chiar în ploaia nedomolită de floricele.

EPILOG

— William, dă-i lui mami ciocanul ăla. Aşa, iubitule. Chad, scoate-i din guriţă lui Sylvie pana aia. Bebeluşii nu ştiu la ce foloseşte. Margaret, iubiţica mea, n-o mai trage pe biata Hortence de coadă! Amy lucra de zor la noua invenţie, dar făcuse o pauză să-şi privească plină de dragoste copiii.

— Iar ai privirea aceea, scumpa mea, îi zise mătuşa Syl, stând într-un balansoar, lângă geam. Timpul îi mai brăzdase pe ici pe colo faţa, dar nu-i tulburase spiritul ascuţit şi optimismul. La optzeci de ani încă bătea toate recordurile de vânzare cu romanele ei încărcate de mister.

— Ce privire, mătuşă Syl?!

— Aceea care-mi spune că ar fi mai bine să mă apuc

iar de croşetat botoşei. Amy începu să râdă.

— Dar nu ştii să croşetezi.

— Niciodată nu e prea târziu.

— Aşa cred şi eu, zise Todd intrând pe uşă. Auzindu-i vocea, toată familia tăbărî pe el. Începu să împartă sărutări şi îmbrăţişări în stânga şi-n dreapta, simţindu-se cel mai fericit om din lume. Se aşezară cu toţii la masă; se strădui să asculte povestea fiecăruia, după care o ajută pe Amy să îmbăieze, să îmbrace şi să spună poveştile de noapte-bună tuturor ţâncilor lor. În cele din urmă rămaseră singuri.

— Ia vino încoace, doamnă Cunningham. O luă în braţe şi Amy se cuibări la pieptul lui. El o sărută lung pe buze.

— Ah, cât am vrut să fac asta toată ziua!

— Ghici ce am vrut eu să fac toată ziua?

— Ce? Ea se ridică în vârful picioarelor şi-i murmură la ureche:

— Să facem dragoste. El zâmbi fericit.

— Dar ultima oară patul tău iar a cântat „Dixie”! Ea însă nu-l ascultă şi începu să-şi descheie nasturii bluzei.

— Poate că ar trebui să le spunem şi copiilor. Bluza ei rămăsese ca o grămăjoară roşie pe covor.

— Ce să le spunem?

— Că „Dixie” nu-i un cântec de dragoste. Îşi dădu jos sutienul de dantelă. Sânii i se iviră frumoşi şi rotunzi, ca în prima noapte când făcuseră dragoste. El îi sărută cu aceeaşi dorinţă, luându-i uşor în gură pe fiecare. Îi descheie fusta.

— Ce păcat! „Dixie” e singurul cântec de dragoste pe care îl ştiu!

— Atunci, domnule judecător Todd Cunningham, vă voi face o propunere.

— Să auzim. Fusta zăcea acum pe duşumea.

— Vă propun să vă grăbiţi. Patul a început deja să cânte melodia dumneavoastră preferată.

SFÂRŞIT